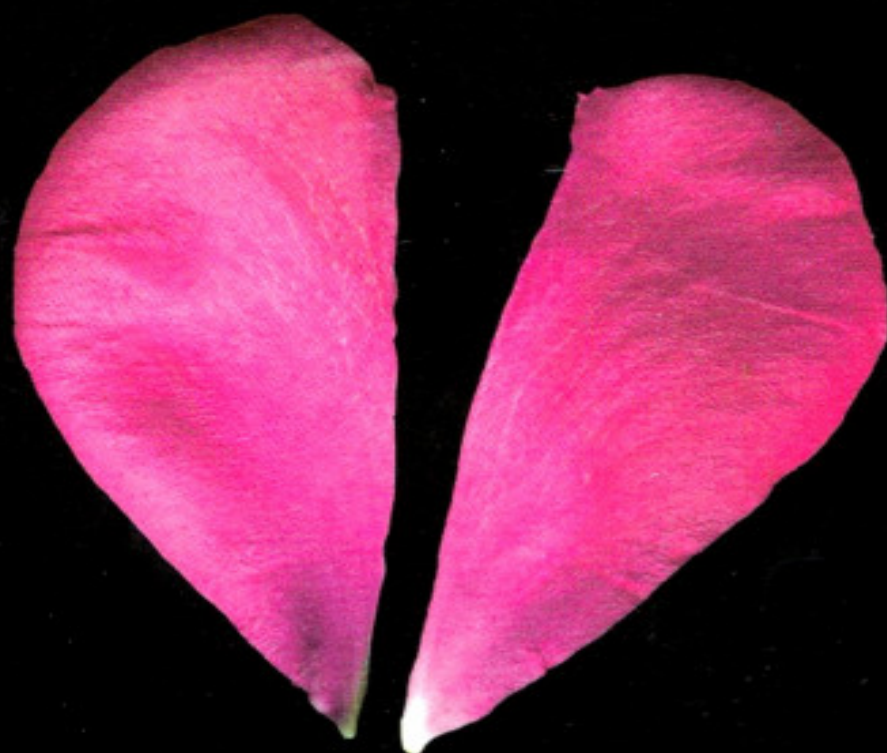

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ПРЕДАТЕЛСТВО

Наглед идеалният живот на една преуспяла жена е разбит. Предава я последният човек, от когото тя го е очаквала...

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ПРЕДАТЕЛСТВО

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Наглед идеалният живот на една преуспяла жена е разбит. Предава я последният човек, от когото тя го е очаквала...

На трийсет и девет Тали Джоунс вече е холивудска легенда. Професията ѝ на режисьор е нейна страст и смисъл на живота ѝ, но блясъкът и суетата на Лос Анджелис изобщо не я вълнуват. Тали е привързана към дъщеря си и възрастния си баща, поддържа хармонично сътрудничество с продуцента Хънтър Лойд — неин партньор, довереник и спътник в живота. Към този идиличен кръг спада и Бриджит Паркър, преданата асистентка на Тали, нейна състудентка и приятелка.

Докато Тали режисира най-амбициозния филмов проект в кариерата си, незначителни наглед събития започват да смущават добре подредения ѝ свят. Скоро става ясно, че някой от близкото ѝ обкръжение отклонява огромни суми от средствата ѝ. Разкритията следват лавинообразно и Тали е увлечена в опасна игра — да хване в капан хищника, който я дебне пред очите на всички.

В този завладяващ роман Даниел Стийл разкрива тъмната страна на славата и богатството, като пресъздава блестящо волята на една жена да лавира през минно поле от страдания и загуби, устремена към ново начало.

На моите прекрасни деца: Биътрикс, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.

Нека тези, на които вярвате, никога да не ви предават.

И тези, на които сте отдали сърцата си, винаги да бъдат добри с вас, да ви даряват с нежност и уважение.

И нека любовта, с която дарявате другите, да ви се върне десетократно.

Обичам ви с цялото си сърце: мама.

„Във всяка загуба има и печалба, както и във всяка печалба има загуба.

И всеки край крие в себе си едно ново начало.“

Будистка поговорка

1.

Двамата мъже изгаряха от жажда под изпепеляващите слънчеви лъчи в пустинята. Лежаха толкова неподвижно, че изглеждаха като мъртви. Преди малко в далечината прогърмяха унищожителни експлозии, и единият от тях беше облян в кръв. Макар да бяха смъртни врагове, сега единият държеше ръката на другия, докато последните капки кръв се изцеждаха от него. Спогледаха се за последен път преди сетния дъх на ранения. В същия миг някъде наблизо проехтя самотен изстрел. Оцелелият беше ужасен, с разширени очи, когато онзи, който бе стрелял, се появи зад тях — буквално от нищото, като спуснал се от небето ангел на отмъщението.

— Стоп камера!... Да се отнесе за постпродукция! — проехтя глас в застиналата пустош, и само след секунди всичко се раздвижи.

Множество мъже с камери и оборудване се втурнаха на сцената. Загиналият се надигна, макар че от врата му още се стичаше кръв. Асистентът на продукцията се втурна към него с изстудено безалкохолно, и той с благодарност го изпи на един дъх. Мъжът, който допреди миг стискаше ръката му, се отдалечи от снимачната площадка, за да потърси нещо за ядене, след като съобщи, че снимките за деня са приключили.

Двайсетина души бърбеха, крещяха, смееха се. Една висока, слаба, широко усмихната блондинка с джинсови шорти с разръфани краища, високи маратонки и износен мъжки потник разговаряше със снимачния екип. Беше силно загоряла от престоя на открито, а дългата ѝ гъста коса бе вдигната високо на главата. Тя я разпусна и я прибра в хлабава конска опашка. Един от минаващите покрай нея хора от екипа ѝ подаде бутилка изстудена вода. Наблизо имаше голяма каравана за храна и напитки. Един фотограф продължаваше да снима актьорите, напускащи сцената. Във филма участваха четири от най-прочутите звезди на Холивуд, както винаги досега — във всеки неин филм.

— Тази сцена ще бъде най-добрата във филма — заяви уверено блондинката на главния оператор.

Хората прииждаха и се трупаха около тях, за да поговорят с нея. Звукооператорът потвърди, че и той е останал доволен от заснетите кадри. Всичко вървеше добре. „Пясъчният човек“ щеше да стане най-добрият ѝ филм.

Снимаха филма, уверени отсега, че ще бъде истински хит, както и всички останали творби на Тали Джоунс. Филмите ѝ неизменно се подреждаха на най-челните позиции в бокс-офис класациите. Два пъти беше номинирана за „Оскар“ и шест пъти за „Златен глобус“. На бюрото ѝ вече имаше два златни глобуса, но нито една статуетка „Оскар“. Филмите ѝ се радваха на такъв успех, защото тя умееше да вплете напрегнато действие, вълнуващо мъжката публика, с точно отмерена доза насилие, колкото да задоволи жаждата им за кръв — без да пренебрегва чувствителността и емоционалните прозрения, които правеха филмите ѝ толкова привлекателни за жените. Тя им предлагаше най-доброто от двата свята. Също като цар Мидас, Тали умееше да превръща в злато всичко, до което се докосне. На трийсет и девет, тя режисираше филми от седемнайсет години, и досега нямаше провал.

Всички от екипа очакваха филмът да пожъне невероятен успех. Самата Тали изглеждаше щастлива, докато отиваше към караваната — нейният офис при снимките на терен. Под мишница стискаше своето изпомачкано копие от сценария. В него бяха нанесени всички поправки на сценаристите от предишната вечер. Тали винаги изпипваше всичко; беше истински перфекционист. Хората, които работеха с нея, я упрекваша, че се вглежда прекалено внимателно във всяка подробност — но си струваше усилията. Докато бързаше да се прибере в караваната, снабдена с климатик, тя включи органайзера си. Видя, че е получила две съобщения от дъщеря си, която беше в първи курс в колежа към Нюйоркския университет — учеше право. Максин — или Макс, както я наричаха — не се интересуваше от филмова кариера, а само от правото. Искаше да стане адвокат като Сам Джоунс, бащата на Тали. Той беше героят на Тали и Макс, а те бяха единствените две жени в живота му. Майката на Тали бе починала от левкемия, когато Тали още учеше в гимназията. Оттогава баща ѝ я подкрепяше във всяко нейно начинание. Когато я номинираха, Тали го взе за свой придружител на церемонията по връчването на наградите „Оскар“. Той много се гордееше с нея и всячески се стараяше да я закриля.

Ала именно майката на Тали я бе подтикнала да се влюби във филмите. От малка я водеше на всеки нов филм. Тали гледаше с нея класическите филми, изпълнена с възхищение към тях и актьорите. Майка ѝ я бе кръстила Талула — на Талула Банкхед^[1], която смяташе за най-блестящата и сексапилна жена за всички времена. Самата Тали мразеше името си и го бе съкратила, за да е по-поносимо, но харесваше всички филми, на които я водеше майка ѝ. Тя отчаяно копнееше да стане актриса и искаше един ден дъщеря ѝ да осъществи мечтата ѝ вместо нея. Но не доживя да види кариерата на Тали, прекрасните ѝ филми. Тали винаги се бе надявала, че майка ѝ щеше да ги хареса и да се гордее с тях. Майката на Тали се бе омъжила за баща ѝ на двайсет и една години; той бил преуспяващ четирийсет и пет годишен адвокат. Този брак бил вторият на баща ѝ, но Тали беше единственото му дете. Сега беше пенсионер, на осемдесет и пет, страдащ от влошеното си здраве. Всеки ден се чуваха по телефона. На него му беше приятно да слуша разказите ѝ за поредния снимачен ден. Сега тя беше връзката му със света, тъй като той вече много рядко излизаше. За него това беше голямо мъчение, тъй като беше скован от артритата.

Личният живот на Тали беше пълен с превратности — в света, в който живееше, нестабилните семейни отношения и бързите промени бяха едва ли не нещо нормално. Тя все повтаряше, че във филмовата индустрия е невъзможно да се намери нормален и достоен мъж. Бащата на Макс беше от съвсем друга среда — каубой от Монтана, когото Тали срещна в Южнокалифорнийския университет. Забременя, когато беше на двайсет. Прекъсна следването за една година заради бебето, а баща ѝ настоя да се оженят. Самите те бяха почти деца, и когато Макс стана на шест месеца, се разведоха и баща ѝ се върна в Монтана. После Тали се бе срещала с него няколко пъти, за да се опитат да поддържат нормални отношения, но животът на двамата беше твърде различен. През следващите двайсет години той се отдаде на родеото, ожени се за едно момиче от Уайоминг и с нея имаха още три деца. Всяка година на Коледа изпращаше сувенир от родеото и поздравителна картичка за рождения ден на Макс, която през целия си живот го бе виждала само четири пъти. Не беше лош човек, но просто не успя да се привърже към Макс, защото живееше в съвсем различен свят. Беше хубав мъж, а на двайсет — направо ослепителен, и затова

Макс беше по-красива от майка си — блондинка, висока метър и осемдесет, стройна и гъвкава, с небесносини очи. Очите на Тали бяха зелени. Тя беше малко по-ниска от дъщеря си. Когато излизаха заедно, бяха зашеметяваща двойка; повече приличаха на сестри, отколкото на майка и дъщеря.

Единственият друг опит на Тали за брачен живот беше с един актьор от нейните филми. Обикновено не се забъркваше в истории с колегите от продукциите си, но за него направи изключение. Той беше прочут разбивач на женски сърца, голяма звезда от Англия, и тя се влюби в него. Тогава тя беше на трийсет, а той — на двайсет и осем. След половин година, по време на снимките на следващия си филм, той ѝ изневери и за това се вдигна голям шум. Бракът им издържа само единайсет месеца, от които те всъщност прекараха заедно само три. Раздялата с него ѝ струваше един милион долара, защото той се пазареше крайно неотстъпчиво. Наложиха ѝ се да плати цената.

Следващите пет години тя преживя в самота, отдадена единствено на работата и дъщеря си. Нямахше желание да се омъжва отново. Затова остана изненадана от себе си, когато срещна преуспяващия продуцент Хънтър Лойд и започна да излиза с него.

Той беше с уравновесен и мил характер, не ѝ изневеряваше, не я лъжеше, не беше пияница. Вече имаше зад гърба си два неуспешни брака, които му бяха стрували цяло състояние. Започнаха да се срещат преди четири години; през последните три живееха заедно. Той се премести при нея в края на първата година, като отстъпи своята къща в Бел Еър — по-скоро палат — на предишната си жена. И за двамата решението се оказа сполучливо. Тали и Хънт се обичаха, Макс също го обичаше много, а той се държеше прекрасно с нея.

Хънт приличаше на едър, но нежен мечок. Филмът, който снимаха, беше вторият, който Тали продуцираше с него. Първият им общ филм оглави класациите за продажби. Когато работеха заедно, те бяха дори още по-преуспяващи, отколкото поотделно. А Тали от години не се бе чувствала толкова щастлива. Не искаше нищо повече от това, което имаха. Хънт Лойд и солидната, спокойна и стабилна връзка помежду им бе идеална за нея. Самата тя беше скромна, въпреки успехите си, и харесваше спокойния живот. Нямахше време да излиза и да си губи времето със светски събития, тъй като бе твърде

заета със снимките — с подготовката на филм или с постпродукция. Рядко ѝ оставаше свободно време.

След като роди Макс, когато още беше само на двайсет и една, Тали беше „открита“ от един холивудски агент в супермаркет. Той ѝ направи пробни снимки и ѝ даде роля в един филм. Тя се съгласи единствено в памет на майка си, тъй като знаеше какво би означавало това за нея. Справи се много добре, а филмът пожъна успех, но Тали изобщо не искаше да е актриса. Тази работа не беше за нея; не ѝ пасваше. И за голямо разочарование на агента тя отклони всички предложения, които получи след филма — а те не бяха малко. С умели насоки от опитен майстор в занаята щеше да стане съвсем прилична актриса, но тя вече се бе влюбила в кинорежисурата. Именно това искаше да учи. След раждането на Макс Тали се върна в колежа и се записа във филмовия курс към Южнокалифорнийския университет. Дипломната ѝ работа беше кратък, нискобюджетен филм, финансиран от баща ѝ. По-късно се превърна в култов филм със заглавието „Истината за мъжете и жените“. Така започна кариерата ѝ като режисьор. Оттогава никога не се спря, никога не се разколеба.

Първите ѝ филми се приеха добре и получиха възторжени отзиви, но започна да печели много добре едва когато наближи трийсетте. Тогава се превърна в холивудска легенда, а след седемнайсетата си година като режисьор се радваше на огромен успех. Обичаше работата си. Това, което не обичаше и никога не си позволяваше, беше да се поддава на всички уловки, които бяха неизменна част от професията — славата, вниманието, пресата, премиерите, всички възможности за самоизтъкване. Не обичаше да бъде под светлината на прожекторите. Беше загрижена не за себе си, а за актьорите. Именно заради това не пожела да стане актриса, а обичаше да режисира и да помага на всеки актьор в изпълнението на ролята му и интерпретацията на сценария. Само едно участие във филм като актриса ѝ бе достатъчно, за да види какво би се случило с нея, ако се отдаде на актьорската кариера, и това изобщо не ѝ бе по вкуса. Тали беше изключително работлива, творческа личност, родена да се занимава с изкуство. Беше готова да работи всеотдайно върху всичко, с което се заеме, но не и да бъде звезда. Това бе единственото, което не желаше; по този въпрос беше свършено наясно.

Но все пак бе принудена да си потърси рокля за първата си номинация за „Златния глобус“, тъй като нямаше подходяща. Имаше само дрехите, с които работеше — с тях през повечето време изглеждаше като скитница. Но това не я притесняваше. Беше щастлива точно по начина, който желаше, а Хънт я обичаше именно заради това. Той беше по-спокоен и по-общителен, много по-ангажиран с Холивуд, но славата не го бе главозамаляла и обичаше да си стои вкъщи с Тали, излегнат на пода или на дивана, вгълбен в поредния сценарий. А когато тя беше на снимачната площадка, той винаги идваше при нея, когато може. Беше по-добър бизнесмен от всички други в Холивуд. За него филмите бяха сериозен бизнес, независимо дали са продуцирани и режисирани от Тали Джоунс. И не се интересуваше от прическата ѝ.

В момента с екипа на филма се намираха близо до снимачната площадка в Палм Спрингс. Тя бе наела стая в един хотел — понякога оставаше да пренощува там, но се връщаше в къщата си в Лос Анджелис, за да бъде с Хънт, ако не се налагаше да работи много до късно или ако той не дойдеше при нея.

Тали искаше да прегледа сцените, заснети през последните дни — особено днес, преди да си тръгне от снимачната площадка. Бе забучила в косата си три молива и една химикалка, докато нанасяше бележки и отговаряше на имейлите. Тъкмо се канеше да излезе от караваната, за да отиде да прегледа заснетото през деня, когато по пътя се появи облак прах — приближаваше се блестящ сребрист „Астон Мартин“.

Тали примижа срещу залязващото слънце, а спортната кола се приближи, сипейки прах наоколо, и рязко спря. От нея слезе невероятно ефектна жена с много къса пола и безкрайно дълги крака, със зашеметяваща сексапилна фигура и блестяща руса грива. Изглеждаше забързана и обрулена от вятъра, като героиня от драматичен филм. На китката ѝ блестеше голяма тюркоозна гривна, а от ушите ѝ висяха обеци с диаманти. Носеше сандали с много високи токчета.

— По дяволите, да не съм пропуснала последната сцена за деня? — Бриджит, красивата собственичка на спортния „Астон Мартин“, изглеждаше раздразнена.

Тали се усмихна.

— Получи се страхотно. Можеш да прегледаш с мен заснетото през деня. Тъкмо смятах да го направя.

Бриджит изглеждаше облекчена.

— Задръстванията по пътя бяха невероятни. На два пъти чаках по половин час.

Бриджит наистина приличаше на филмова звезда. С токетата си изглеждаше по-висока от Тали. Гримът ѝ беше безупречен; никога не излизаше, преди да го изпипа до съвършенство. Дрехите също ѝ стояха идеално и подчертаваха невероятно красивото ѝ тяло с неустоим сексапил. Беше пълна противоположност на Тали. Всичко в нея беше старателно премислено, за да привлича погледите, за разлика от Тали, която предпочиташе да остава незабелязана. Работата ѝ беше да показва на преден план другите, а не себе си. А Бриджит Паркър умираше да привлича всеобщото внимание и не притежаваше нито грам от скромността на Тали. Отдалеч двете жени си приличаха, защото бяха високи, слаби и светлокоси, но се отнасяха по съвършено различен начин към качествата, които природата им бе дала. Тали ги прикриваше, а Бриджит постоянно ги изтъкваше и демонстрираше. Режисьорката наистина не се вълнуваше от външността си и никога не се замисляше за нея. Бриджит отделяше много време и усилия, за да поддържа зашеметяващия си вид.

Бяха на еднаква възраст, но Бриджит се бе постарала да изглежда с десет години по-млада. Тали пък го бе постигнала напълно непреднамерено. Облечена в дрехи като от разпродажба, с високи маратонки, оръфани джинсови шорти и износен мъжки потник, тя приличаше на хлапе. Бриджит имаше импланти в гърдите и си бе направила пластични корекции около очите, редовно си слагаше ботокс и колаген в устните, прекарваше много време в най-скъпата фитнес зала в Холивуд. Работеше упорито, за да се поддържа в идеална форма, и резултатите бяха фантастични. Беше красива като кинозвезда.

Двете се бяха запознали преди седемнайсет години във филмовата школа в Южнокалифорнийския университет. Бриджит отчаяно копнееше да стане актриса и бе решена да научи за филмите всичко, което може. Всички знаеха, че е дебютантка от висшето общество на Сан Франциско и не се налага да работи, но тя бленуваше да играе във филми. Също като Тали, бе загубила майка си в ранна възраст. Скоро след това баща ѝ се оженил повторно за много по-млада

жена, и перспективата да съжителства със „злата мащеха“ бе подтикнала Бриджит да се премести в Лос Анджелис. Тали я бе наела да ѝ помага за първия ѝ независим филм, докато Бриджит още следваше. Тя се оказа изключително ефективна и организирана, помогна ѝ безкрайно много и Тали ѝ предложи да остане в екипа и за следващия филм. Бриджит улесняваше живота на Тали във всяко отношение, и при това го правеше с обич. Накрая се прости с мечтите си да стане киноактриса; работеше като лична асистентка на Тали. Тя беше всичко, което Тали не искаше да бъде. Бриджит беше безпогрешна в ролята си на щит срещу опитите на журналистите да се доберат до Тали; бранеше я пламенно по всички възможни начини. Обичаше да повтаря, че е готова да се изправи дори срещу куршуми, за да я защити. Тали често проявяваше такава наивност и простодушие, че се нуждаеше от човек, който да отстранява препятствията от пътя ѝ и да я закриля. Бриджит представляваше работодателката си пред света, и то с удоволствие; смъкваше от плещите на Тали всички досадни задължения, което ѝ даваше възможност да посвещава повече време на работата и дъщеря си. Тали ѝ беше безкрайно благодарна за цялата ѝ помощ през последните седемнайсет години. Това бе схема, която идеално устройваше и двете. С годините те станаха много близки приятелки. Тъй като Тали непрекъснато работеше, не ѝ оставаше време да завързва други приятелства. Но Бриджит винаги бе там, край нея, за да я защитава и утешава по всеки възможен начин. Вярната асистентка се гордееше много с приноса си към делото на Тали. За Бриджит нито една задача не беше прекалено трудна, предизвикателна или времеемка. Не възприемаше нито едно от задълженията си като черна работа, и винаги беше готова да помогне.

Двете продължиха заедно към караваната на монтажистите, където Тали бе решила да прегледа заснетото през деня, като бърбеха оживено. Бриджит припряно ситнеше по каменистата алея с високите си токчета.

— Трябва да си купиш прилични обувки — подразни я Тали с усмивка.

Често ѝ правеше забележки за това. Но Бриджит винаги носеше само високи обувки, възможно най-секси; стояха много добре на дългите ѝ крака. Пристъпваше с тях, все едно бяха кецове.

— Нещо като твоите омачкани маратонки ли? — засмя се Бриджит.

Тали никога не се появяваше с нови маратонки, а само с порядъчно износени, изпоцапани и окъсани. Можеше да изглежда не по-малко секси от Бриджит, но изобщо не се интересуваше от това; Хънт също не се вълнуваше от подобно преобразяване на външността ѝ. Той я обичаше такава, каквата е. Небрежният ѝ вид беше неотменна част от чара ѝ; освен това той признаваше, че най-много се възхищава на блестящия ѝ, творчески ум. Тъкмо това ценеше в нея и Бриджит. И двете знаеха, че един ден Тали ще бъде призната за един от най-великите режисьори в киното.

Стигнаха до караваната и прегледаха заснетите през деня кадри. Тали беше смълчана и напрегната, втренчваше се във всяка подробност. На няколко пъти спираше, за да запише забележките си към монтажистите, които щяха да обработват кадрите след приключването на снимките. Имаше набито око и засичаше незабележими на пръв поглед подробности — именно затова беше толкова неимоверно добра в професията си. После поспори със своя помощник и с монтажистите. Малко след седем часа се върна в караваната заедно с Бриджит. Изглеждаше уморена, но доволна.

— Тази вечер ще се прибиращ ли у дома? — попита Бриджит.

В багажника на колата си държеше спален чувал, в случай че Тали поиска да пренощуват тук.

Винаги поставяше на първо място желанията и плановете на Тали, и винаги бе на разположение на приятелката си. Не се притесняваше, че остава на втори план в живота на Тали, и именно заради това беше толкова ценна за нея. Тя беше съвършената асистентка във всяко отношение.

— Не знам — отвърна Тали. — Преди да тръгнеш, видя ли се с Хънт? — Искаше ѝ се да се прибере у дома при него, макар да знаеше, че не могат да стигнат до града преди девет или десет часа.

— Каза, че ако се прибереш, ще ти приготви вечеря. Или ако предпочиташ, може той да дойде тук при теб. Казах, че ще му се обадя.

Тали се поколеба за минута; сетне осъзна, че най-много иска да си отиде у дома. Щяха да им останат само два часа преди лягане, а трябваше да става в четири сутринта. Но обичаше да е вкъщи с него, а освен това той беше изключителен готвач.

— Мисля да се върна.

— Ще те закарам. По пътя може да подремнеш.

Днес беше дълъг ден за Тали, както винаги при външни снимки, но тя бе свикнала с това и се радваше, когато излизаше от града.

— Благодаря — отвърна тя и посегна към платнената торба, която от месеци използваше вместо ръчна чанта. Беше я открила на една гаражна разпродажба — вероятно някой водопроводчик си е носил инструментите в нея. Оказа се много удобна за сценариите, които мъкнеше навсякъде със себе си, за да ги препрочита, когато има възможност. Винаги работеше и си водеше бележки за новите си идеи — както за сцената, която снимаше сега, така и за следващия си филм. Мислите ѝ непрекъснато пулсираха със сто и шейсет километра в час.

Бриджит изпрати есемес на Хънт, че Тали се прибира. Днес вече бе провела десетина телефонни разговора от името на Тали. Уреди няколко поръчки, купи с кредитната карта някои неща за Макс в Ню Йорк, плати няколко сметки. Бриджит бе най-ефективната личност, която Тали бе срещала някога, и Хънт беше съгласен с нея. Той винаги повтаряше, че Тали има късмет с Бриджит, която има вродена дарба за тази работа. Тя бе напълно съгласна да живее в сянката на Тали и да изпълнява трудната задача да бъде неин представител пред света. Работата ѝ си имаше и преимущества. Всеки път, когато Бриджит си харесаше някое бижу или тоалет, от магазините ѝ го даваха, а тя примираше от удоволствие. Това бе едно от най-съблазнителните предимства на работата ѝ. Бижутерите и модните дизайнери се надпреварваха да изпращат подаръци за Тали или за нея, за да я подкупят да убеди Тали да носи техните творения, въпреки че Тали съвсем не се интересуваше от тях. С радост предоставяше подаръците на Бриджит, която ги приемаше с удоволствие и изглеждаше невероятно във всичко, което носеше. Дори бе успяла да купи много изгодно колата си „Астон Мартин“ и притежаваше великолепна къща сред хълмовете около Холивуд със собствен басейн. Живееше добре и ѝ беше изключително приятно и забавно да е асистентка на Тали. През последните седемнайсет години работата ѝ беше истинска благословия за нея. И макар че произхождаше от богато семейство и не се нуждаеше от предимствата, осигурявани ѝ от Тали, тя им се радваше — още повече, че тук се бе отървала от баща си и мащехата си. Харесваше ѝ да е независима от семейството си, макар да признаваше,

че е платила за къщата с парите, които е наследила от майка си. Но това беше отлична инвестиция: в момента къщата струваше два или дори три пъти повече от сумата, за която я бе купила. Благодарение на наследството си, на щедрата заплата, която ѝ плащаше Тали, както и на постоянния поток от подаръци, Бриджит живееше в истински разкош, в много отношения по-добре от Тали, или поне така изглеждаше.

По природа Тали беше по-скромна, макар че и тя беше израснала в заможно семейство, но не чак в такова охолство като Бриджит. Бриджит понякога посещаваше родния си дом, но после винаги се оплакваше. Сан Франциско ѝ се струваше мрачен, все още мразеше мащехата си и не можеше да прости на баща си, че се е оженил за нея. През последните седемнайсет години Тали беше истинското ѝ семейство. Същото изпитваше и Тали към Бриджит, която за нея беше като сестра, и щедра леля за Макс, която я обожаваше и ѝ споделяше всичко за живота си като тийнейджър — понякога беше по-откровена с нея, отколкото с майка си, особено ако Тали беше прекалено заета със снимки.

Тали се настани на предната седалка на бляскавия „Астон Мартин“ и се отпусна на облегалката. Тази сутрин бе станала в пет, и сега внезапно осъзна колко е уморена. Бяха ѝ дали последните промени в сценария тъкмо преди тръгването и тя ги взе със себе си, за да ги прочете по пътя, но беше прекалено уморена.

— Защо просто не поспиш? — предложи Бриджит. — Можеш да прочетеш промените утре сутринта. Ще те закарам обратно до Палм Спрингс. Не е нужно да ги четеш тази вечер. — Знаеше колко добросъвестно се отнася Тали към задълженията си.

— Благодаря ти — промълви Тали с признателност.

Не можеше да си представи как би изглеждал животът ѝ без Бриджит, която вършеше всичко вместо нея. Надяваше се никога да не се стигне до това. Вярваше, че ще остарееят заедно и ще се превърнат в достопочтени стари дами. Бриджит винаги се шегуваше, че именно това ги очаква. Уверяваше я, че никъде няма да се мести и няма да се поддава на никакви изкушения, въпреки че често получаваше предложения да работи за някой друг. Бриджит неизменно твърдеше, че това са работата и работодателят, които най-много обича. И така, след толкова много години заедно, Тали се бе превърнала в най-добрата ѝ приятелка.

Най-неочаквано Тали се изкиска, като се видя в огледалото за обратно виждане.

— Все едно си ме взела на автостоп — толкова съм чорлава и раздърпана.

— Да, така е — засмя се Бриджит и се обърна към нея. — Може би не е зле да се сресваш от време на време.

Бриджит беше удължила своята коса, и затова си приличаха още повече. Но дългата коса на Тали беше естествена — а голямата разлика между тях беше, че косата на Бриджит беше винаги грижливо вчесана. Не можеше да си позволи да отиде на работа във вида, в който се появяваше Тали, пък и не искаше. А и работата на Тали беше по-тежка физически — вечно се катереше по някакви стълби или кранове, за да огледа по-добре снимачната площадка. Налагаше ѝ се с часове да се излага на слънчевите лъчи, без да си прави труда да използва слънцезащитни кремове, въпреки тревожните напомняния на Бриджит, че кожата ѝ ще се сбръчка. Често се навеждаше зад камерата или залягаше в прахоляка, за да улови по-добър зрителен ъгъл. Във всяко отношение Тали беше истински товарен кон — но дори когато изглеждаше ужасно прашна и раздърпана, пак си оставаше красива, по свой естествен начин. Като че ли грееше отвятре. Докато на Бриджит ѝ струваше много повече време и усилия, за да поддържа външността си. Тали никога нямаше търпение, желание и свободно време, за да полага усилия да изглежда така.

— Благодаря ти, че ще ме закараш утре — каза Тали с благодарност и се прозя. Сега, след като се отпусна, осъзна колко е уморена.

— Затваряй очи и заспивай — нареди ѝ Бриджит.

Тали се усмихна кротко и само след пет минути, когато потеглиха по магистралата към Лос Анджелис, вече спеше дълбоко.

---

[1] Звезда на Холивуд и Бродуей (1902–1968). — Б.пр. ↑

2.

Когато пристигнаха пред къщата в Бел Еър, Бриджит леко я побутна. Тали не харесваше външните признаци на богатството. Притежаваше красива къща със семпла фасада, с просторни и чисти, модерно обзаведени стаи, в които се чувстваше спокойна. Не се нуждаеше от прекалено много вещи в живота си. Имаше вила в Малибу, която рядко използваше, както и апартамент в Ню Йорк за Макс. Освен това притежаваше малък апартамент в Париж, който бе купила след първия си голям успех. Винаги бе искала да има свое гнездо в Париж, макар че от две години не бе стъпвала там. Но ѝ беше приятно да знае, че е на нейно разположение. Понякога го отстъпваше на приятелите си. Бриджит отседна там през последната си ваканция и апартаментът много ѝ хареса. Тали беше на снимки в Африка, а асистентката ѝ прекара една седмица в Париж. Работата на Бриджит си имаше невероятни предимства, но тъкмо това означаваше да е лична асистентка. Споделяше всичко в живота на работодателката си, понякога дори за сметка на собствените си предпочитания, но това не беше голям проблем. Тази вечер имаше среща в десет часа — но ако закъснееше до полунощ, защото Тали се нуждае от помощта ѝ, тя нямаше нищо против.

— Вече си у дома — тихо каза Бриджит, когато Тали отвори очи.

Последните поправки в сценария още бяха на коленете ѝ, непрочетени. Но Бриджит беше права — можеше да ги прегледа сутринта. Чувстваше се освежена, след като беше спала по пътя. Но в първия момент не успя да разбере къде се намира.

— Леле, проспала съм цялото пътуване — усмихна се Тали.

Приличаше на хлапе, сгушено на предната седалка на „Астон Мартин“-а, спрял пред къщата ѝ. В косата ѝ все още стърчаха моливите и химикалката, останали от дългия работен ден.

— Хънт ми изпрати есемес, че вечерята е готова. Ти си истинска щастливка — заяви Бриджит и слезе от колата.

— Да, така е. — Но и двете знаеха, че за разлика от Хънт и Тали, самата Бриджит никога не би пожелала подобно обвързване. Харесваше свободата да бъде с различни мъже, обикновено по-млади от нея, но само за кратък период от живота си. Повечето от любовниците ѝ бяха актьори от филмите на Тали. Имаше слабост към лошите момчета. Но никога не задържаше някого от тях прекалено дълго край себе си. Спеше с тях, само докато траеха снимките на филма, след което се разделяха. Това напълно я устройваше.

— Ще те взема утре в четири и половина сутринта — извика Бриджит след нея.

Тали ѝ махна на път към вратата. Трябваше да бъде на снимачната площадка в шест часа. Както обикновено се очертаваше много кратка нощ. Преди да отключи външната врата, тя се отвори и на прага се показа висок, хубав мъж с тъмна коса и брада, облечен с шорти и тениска, и препасал кухненска престилка. Целуна страстно Тали и вратата се затвори зад тях.

Бриджит потегли с колата. Един от актьорите във филма, който Тали снимаше сега, я очакваше в дома ѝ. Беше му казала къде е скрит резервният ключ. Томи беше на двацет и шест. Когато Бриджит се прибра, го завари гол в басейна.

— Е, това ако не е приятна гледка — усмихна се Бриджит и го огледа с възхищение.

Разкопча полата си, която се свлече, и остана по прашки и обувки с високи токчета. После съблече блузата и разкопча сутиена. Гърдите ѝ, в които бе инвестирала доста голяма сума преди няколко години, стърчаха гордо, очертани от светлината на лампите около басейна, и младият актьор ги огледа с одобрение. Тя имаше невероятно тяло и се възползваше пълноценно от него.

— Хайде, идвай — подкани я той, докато се наслаждаваше на топлата вода и перспективата да прекара нощта с нея.

Имаха връзка от шест седмици, от началото на снимките на филма. Не си даваха никакви обещания. Искаха само нощи като тази, която ги очакваше, и това беше всичко. Бриджит не искаше нищо повече. Потопи се в басейна и се намести между краката му. Той се засмя. Тя беше невероятна жена и той си прекарваше страхотно с нея. А и се надяваше да му помогне да получи роля в следващия филм на Тали. Тя не му бе обещала, но му го беше загатнала. Така или иначе,

той се забавляваше с нея. Тя беше една от най-влиятелните жени в Холивуд, тъй като имаше неограничен достъп до Тали и се ползваше с пълното ѝ доверие. Единственото, което никой не можеше да си позволи пред Бриджит, беше да каже нещо лошо за Тали. За подобен грях Бриджит беше способна да те убие. Тя беше най-лоялната жена, която някога бе срещал. И предлагаше най-добрия секс.

Тали влезе вътре, а Хънт ѝ подаде чаша вино. Тя остави платнената си торба и сценария на един стол. Усмихна се, като долови приятните миризми, разнасящи се в кухнята. Оттам се излизаше в градината. Двата седнаха на верандата. Толкова беше щастлива, че отново е с него. Радваше се, че се прибра в дома си, вместо да остане да ношува в Палм Спрингс. И той беше щастлив.

Хънт не беше претенциозен, и през последните четири години живееше в пълна хармония. Рядко се стигаше до неразбирателство; той никога не я разочароваше, а тя обичаше да споделя с него всичко за работата си.

— Добре ли мина денят ти? — попита я Хънт, свали престилката и я захвърли на стола.

Беше по-висок от нея и леко закръглен, защото обичаше да си похапва, но все пак беше хубав мъж. Сега бе на четирийсет и пет, но с брадата изглеждаше по-възрастен.

— Много добре — отвърна тя и се усмихна, припомняйки си случилото се през деня. — Кога ще дойдеш в Палм Спрингс?

— Утре не мога, защото имам няколко срещи. Може би вдругиден. Как се справихте днес със сцената на смъртта на двамата герои? — Хънт се стараше да следи промените в сценария, но Тали внасяше прекалено много поправки, понякога и по време на снимките. Тя винаги бе изключително чувствителна към въздействието на даден диалог и позволяваше на актьорите да добавят по нещо, ако могат. Резултатите често се оказваха превъзходни.

— Получи се чудесно — каза Тали, видимо много доволна. — Умирам от глад. Какво има за вечеря?

Той често ѝ готвеше по японски, китайски и тайландски рецепти. Много го биваше в азиатската храна, както и във френската кулинария, а понякога, през уикендите, приготвяше по нещо от мексиканската

кухня. Хънт обичаше да готви и всички се наслаждаваха на ястията му. Беше забавно да се прибира вкъщи заради изненадващите блюда, които приготвяше той. И сега двамата прекараха отморяваща вечер, като се хранеха и си говореха на верандата. Той беше отворил една бутилка от любимото ѝ вино „Кортон-Шарлеман“. Все едно са излезли на вечеря, само дето беше по-приятно, защото бяха сами и тя не трябваше да се преоблича, нито дори да си вчесва косата.

Хънт вече подготвяше следващия им общ проект. За целта трябваше да заминат на снимки в Италия, и той планираше да прекара много време там с нея. Искаха да наемат една вила в Тоскана за целия период на снимките. Вече беше готов с организирането на кастинга и сега уреждаше застраховките и инвестициите, за да бъде подсигурен новият филм. Точно в това беше най-добър, а Тали щеше да е режисьор на филма. Хънт изпипваше всичко до последната подробност. Бе успял да намери един солиден японски инвеститор за финансирането на филма. Не бе трудно да се осигурят средства за филм, режисиран от Тали Джоунс, но всички условия трябваше да бъдат уточнени предварително. Хънт много го биваше за това, защото беше перфекционист, също като Тали.

След чудесната вечеря той заключи:

— Мисля, че се договорихме за всичко. — Имаше предвид работата си с японския инвеститор. Тя му благодари с целувка. — Единственото, което иска, е да се направи финансова проверка на разчетите по проекта, както и на личните ни банкови сметки, за да е сигурен, че сме платежоспособни и няма да избягаме с неговите пари. — Хънт се усмихна и попита: — Нали нямаш проблеми с това?

— Разбира се, че не. Ще кажа на Виктор Карсън да даде на ревизорите му всичко, което настоява да узнае. — И двамата знаеха, че японецът е солиден инвеститор, и искаха парите му за следващия си филм.

— Той използва една много известна независима счетоводна кантора, която се управлява от двама бивши агенти на ФБР. Зная, че са много прецизни; по този начин всички ще останат доволни. Ние ще получим парите на инвеститора, той ще се убеди, че сме почтени, и всичко ще бъде гарантирано. — Хънт преговаряше с всички повлиятелни филмови агенти в Холивуд за кинозвездите, които искаше да участват в новата кинопродукция, и след като бъде осигурено

финансирането на проекта, двамата с Тали щяха бързо да подготвят договорите.

— Утре ще поръчам на Бриджит да се обади на Виктор — каза Тали, когато угасиха лампата в кухнята и се качиха на горния етаж, в просторната спалня с огромен видеоекран на стената.

Обичаха да лежат в леглото и да гледат филми. Но не и тази вечер. Вече приближаваше полунощ, а тя трябваше да става в четири. Беше свикнала да спи много малко, когато работеше върху някой филм.

Искаше тази вечер да позвъни на Макс, но в Ню Йорк вече бе станало твърде късно. Реши да ѝ се обади сутринта. И тогава Хънт си спомни, че баща ѝ се е обадил точно преди тя да се прибере.

— Утре трябвало да ходи на някакви изследвания — каза Хънт, и тя се угрижи. — Каза, че не било нещо важно. Само рутинна проверка. Чудеше се дали утре ще работиш. Казах му, че бъдеш на снимачната площадка.

— Мога да изпратя Бридж да го вземе, или неговата икономка, Амелия — замислено промълви Тали.

Баща ѝ все повтаряше, че асистентката ѝ е горещо парче, което винаги я размиваше. Той смяташе, че Бриджит е най-великолепната и сексапилна жена, която е виждал.

— Предложих му аз да го закарам — рече Хънт. — Ще намеря време. Не е кой знае какво. Той каза, че няма нищо против, ако и ти си съгласна.

— Ти си невероятен — промълви тя и го прегърна, а той я притисна по-плътно към себе си.

— Не, просто те обичам. Благодаря ти, че тази вечер се прибра у дома.

— Аз ти благодаря за вечерята. Искаш ли утре вечер да дойдеш в Палм Спрингс? — отново го попита тя с мисълта, че ще имат повече време да са заедно, ако тя избегне дългото пътуване на връщане до Лос Анджелис. Освен това хотелът ѝ в Палм Спрингс беше много приятен и разполагаше с невероятен спа център. Харесваше ѝ, когато той идваше, за да прекара нощта с нея. Понякога така ѝ беше по-лесно, отколкото да се прибира у дома, особено след дълъг снимачен ден.

— Утре наистина трябва да се справя с няколко неща; имам и насрочена среща за вечерта. Мисля, че мога да прескоча вдругиден.

Защо не останеш там следващите две нощи, така че да не ти се налага да пътуваш дълго след работа, а аз ще прекарам по-следващата нощ с теб?

— Звучи добре — съгласи се тя и влезе в банята, за да вземе душ.

След няколко минути вече беше в леглото, сгушена в прегръдките му. Като видя, че е гол, и тя смъкна тениската, с която спеше. Притиснаха се един към друг, той я обсипа с целувки и тя се почувства по-щастлива дори от мига, когато се прибра у дома.

— Липсваш ми, когато си на снимки — прошепна ѝ той.

Тя отново го целуна. Не можеше да се каже, че Палм Спрингс е трудно място за снимане. При някои снимки ѝ се налагаше да прекарва по шест месеца в джунглата. Три месеца живя в едно село в Африка. Двамата бяха посещавали и места, където избухваше гражданска война, точно когато бяха там. Палм Спрингс беше направо идеална дестинация и само на два часа път с кола от дома им. И без това снимките там щяха скоро да приключат, така че когато Хънт идваше да прекара нощта с нея, за нея това беше нещо като малка ваканция.

— И ти ми липсваш — прошепна му тя, когато започнаха да се любят, а след това забрави за всичко друго, освен за него.

След това полежаха прегърнати и си побъбриха още няколко минути, но тя едва се удържаше да не заспи. Чувстваше се така приятно отпусната, че вече просто не можеше да си държи очите отворени. Обгърна го с ръка и докато той ѝ говореше нещо и я галеше по косата, се унесе в дълбок сън.

3.

На следващата сутрин Бриджит, както винаги, беше на алеята за автомобили пред къщата в четири и половина. Независимо какво бе правила предишната нощ, тя винаги идваше навреме на работа. Изпрати на Тали есемес, че е пристигнала. Тали излезе от къщата боса, носеше обувките си в ръце. Затвори тихо вратата след себе си. Изтича до „Астон Мартин“-а и се качи. Отново бе взела душ, косата ѝ още беше мокра и още по-разрошена от вчера, ако това въобще беше възможно. Днес беше с оръфани джинсови шорти и раздърпана тениска.

— Това последната мода ли е? Сигурно си платила цяло състояние за нея. — Бриджит огледа очаровано тениската. — Или си я взела от някой магазин на „Гудуил“^[1]?

Наистина, можеха да се намерят подобни жалки на вид дрехи, дело на модни дизайнери, които ги разкъсваха, преди да ги продадат. Макс си купуваше подобни от скъпите магазини на веригата „Максфийлд“. Тали най-често сама си правеше своите, но с нея никой не можеше да е сигурен. Нито един дизайнер не я интересуваше.

— Не — отвърна Тали с щастлива усмивка. — Изрових я от боклука. Хънт я беше хвърлил, но аз мразя да похабявам дрехи. Струва ми се, че още може да се използва. — Изглеждаше много доволна.

— За какво? За парцал за миене на колата? Ти си единствената от всичките ми познати, която печели толкова много, а се облича с дрехи от боклука — засмя се Бриджит, когато потеглиха надолу по улицата.

— Ако ти бях казала, че тениската е купена от „Максфийлд“, щеше ли да е шик?

— Разбира се — заяви Бриджит без капка колебание.

— Добре, тогава да се престорим, че е точно така. Нямам време да се тревожа за външния си вид. — И никога не го правеше. Просто не беше сред приоритетите ѝ. За разлика от много жени, които познаваше, Тали се интересуваше повече от това, което има в главата си, а не на гърба си. Със сигурност се различаваше много от Бриджит,

която носеше дрехи само от най-новите колекции на модните дизайнери и пръскаше основната част от заплатата си за бижута и тоалети. Тя обичаше да повтаря, че има изискан имидж, който се нуждае от старателно поддържане, тъй като представлява самата Тали Джоунс. Макар че самата Тали Джоунс пет пари не даваше за външния си вид.

По пътя към Палм Спрингс Тали се обади на Макс в Ню Йорк и я хвана тъкмо когато тръгваше за колежа. Дъщеря ѝ каза, че вчера се е опитала да се свърже с нея, за да провери как е и как върви снимането на филма.

— Филмът става страхотен. Движим се точно по график и след няколко седмици ще се върнем в Ел Ей. Какво става с теб? Как е в училище? — Тали обичаше да разговаря с дъщеря си и ѝ се обаждаше възможно най-често.

— При мен всичко е наред. Миналата седмица се запознах с едно момче в библиотеката. Изглежда много сладък. Ще следва медицина.

Нейните любовни увлечения винаги тревожеха Тали, особено когато си припомняше, че самата тя беше само с две години по-голяма от Макс, когато се влюби в каубоя от Монтана и забременя с нея. Но не изглеждаше много вероятно това да се повтори с дъщеря ѝ. Макс не беше толкова наивна, колкото тя на нейната възраст.

Самата Тали сега си мислеше, че тогава можеше и да не забременее, ако майка ѝ не бе починала няколко години по-рано. През онзи период се чувстваше самотна, макар че баща ѝ винаги се стараеше да е край нея. Но бе сигурна, че майка ѝ би постъпила по-различно, и за разлика от баща ѝ навярно нямаше да настоява тя да се омъжи. Всичко се оказа голяма грешка, с изключение на това, че се сдоби с чудесна дъщеря, и беше благодарна на съдбата за нея. Макс беше прекрасно дете и нито веднъж не наскърби майка си. Освен това, според Тали намерението ѝ да стане адвокат като дядо си беше много добро. Не искаше дъщеря ѝ да се заема с филмовия бизнес. Това беше труден живот, пълен с нестабилни хора, в един налудничав свят. Тали никога не насърчаваше Макс да общува с децата на кинозвездите, макар че Макс се бе запознала с някои от тях в училище. Но тя беше разумно и уравновесено момиче, а и някои от тези хлапета бяха изненадващо мили и добри. Макс винаги избягваше лошите и имаше

вродената дарба да избира за приятели уравновесени и благоразумни младежи.

— Приятен ден, мамо — каза весело тя след няколко минути, и затвори.

Тали си спомни, че трябва да каже на Бриджит за финансовата проверка, поискана от японския инвеститор. Помоли я да се обади на техния счетоводител Виктор Карсън, за да му поръча да съдейства максимално на ревизорите и да им предостави всички необходими документи.

— Поне на теб няма да ти се наложи да работиш по тази проверка — каза Тали и извади сценария. Изглеждаше спокойна и отпочинала.

— Ще дам на Виктор всичко, което му е нужно.

Бриджит беше много добра с числата и поддържаше всички сметки на Тали в безукорен ред. Никога не бе имало проблем с намирането на сметките или фактурите, които тя бе платила. След като през първите няколко години Бриджит често търсеше Тали по снимачните площадки, за да подпише някой документ, бяха открили обща сметка и Бриджит бе упълномощена да подписва вместо нея всички фактури. Това спестяваше на Тали време и главоболия, тъй като Бриджит старателно следеше всички плащания. Имаше кредитна карта за личните разходи на Тали, както и за всички пари, изпращани на Макс, която живееше в апартамента на Тали в Ню Йорк.

Бриджит и Виктор често работеха заедно. Тали разчиташе на тях да поддържат в изрядност финансовите ѝ документи. И тъй като Бриджит оглавяваше финансовия ѝ екип, всичко вървеше точно като швейцарски часовник. Хънт винаги повтаряше, че завижда на Тали и че би искал да има асистентка като Бриджит. Тя помагаше дори и на него; никога не му отказваше счетоводни услуги.

По пътя към Палм Спрингс Тали изчете промените в сценария. До полунощ сценаристите бяха изпратили на Бриджит по факса последните си добавки към текста. Тя бе донесла и тях в колата, така че Тали прегледа всичко, като нанасяше своите режисьорски бележки. Като пристигнаха на снимачната площадка, тя поиска от сценаристите още промени, което не изненада Бриджит. Тя отлично познаваше стила на работа на Тали — винаги нащрек дори за най-малките подробности.

— А ти какво прави снощи? — попита тя асистентката си.

— Нищо особено. Изкъпах се, почетох, отговорих на няколко имейла. Легнах си рано. Трябва да спя повече, за да съм красива — добави Бриджит с невинен тон.

Единственото, което никога не споделяше с Тали, бяха срещите ѝ с актьорите, ангажирани за поредната продукция. Веднъж Тали случайно узна за една такава връзка, но не ѝ каза нищо. Нейният принцип беше да не разпитва и да не поучава. Предполагаше, че това е едно от предимствата, свързани с работата на Бриджит, ако това искаше тя — а явно бе така. Тали смяташе, че не си струва да коментира увлеченията на Бриджит, след като те не траят по-дълго от времето за заснемането на поредния филм. Нямахше нищо против, стига да не постави самата нея в някаква неприятна ситуация или да обещае услуги, които не би могла да направи. Ала Бриджит бе твърде умна за подобни неща и никога не прекриваше границите. Затова Тали си казваше, че не е нейна работа с кого спи Бриджит. Докато пътуваха, тя изглеждаше съвсем невинна. Тали се усмихна, чудейки се с кого ли е прекарала нощта Бриджит. Несъмнено с някой много млад мъж, от статистите или актьорите. Бриджит винаги предпочиташе подобни мъже.

Денят на Тали на снимачната площадка се оказа твърде натоварен, също като предишния. Бриджит се навърташе наоколо, носеше ѝ изстудени безалкохолни напитки, а понякога и нещо топло за пиене, напомняше ѝ да хапне нещо. Иначе Тали никога не си губеше времето за това — беше прекалено нетърпелива и имаше твърде много задачи, за да си позволява почивки за хранене. По същата причина не си правеше труда да се облича прилично или да се сресва. Тали беше обсебена от работата си и мразеше да я разсейва каквото и да било, дори за миг нещо друго да ангажира съзнанието ѝ.

Бриджит отговори на имейлите и проведе няколко телефонни разговора от нейно име. Обади се на Виктор Карсън и го осведоми за предстоящата финансова проверка. Като приключи с всичките си задачи, седна спокойно, за да наблюдава заснемането на поредната сцена от филма. Често даваше на Тали много полезни, критични съвети. Имаше набито око и винаги схващаше точно какъв нюанс и какво въздействие иска да постигне Тали с конкретната сцена. Режисьорката ценеше откровено споделяните мнения на Бриджит, която с течение на годините беше научила доста за професията.

Очертаваше се още един успешен ден. Когато завърши снимките, Тали се обади на Хънт. Той каза, че пътува за срещата в хотела „Поло Лаундж“ в Бевърли Хилс и ѝ разказа какво е правил днес. Каза ѝ колко много му липсва. На Тали ѝ допаднаше, че с Хънт не изпитват нужда да бъдат непрекъснато заедно, като сиамски близнаци. Живееха заедно, но всеки си имаше свой живот; свързваха ги общите им проекти. Но той никога не я ревнуваше, нито пък се сърдеше, когато тя отсъстваше; и тя не се безпокоеше за него. След четирите години заедно двамата си имаха пълно доверие и всеки познаваше много добре другия.

Хънт беше съвсем различен от останалите, с които Тали бе имала връзка преди него; всички те я бяха мамили. Вторият ѝ съпруг се оказа най-лош, но и другите не бяха много по-свестни. Приличаха на мъжете, които познаваше от киноиндустрията. Допаднаше ѝ, че Хънт е честен, предан, верен и солиден. В някои отношения не беше толкова вълнуващ, колкото предишните ѝ партньори — но тя не търсеше вълнения, а искаше мъж, когото да обича, на когото да се доверява. Какъв смисъл имаше иначе? Отдавна бе стигнала до този извод и бе научила тази житейска истина по трудния начин, след като се бе опарила толкова пъти. Хънт беше удивително мил. Преди да приключат разговора, ѝ каза, че всичко минало добре, когато завел баща ѝ за изследванията, макар че му се сторил доста отслабнал.

— Знам. Икономката му се оплака, че не се хранел достатъчно — отвърна Тали разтревожено.

— Някой път трябва да се отбия при него и да му сготвя нещо вкусно — отвърна той замислено.

— Сякаш си нямаш друга работа — отвърна тя.

— Мога да намеря време. Харесвам баща ти, той е много мил човек. Днес ми беше много приятно с него. Преди да тръгнем, ми се стори малко нервен. Затова му разказах всички нови вицове, които знам. Като стигнахме, вече беше живнал.

— Благодаря ти за грижите — промълви тя, искрено трогната.

Тъкмо заради такива жестове обичаше Хънт, а те никак не бяха малко. Той бе извънредно внимателен и грижовен, а и винаги се държеше толкова добре с Макс. Двамата с дъщеря ѝ се разбираха отлично. Макс беше на четиринайсет, когато Тали започна да се среща с Хънт. Момичето се поуспокои — естествено, след първоначалния период на съпротива. След една година, когато Хънт се нанесе при тях,

и за тримата това беше естествено развитие на събитията, дори за бащата на Тали, който беше малко по-старомоден от тях в това отношение. Той наричаше Хънт „моя син по любов“.

Тази нощ Тали остана в хотела в Палм Спрингс. Беше щастлива, че нещата около филма вървят така добре. Не се стигна до нито един от кошмарите, обичайно съпътстващи заснемането на един филм — проблеми с осигуровките или инвеститорите, с актьори, които се разболяват или се опитват да анулират договорите си, мразят се един друг или се нараняват на снимачната площадка. Подобни неща се случваха рядко при Тали, но когато ги имаше, наставаше истинска суматоха. Тя винаги се опитваше да избягва проблемите — наемаше актьори с добра репутация и се стараеше в договорите им да бъдат предвидени мерки срещу всякакви затруднения, капризи или ексцентричности. Хънт беше блестящ именно в изпипването на подобни детайли, което обясняваше защо съвместните му продукции с Тали се радват на такъв огромен успех. Тя обичаше да работи с него. Хънтър Лойд бе най-добрият продуцент, който бе имала някога. Самата тя работеше неуморно, полагаше усилия да изтръгне от всеки актьор възможно най-доброто изпълнение, наемаше най-добрите писатели и най-способните сценаристи. Заслужаваше напълно репутацията, на която се радваше.

Тали остана много доволна от престоя си в хотела тази нощ. С Бриджит поплуваха в басейна; тя бе поръчала за Тали масаж в стаята, който се оказа божествен. Тя предложи и Бриджит да си направи масаж; приятелката ѝ с радост прие. Стилът на живот, който Бриджит водеше покрай нея, ѝ подходеше идеално. Благодарение на Тали тя водеше живот на кинозвезда.

Виктор Карсън гледаше купчината документи, папки и счетоводни баланси върху бюрото си. От петнайсет години беше финансов съветник на Тали. Като се изключат документите за подробните разходи, с които се занимаваше Бриджит, всички останали счетоводни документи се обработваха от неговата фирма. Затова едва не простена на глас, когато Бриджит му се обади, за да му съобщи за външната финансова проверка от инвеститора. Само това му липсваше. И без това животът му беше достатъчно сложен.

Собствените му проблеми му пречеха да се задълбочава в нещо друго. Не можеше да си обясни защо са поискали проверка от независима счетоводна къща. Точно сега най-малко му трябваше да нахълтат глутница враждебно настроени ревизори, които да се ровят из всички документи и папки и да искат обяснения. Сметките на Тали винаги се поддържаха изрядно, но такава ревизия щеше да отнеме много време, дори и да я извършва някой друг, а не беше изключено да се проточи и още повече, ако се налага да им обяснява всичко. При нормални обстоятелства двамата с Бриджит се справяха с всякакви счетоводни операции, и всичко вървеше като по вода. Просто нямаше време за тази задача, но нямаше как да откаже на Хънт и Тали. Имаше си лични проблеми, макар че никога не бе признавал за тях пред клиентите си. Той се грижеше за данъците на Хънт и на Бриджит, но в момента тревогите му бяха само заради личните му проблеми.

Жените бяха вечното проклятие в живота на Виктор. Преди двайсет години разводът и издръжката на първата му съпруга му струваха цяло състояние, когато тя откри, че той има любовница — красив италиански модел. Той напусна жена си и се ожени за италианката. От първата си жена имаше две деца, а от втората му се родиха близнаци. След две години тя се приспособи към американските нрави — до голяма степен самият той я бе научил на това; напусна го заради някакъв по-млад мъж и го остави почти без пукната пара. Накрая се премести в Париж, омъжи се там за някакъв тип, а той не бе виждал близначките от осемнайсет години. Те бяха напълно непознати за него, макар че им плащаше издръжка до тази година. За щастие, двете му по-големи деца от първия брак бяха пораснали и имаха работа, но за няколко години той бе принуден да издържа две бивши съпруги и четири деца.

А съвсем наскоро лошите инвестиции, с които бе рискувал под влиянието на собствения си финансов съветник, му струваха значителна сума. За интересите на клиентите си се грижеше по-добре, отколкото за собствените си. Когато стана на шейсет и две, се влюби лудо в млада, амбициозна актриса и се ожени за нея след един уикенд в Лас Вегас, наситен с горещ секс. Обеща ѝ да използва всичките си връзки в Холивуд, за да подпомогне кариерата ѝ, което обаче не се оказа толкова лесно, колкото бе очаквал. Оказа се, че Бриана няма талант, прослушванията ѝ за киноактриса приключиха с пълен провал

и единственото, на което се оказа способна, бе да бъде модел на бански костюми в едно рекламно шоу, което доста се различаваше от очакванията ѝ.

Виктор съвсем наскоро бе навършил шейсет и пет, а Бриана беше на двайсет и девет. Сега го заплашваше с развод, ако не спази обещанията си да уреди кариерата ѝ в киното или в телевизията. Тя беше невероятна в леглото, но не и на екрана. Ала през последните шест месеца не спеше с него. Прекарваше цялото си време само в клиниките за пластична хирургия или в обиколки из бутиците на Родео Драйв, като постоянно искаше все повече пари. Само преди седмица го заплаши, че ще го напусне, но той не искаше да я изгуби. Колкото и да бе непоносима, тя внасяше свеж полъх на вълнение и блясък в иначе сивия му живот, и той беше луд по нея. За него тя беше идеалната трофейна съпруга. Обичаше да излиза под ръка с нея и да наблюдава завистливите погледи на другите мъже. Или поне така си мислеше. Всеки, който прекарваше една вечер с нея, сетне го съжаляваше. Но той си оставаше сляпо влюбен в Бриана и не искаше да се раздели с нея, каквото и да му струваше това. Истината беше, че заради финансовите си загуби вече не можеше да си я позволи, но не искаше тя да научи за това. Едва успяваше да насмогва на навиците ѝ да пазарува с широка ръка. Тя постоянно му се сърдеше, искаше още и още. Или се опитваше да подобри някоя част от тялото си, която вече бе променяла. Смени първите си гръдни импланти, коригира коремните мускули, повдигна задника си, а наскоро ѝ направиха липосукция на бедрата. Но каквото и да му струваше да я задържи, той бе готов да плати цената. Все пак беше по-евтино от развод и от дългогодишна издръжка. Но не знаеше откъде да намери още пари. Чувстваше се като фокусник, чиито зайци са изскочили от шапката.

Беше прекалено зает да жонглира със собствените си пари, за да се занимава и с финансовата проверка на Тали. Знаеше, че ще му отнеме доста време, а току-що бе обещал на Бриана да я заведе в Европа. Ако и сега се отметне, нямаше съмнение, че тя ще го напусне. Бриана искаше да отиде и в Бразилия, за да провери как са пластичните хирурзи там. През последните три години животът на Виктор се бе превърнал в истински ад. Загубата на значителна сума пари напоследък бе изправила живота и брака му пред сериозен риск. Той не се съмняваше, че ако Бриана узнае за провала му, тутакси ще го

зарече. При това най-хладнокръвно. Децата му щяха да бъдат щастливи, ако го стори, но Виктор щеше да е съсипан.

Тази вечер тръгна от офиса в осем и тръгна към къщи. Бриана го чакаше там. Резултатът от днешните ѝ набези по бутиците още не бе изваден от пазарските торби, струпани до входната врата. Виктор трепна, когато видя познати имена: „Долче и Габана“, „Роберто Кавали“, „Нейман“, „Шанел“. За Бриана това беше постоянно занимание. Това бе единствената причина да се омъжи за човек на неговата възраст. Виктор Карсън не беше вълнуващ и интересен мъж и изглеждаше по-стар от годините си. Не я привличаше, а и Бриана се интересуваше само от това, което можеше да направи за нея. Той все се канеше да започне с диетите, но така и не го направи. Никога в живота си не бе стъпвал във фитнес зала. И на всичко отгоре бе загубил косата си още когато беше малко над трийсетте. Но обожаваше красивата си млада жена и беше напълно заслепен от нея. Другите мъже копнееха за скъпи коли, за солидни недвижими имоти или за успехи. Всичко, което искаше Виктор от живота, бе да има в леглото си една млада красавица. Това му струваше два провалени брака и няколко сериозни дълга. Сега бе на път да повтори тази злополучна съдба. Ако не получи голямата печалба от лотарията, нямаше начин Бриана да остане с него.

— Закъсня — упрекна го младата му съпруга още с влизането му.

— Днес ми се събра доста работа. — Повечето от работата му се свеждаше до обмисляне как да ѝ плаща сметките, но задаващата се финансова проверка на Тали му създаде още работа. Трябваше да се разпореде помощниците му да работят по подготовката на нейните счетоводни документи.

— Искам да излезем на вечеря — нацупи се Бриана. Беше си моделирала устните като Анджелина Джоли и изглеждаше доста страховито, когато се цупеше.

Не му се искаше да ѝ признае, че се чувства уморен и не иска нищо повече от една кратка вечеря у дома.

— Какво имаш предвид? — Никога не ѝ отказваше нищо, а сега не бе най-подходящият момент да започне такава важна промяна.

— Да отидем в „Мистър Чоу“ — заяви тя с блеснали очи.

Обичаше да я виждат сред звездите, които посещаваха елитния ресторант; заради тях там се струпваха много папараци. Заведението

беше шумно, модно, скъпо, а храната — превъзходна. Определено бе място, където си струва да отидеш, за да те забележат.

— Добре. Ще се обадя и ще проверя дали мога да уредя резервация — отвърна тихо Виктор.

— Вече го направих — усмихна му се широко тя. — Ще стигнем дотам само за десет минути. Поканих Карла и Джон да се присъединят към нас. — Те бяха нейни приятели, а не негови; отличаваха се с убийствения за Виктор навик да поръчват най-скъпите блюда и най-изисканите вина, но никога не изваждаха портфейлите си за сметката. И бяха на нейните години.

Всичките ѝ приятели очакваха от него да бъде щедрото деденце. Най-вече тя. Неговите собствени приятели отдавна бяха изчезнали от живота му. Жените, с които Виктор излизаше, особено сегашната, Бриана, караха съпругите на приятелите му да се чувстват неудобно. Според Виктор те просто завиждаха. Нито веднъж не му хрумна, че самият той изглежда като глупак, а Бриана е направо непоносима. Тя никога не разговаряше за нещо друго, освен за пластична хирургия и за клюките, които четеше в списанията за кинозвездите. Той не жадуваше за вечеря, на която ще се говори само коя холивудска двойка се е разделила, кой с коя спял или кой кого измамил, коя си направила лифтинг на лицето или новият бюст на коя изглеждал най-добре. Но това бе животът, който сам си бе избрал — претенциозен брак със златотърсачка, наполовина по-млада от него. Той обаче никога не я бе възприемал като такава, макар че напоследък ненаситният ѝ апетит за пари бе започнал да го плаши. Никой от клиентите му не познаваше жена му, макар че Бриджит веднъж ги срещна в един нощен клуб и сподели с Тали, че жената на Виктор изглежда ужасяващо. Самата Бриджит никога не бе очаквала от сериозния, спокоен, кротък Виктор да се ожени за жена като Бриана. А той я представи на Бриджит с гордост, което беше още по-лошо. Бриджит смяташе, че би трябвало да се срамува да го виждат с подобна жена. Наистина, беше скъпо облечена, но това не помагаше. Етикетите от скъпи модни дизайнери, безвкусното и натруфено диамантено колие и пръстенът не променяха факта, че прилича на проститутка, която той е наел за вечерта, а не на съпруга за цял живот. За Бриджит тази Бриана беше една колосална грешка.

Като пристигнаха в ресторанта „Мистър Чоу“, завариха приятелите на Бриана, дошли по-рано. Дори бяха взели със себе си още една двойка, напълно непозната за Виктор. Поръчваха си от менюто всичко, което привличаше вниманието им — коктейли, две бутилки много скъпо вино, а към десерта — шампанско. Когато дойде моментът да плати сметката, Виктор сякаш физически усети как кредитната му карта се сгърчи. Но когато се прибираха, Бриана изглеждаше щастлива. Отпусна се сред мехурчетата във ваната и го попита кога тръгват за Европа.

— Още не съм направил резервации — честно ѝ призна той.

Тя беше обзавела наново апартамента още с пристигането си тук, което също му струваше цяло състояние. Най-скъпо му излезе гигантската розова мраморна баня.

— Току-що научих, че трябва да помагам при финансовата проверка на един от моите най-важни клиенти. Не мога да отсъствам, докато ревизията не приключи. — В противен случай рискуваше да забави началото на следващия филм на Тали, или тя да изгуби подкрепата на японския инвеститор, което означаваше, че Виктор ще изгуби важен клиент. Не можеше да си го позволи, а и беше твърде съвестен, за да постъпи другояче. Виктор винаги беше изключително старателен в работата си.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че няма да заминем? — Бриана го изгледа изненадано.

— Не. Казвам само, че не зная точно кога. Но ще заминем, обещавам ти.

Тя се поуспокои, а той за малко си отдъхна от напрежението. И тъкмо се готвеше да излезе от банята, когато тя му съобщи, че иска да промени обзавеждането в спалнята им. Това беше нова идея, поредният начин да харчи още от парите му.

— Чух за един нов декоратор. Искам да го изпробвам. Обзавел е спалнята на Джей Ло — обяви Бриана решително.

Виктор не ѝ отговори. Тихо се вмъкна в своята гардеробна, за да си облече пижамата. Отпусна се на един стол и се замисли за това, което го очаква, ако искаше да се опита да задържи Бриана при себе си. Беше обзет от мрачни мисли. Нямахше представа как ще намира пари, за да задоволява капризите ѝ. Освен ако не обере банка или не спечели

от лотарията. Исканията ѝ ставаха все по-големи, а парите, с които разполагаше, се топяха с всеки изминал ден.

---

[1] Верига за продажба на дарени стоки на много ниски цени. — Б.пр. ↑

4.

На следващия ден Хънт пристигна в Палм Спрингс при Тали. Двата прекараха приятна вечер в хотела, макар че тя приключи късно снимките за деня, но Хънт нямаше нищо против. Останаха до късно вечерта край басейна и разговаряха. Той ѝ разказа за финансовата проверка, която трябваше да започне следващата седмица, и я попита дали е говорила с Виктор Карсън.

— Напоследък не — отвърна тя. — Обикновено Бридж говори с него. Тя му се обади за финансовата ревизия. Защо питаш?

— Няма нищо особено. Но той ми се стори невероятно притеснен, не знам защо. Може би се е засегнал, че ще проверяваме дейността му. Но така или иначе, това е разумно. — Хънт беше внимателен и предпазлив по всички въпроси, свързани с бизнеса; харчеше много пари, но можеше да си го позволи.

— Баща ми винаги ми е казвал същото. От години ми натяква да направя пълна ревизия. Той не се доверява на никого. Твърде дълго е бил адвокат. — И тогава си спомни какво ѝ бе разказала Бриджит за срещата си с жената на Виктор в нощния клуб. — Очевидно той е женен за тъпа, красива, изрусена кукла, на половината на годините му. Може би именно тя му създава проблеми. — При тези нейни думи Хънт се засмя.

— Не ми изглежда такъв. Изглежда толкова скучен и сериозен. Представях си, че е женен за някоя мила, консервативна възрастна дама. — Той предполагаше, че Виктор е по-стар, отколкото бе всъщност. И Тали смяташе така, защото Виктор наистина изглеждаше с десет години по-стар.

— Може би заради тази кукла се е развел със симпатичната си възрастна съпруга. На тази възраст мъжете понякога си губят ума. Просто ме предупреди, ако решиш да ме зарежеш заради някоя по-млада изрусена тъпачка.

— Още не съм чак толкова стар — усмихна ѝ се той от шезлонга. — Освен това много обичам жената, която имам.

— Човек никога не знае — подразни го тя. — Само след пет години може би и ти ще си изгубиш ума по някоя двайсетгодишна празноглава хубавица.

— Надявам се никога да не се стигне дотам. Но ако все пак се случи, просто ме застреляй. Освен това не мога да си позволя такъв лукс. — Всъщност можеше, но не искаше.

— Навярно и той не може. И сигурно тъкмо заради това ти се е сторил толкова притеснен. Не мога да си обясня защо мъжете вършат подобни неща. С човек, наполовина по-млад от мен, само ще се чувствам още по-стара.

— Мъжете си въобразяват, че така изглеждат по-млади и по-жизнени, а не стари и глупави — обясни ѝ Хънт.

Това явление често се наблюдаваше в Холивуд, но на Тали не ѝ бе известно Хънт някога да се е увличал по млади жени. Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху нея и ѝ беше искрено предан. Тя смяташе, че тъй като не са женени, връзката им е по-силна и свежа, и възнамеряваше да остане завинаги такава, а и Хънт никога не се бе оплаквал. Той също не искаше да се жени отново. По този въпрос бяха на едно мнение.

Той ѝ разказа за агентите, с които е разговарял същия ден, за потенциалните звезди в следващия им филм. Вече се бяха договорили твърдо с две големи звезди за главните роли; и още две бяха почти сигурни. Последното препятствие, което трябваше да преодолеят, беше финансовата проверка — но и двамата знаеха, че тя няма да създаде проблеми. Сметките им винаги бяха грижливо поддържани и напълно изрядни, а от последния филм бяха спечелили цяло състояние. Финансовата проверка беше просто формалност, за да задоволят изискванията на инвеститора, и не ги притесняваше.

След снимките на следващия ден Тали даде на екипа си един свободен уикенд, и двамата с Хънт заминаха за Санта Барбара. Той бе наел една красива вила в Монтесито и очакваха с нетърпение да се уединят там. Бриджит се бе върнала в Ел Ей, а Тали трябваше да пътува с нея за Палм Спрингс в понеделник сутринта. Очакваше я приятна почивка с Хънт — за малко щеше да спре да мисли само за филма. Когато се отдалечаваше за кратко от работата си, винаги ѝ хрумваха нови идеи. Беше способна да се събуди посред нощ и да запише нещо в бележника, предвидливо оставен на нощното шкафче

до леглото ѝ. И този уикенд не бе по-различен. Но най-вече се наслаждаваше на компанията на Хънт, както и той на нейната. Разхождаха се по плажа, спаха до късно сутринта, а щом се стъмни, излязоха на вечеря. Когато дойде време да се връщат в Ел Ей, Тали имаше чувството, че е била на истинска почивка.

Когато тръгна за Палм Спрингс с Бриджит в четири сутринта, се чувстваше освежена и оживена. През целия път бърбеше с приятелката си; разказа ѝ подробно за приятния уикенд. Бриджит спомена, че имала две срещи, но не каза с кого, а Тали реши, че не са били от голямо значение — иначе Бриджит би ѝ разказала повече за тях.

Напомни ѝ да се обади на Виктор Карсън през седмицата, за да провери как върви финансовата проверка. Очакваше всичко да върви гладко, а Бриджит я увери, че ще изпълни нарежданията ѝ.

Седмицата се очертаваше натоварена за Тали и Хънт, затова той я предупреди, че навярно няма да може да я посети в Палм Спрингс. Тя му обеща да се върне в Ел Ей при първа възможност, но също беше много заета. Не искаше да изостава от графика за външните снимки.

Тали се залови за работа в шест часа сутринта и не спря чак до полунощ. Снимачният екип беше напълно изтощен, но режисьорката се държеше. Бриджит се усмихна, като я гледаше как работи. В целия свят нямаше друга като нея.

Независимата финансова проверка вървеше по план. Извършваше я фирма от Сан Франциско. Представителите ѝ се появили в офиса на Виктор, самоуверени и делови. Веднага поискаха документите, които им бяха необходими. Използваха неговата заседателна зала, за да пръснат върху широката маса счетоводните книги и балансовите отчети на Тали; донесоха своите лаптопи. Пристигнаха двама счетоводители и двама асистенти. Съсредоточиха се върху ревизията, без да дават никаква информация. Понякога искаха от Виктор обяснения или доказателства, докато проверяваха внимателно главната счетоводна книга на Тали. Коментарите им бяха твърде оскъдни, но въпреки това Виктор силно се притесни. Не можеше да се отърве от чувството, че проверяват работата му и се съмняват в компетентността му. Бяха изпратени от уважавана фирма и той беше убеден, че японският инвеститор ще им плати космическа

сума за тази проверка; но очевидно инвеститорът мислеше, че начинанието си струва разходите.

На втория ден от ревизията Виктор се прибра в дома си, изнервен и изтощен. Бриана го изненада, като му обясни, че се е срещнала с адвокат, и добави, че иска от Виктор следбрачно споразумение. Изглеждаше много доволна.

— Следбрачно споразумение? — изуми се той. — Какво точно имаш предвид? — По гръбнака му плъзнаха студени тръпки.

— Знаеш за какво става дума. Следбрачно споразумение. Както предбрачното споразумение, но след женитбата.

— Вече си имаме предбрачно споразумение, Бриана. Така че не ни трябва и следбрачно споразумение. — Това никак не му харесваше. Приличаше му на изнудване, или поне на сериозна заплаха. Нали вече бяха подписали предбрачно споразумение, а освен това преди сватбата тя бе настояла той да ѝ открие сметка и да вложи в нея солидна сума. Той така отчаяно искаше да се ожени за нея, че се съгласи.

— Вече съм похарчила повечето от парите, които ми даде при предбрачното споразумение, Виктор. Трябват ми още. Моят адвокат каза, че сега може да ми отпуснеш известна сума, както и допълнителна сума за всяка година, през която сме женени. — Излизаше, все едно той ѝ плаща, за да е омъжена за него.

Нещо му подсказа, че сега пазарлъкът няма да е за малки суми.

— Защо си отишла при адвокат? — попита я мрачно.

Зачуди се дали не се готви да поиска развод, но още се страхува да му го каже. Когато се ожениха, ѝ даде седемстотин хиляди долара, но за три години тя ги беше изхарчила, освен всичко останало, което му струваше. Не можеше да си представи за какво ги пръска, но парите изтичаха през пръстите ѝ като вода. Въпреки внимателното му домашно счетоводство, тя непрекъснато успяваше да се изплъзне от надзора му и да прахосва щедро.

— Просто не се чувствам удобно, като нямам свои пари — изхленчи тя. — Не искам все да те моля за пари. Ако сега ми дадеш една солидна сума и ми изплащаш ежегодна добавка, ще се чувствам много по-добре — завърши тя и се присламчи леко към него.

— Честно казано, не мога да си го позволя в момента — натъжено призна той. — Някои от инвестициите ми се оказаха

неуспешни. По-скоро бих могъл да ти плащам сметките и да се грижа за теб, отколкото да ти изплащам някаква сума всяка година.

Въпреки нацупената ѝ муцунка в стил Анджелина Джоли, сега устните на Бриана образуваха твърда линия.

— Не мисля, че мога да остана омъжена за теб, ако не искаш да направиш това за мен — изсъска тя с гадна нотка в гласа. — Ако ме обичаш, ще го направиш. Обеща да уредиш кариерата ми, а не направи нищо. Сега ми дължиш поне това. Иначе няма да се чувствам осигурена.

— Ами ако не мога? — попита я той, обзет от отчаяние и страх.

Не можеше повече да издържа на тази надпревара. Едва не се бе разорил заради нея, но тя беше ненаситна, вечно искаше пари. Явно тъкмо заради това се бе омъжила за него. Това най-последно му стана абсолютно ясно, особено когато му стовари искането за следбрачно споразумение.

— Ще трябва да го обсъдя с адвоката си и ще те уведомя — изрече тя и очите ѝ проблеснаха неумолимо. — Помисли си, Виктор. Няма да имаш друг шанс. — Така тя окончателно изясни позицията си, и той усети как отчаянието го стиска за гърлото.

Вече беше на шейсет и пет и за нищо на света не искаше да я загуби. Въпреки подмолните ѝ мотиви спрямо него, Виктор бе привързан към младата си съпруга. Пък и колко жени, които изглеждаха като нея, щяха да му обърнат внимание? Внезапно се почувства уморен, победен, остарял.

Тази нощ остана сам в кабинета си — мислеше за исканията ѝ. Изпи прекалено много „Джони Уокър“. Бриана излезе с приятелките си и се прибра в два след полунощ. Виктор бе заспал на дивана в кабинета. Тя само го изгледа от прага и отиде да си легне сама. Не го събуди, нито се опита да го заведе в леглото. Беше сигурна, че ще ѝ даде това, за което настоява. Нямаше избор, ако не иска да я изгуби. А тя много добре знаеше, че не иска. Направо го беше стиснала за гърлото.

На следващата сутрин, докато той се къпеше, излезе и отиде на фитнес. Когато се върна, Виктор бе тръгнал към офиса си. Независимите ревизори още бяха в заседателната зала, така че той се възползва от възможността сам да прегледа балансите на Тали. Нямаше нищо лошо да ги провери още веднъж. Късно следобед се

натъкна на някакви разходи, които го смутиха. Бриджит се занимаваше с всички разходи на Тали и винаги беше много добре организирана и внимателна в сметките. Записваше данните в общата счетоводна книга, а после предаваше отчетите на него. Бриджит от доста години подписваше всички чекове на Тали. Но това, което го озадачи, бе свързано с редовни престои в няколко хотела. Не беше негова работа какво прави Тали и как харчи парите си, но не проумяваше защо е отсядала в различни хотели в Лос Анджелис. Ако престоите са били свързани с работата ѝ, той би желал да приспадне тези разходи от общите суми, облагани с данъци.

Бяха записани няколко престоая в „Бел Еър“, както и още няколко в „Шато Мармон“ и „Сънсет Маркиз“. Същите хотели фигурираха и в счетоводните отчети на Хънтър Лойд. Обаче Бриджит не плащаше неговите сметки — Хънт от години ползваше професионалните услуги на собствен счетоводител. Виктор се зачуди дали Тали и Хънт просто са прекарвали романтични нощи в тези хотели, или престоите са били за делови срещи. Искаше само да получи потвърждение лично от Тали, тъй като той водеше счетоводството ѝ. Беше сигурен, че не става въпрос за нещо важно. Забеляза също, че тя е харчила значителни суми в брой, което не му хареса, защото за каквото и да е плащала, не можеше да оформи тези суми като бизнес разходи и да ги приспадне от данъците. И за това трябваше да си поговорят. Искаше да я убеди да използва кредитните си карти, вместо да плаща в брой.

Докато преглеждаше счетоводните документи на Тали, Виктор се опита да не мисли за Бриана. Крайно обезпокояващо бе това, което му каза за следбрачното споразумение. Знаеше, че не е в състояние да ѝ отпусне големи суми. И се опасяваше, че това, което може да ѝ даде в момента, няма да я впечатли много. А и искането ѝ за следбрачно споразумение му звучеше по-скоро като ултиматум. Личният му живот беше много объркан. Но сега трябваше да помогне при извършването на финансовата проверка, за да изпълни задълженията си към Тали и Хънт. Не желаше той да е причина за забавянето на следващия им филм, или да обърка отношенията им с техния скъпоценен японски инвеститор. Тали разчиташе на него тази проверка да приключи по-бързо. Но никак не му бе лесно да се концентрира, когато бе толкова разтревожен от исканията на Бриана.

В продължение на цели две седмици Виктор най-старателно преглеждаше документите за разходите на Тали, и приключи с внушителен списък от въпроси. В тях фигурираха разходи, свързани с дъщеря ѝ, някои от които данъчните служби можеше да оценят като подаръци. Но за такива разходи Тали Джоунс беше задължена да заплаща данъчни отчисления. Виктор не смяташе, че апартаментът ѝ в Париж може да се признае за разход за бизнеса ѝ, за да бъде вписан в колоната със сумите за приспадане от данъчната основа. Тя от години не беше снимала филм във Франция. Той вече разполагаше и с още един списък за други разходи, за които също щеше да поиска обяснение. Целта на независимата проверка бе да се установи каква е платежоспособността на Тали и какви са чистите ѝ приходи, след удръжките. Виктор трябваше да потвърди, че счетоводните му операции с нейните активи и пасиви са изрядни и че данъчните служби правилно са определили с какви данъци да я облагат. В професионалния си подход Виктор винаги беше твърде консервативен. Никога не одобряваше изплащането на прекалено големи данъчни отчисления, особено ако данъчните оценки се оказваха спорни. Държеше да защити всички права на клиентите си, ако данъчните служби имат претенции към тях. Не искаше никой да загази, нито да позволи клиентите му да рискуват прекалено много. Някои от тях настояваха да е по-агресивен, отколкото той преценяваше като разумно. Тали никога не бе изисквала от него подобно поведение, но това бе добра възможност да преоценят позициите си, след което възнамеряваше да стори същото и за Хънт.

Счетоводните документи на Хънтър Лойд не бяха толкова прецизни, колкото документите на Тали, попълвани от Бриджит. Имаше много постъпления и не по-малко разходи, но Хънт явно използваше за плащанията кредитната си карта, така че Виктор разполагаше с потвърждения за всеки разход на Хънт. Виктор се срещна с него и му зададе няколко въпроса. Всичко се уточни много лесно. А когато го попита за престойте в скъпите хотели, Хънт каза, че е бил там заедно с Тали. Понякога наемал апартаменти в хотелите за срещи с инвеститори, които не са от града, така че този разход можеше да помогне за приспадане от данъците. Виктор поиска Хънт да го осведоми кои други разходи са били с делова цел, ако си спомня подробностите. В повечето случаи Хънт бе доста изчерпателен.

Всичко това изглеждаше съвсем разумно и Виктор се зарадва, като се увери, че данъчните му изчисления са верни. За Хънт нямаше да има никакъв риск след финансовата проверка. Виктор остана доволен от отговорите му. Изглежда, това мнение се споделяше и от счетоводната фирма, посочена от японския инвеститор. Към края на втората седмица почти бяха приключили с проверката и бяха много доволни от резултатите. По всичко личеше, че сделката с японца ще бъде сключена. Сега на Виктор му оставаше само да зададе на Тали същите въпроси, както на Хънт, просто за внасяне на пълна яснота в счетоводната ѝ книга. Специално за разходите на Тали Виктор бе на мнение, че данъците могат да се намалят още. Искаше да се увери също и дали са платени допълнителните акцизи, налагани в щата Калифорния, за всичко, което Тали е купила извън щата или в чужбина. Виктор надлежно провери и установи, че в документите за счетоводството на Тали тези данни фигурират, защото Бриджит ги бе записала коректно, така че Тали не беше заплашена от финансови наказания. Повечето от въпросите му бяха свързани с това, за какво са били изразходвани конкретни суми, особено изхарчените заради Макс, както и значителните плащания, извършени от Тали в брой, вместо да използва някоя от кредитните си карти, както Виктор би предпочел.

Потърси я на мобилния ѝ телефон в петък следобед. Откри я на снимачната площадка. Тали му отговори с уморен тон и той веднага се извини, че я безпокои. Съобщи ѝ, че има доста въпроси, за да е сигурен, че всичко е наред и че е разбрал добре за какво са били направени разходите, отразени в счетоводните ѝ документи.

— Не може ли да поговориш за това с Бриджит? — попита тя.

Звучеше разсеяно. Вече изоставаха леко от снимачния график за седмицата, главно заради влошеното време, но и поради многото промени в сценария.

Тя се тревожеше дали няма да превишат бюджета за снимките на терен.

— Може — съгласи се Виктор предпазливо. Понякога той направо я влудяваше — толкова бе педантичен, но нали за това му плащаха. Ала точно сега Тали нямаше никакво свободно време, за да говори с него. Или просто не желаше да се занимава със счетоводството си. — Но бих предпочел да разговарям лично с теб. Ти си отговорното лице за данъците, които трябва да плащаш, ако

Бриджит или аз допуснем някоя грешка. Предпочитам да се информирам от първоизточника. Кога се връщаш в Ел Ей?

— Този уикенд. Но в понеделник сутринта трябва да се върна тук.

— Тогава да се срещнем в неделя? — предложи той.

Тали въздъхна и се замисли. Искаше да прекара неделата с Хънт, а не с Виктор, но знаеше, че той ще продължи да настоява, докато не се съгласи да се видят. Все пак можеше да се срещнат в неделя сутринта, когато Хънт играеше тенис. Не така желаше да прекара неделната сутрин, но накрая склони да посети офиса на Виктор в десет и половина. Той ѝ обеща, че ще приключат бързо. Бриана искаше да отидат в „Поло Лаундж“ в Бевърли Хилс за късна неделна закуска и също нямаше да е доволна, че той ще работи и в неделя.

Тази вечер, когато Тали се върна в Ел Ей, Хънт я посрещна с добри новини, а и приготвяше вкусна вечеря.

— Е, финансовата проверка мина с пълен успех — заяви той усмихнат и я целуна. — Господин Накамура е доволен от всичко и следващата седмица документите ще бъдат подписани. Явно това означава, че нито един от нас няма да фалира и че не сме мошеници.

Тя също се усмихна и спомена, че в неделя трябва да се срещне с Виктор.

— И аз се видях с него тази седмица — каза Хънт. — Искаше да научи всяка подробност: какво съм поръчал на определена дата в някой ресторант, и дали по време на тази вечеря съм говорил за бизнес.

Двамата се засмяха заради прекалено педантичния си счетоводител. Тали беше сигурна, че няма да има проблеми с данъчните агенти, защото Виктор е изключително прецизен и честен, а Бриджит води толкова добре счетоводството. Проблемите с данъчните служби бяха доста неприятни, затова тя винаги се стараше да ги избягва, като регистрираше подробно всеки разход. После заговориха за Виктор — колко е добър в своята работа, дори прекалено дребнав, и понякога дразни клиентите си.

— Ще се срещна с него, докато играеш тенис — каза тя. — Той обеща, че ще приключим бързо. Последното, което искам, е да прекарам цялата неделя с Виктор. — И двамата се засмяха при тази мисъл.

Хънт и Тали прекараха отморяващ уикенд. Тали свърши част от нещата, които отдавна отлагаше. Приятно беше да прекара известно време в града, преди пак да се върне на снимачната площадка в Палм Спрингс. В събота следобед посети баща си и остана с него няколко часа. Той искаше тя да му разкаже всичко за филма. Седяха в градината и разговаряха. А в неделя, докато Хънт играеше тенис, Тали отиде в офиса на Виктор за уговорената среща. Той беше облечен официално, с костюм и вратовръзка, а Тали се появи с износени сини джинси, високи маратонки и избеляла тениска — но поне беше чиста.

— Благодаря, че се съгласи да се видим в неделя, Виктор — учтиво каза тя. — Графикът ми за външните снимки е истинска лудница. Доколкото разбрах, всичко с финансовата проверка е минало много добре. Нашият инвеститор ни съобщи в петък, че е останал доволен. Действително оценявам много високо всичко, което направи за мен.

— Това ми е работата — отвърна той, седна и си нагласи очилата.

Пред него на бюрото бе поставен списък с въпросите за допълнителните акцизи, налагани в щата Калифорния. Той ѝ напомни, че това се отнася и за дъщеря ѝ и че за всичко, което е купувала в Ню Йорк и е донесла в Калифорния, се дължи данък. На Тали това ѝ се струваше ужасяващо бreme, но такъв беше законът. Тя му припомни, че Бриджит старателно е записвала всичко, което са купували извън щата, и Виктор е получавал съответните фактури. Сега Виктор изглеждаше по-спокоен; добави само, че много от клиентите му често забравят за това задължение и по-късно изпадат в затруднения. Започна да я разпитва за служителите ѝ, за външните доставчици, за да свери своите сведения с нейните отговори. Докато вървяха по списъка, Тали си мислеше, че той можеше да извърши цялото това уточняване само с помощта на Бриджит. Виктор беше категоризирал апартамента на Тали в Париж като личен, а не делови разход, и ѝ напомни, че може да изплаща издръжка на дъщеря си само докато Макс е редовна студентка. Тали вече знаеше това. Беше ѝ го казвал няколко пъти. После я заразпитва за разходите ѝ в брой за всеки отделен месец.

— Не мога да използвам тези разходи за приспадане от сумите за данъчно облагане, след като не знам за какво си ги похарчила — каза той.

— Сладолед, такси за паркиране, кафета от „Старбъкс“. Едва ли ще изпуснеш някакво голямо данъчно намаление, Виктор — поправи го тя с унил тон.

— Тогава излиза, че си изпила доста кафета от „Старбъкс“. Според документите, с които разполагам, си харчила месечно около двайсет и пет хиляди долара в брой. — Опитва се да прикрие неодобрението си, но явно никак не беше доволен от това разкритие! Доста голямо данъчно намаление се губеше при такива недекларирани разходи.

— Двайсет и пет хиляди? Това е невъзможно. Харчила съм в брой не повече от двеста на месец, а може би само стотина долара. Иначе за всичко останало, което купувам, използвам кредитните си карти, дори и да е само един шампоан. — Обикновено Бриджит купуваше тези неща. Тя се грижеше за всички дребни покупки за Тали, така че в това отношение не ѝ оставаха много грижи. — Виктор, не може да бъде. Сигурно има някаква грешка. Няма начин да съм харчила по двайсет и пет хиляди долара в брой месечно.

— Точно това ти показвам. Има чекове за покупки в брой, които са били осребрени от банката. Държиш ли пари в брой в къщата си?

— Разбира се, че не. Постоянно ми се налага да вземам пари назаем за кафе, особено ако Макс е с мен. Тя понякога взема пари от чантата ми, за да си купи нещо, но не и за двайсет и пет хиляди долара. Сигурно е някаква грешка. — Бе убедена в това.

— Не, няма — заяви той настойчиво. — Ето затова исках да проведем този разговор. Загрижен съм за пропуснатите възможности за приспадане от данъците, още повече ако ти не знаеш, че тези пари са били похарчени. И за какво са били похарчени. — Виктор изсумтя недоволено, сякаш е прекалено безотговорна и безгрижна и не следи собствените си разходи.

— Провери извлеченията от оборота по кредитната ми карта. За всяко нещо над пет или десет долара използвам картата си.

— Тогава как ще обясниш ежемесечните си разходи в брой за около двайсет и пет хиляди долара? Може ли Бриджит да е пръскала толкова много пари в брой вместо теб?

— Не, Бриджит също използва кредитна карта. Имаме обща карта за всичко, което купува за мен. — Той знаеше от нейните документи. — Тя едва ли плаща големи суми в брой.

— Е, все някой харчи тези пари. Щом не си ти, трябва да открием кой е. — Той явно бе доста разтревожен. Това беше огромна липса на пари. Тали също беше загрижена. — Ако се съберат сумите, похарчени за последните три години, се получава към един милион долара. Не може да не знаеш за какво си похарчила толкова много пари.

— Очевидно — съгласи се озадачената Тали. — Ще говоря с Бриджит. Може би тя е плащала в брой за нещо, за което не съм уведомена. Тъй като тя плаща сметките, не знам за какво използва кредитна карта, чекове или пари в брой. Ще я попитам — увери го Тали, макар да не изглеждаше толкова разтревожена, колкото Виктор.

Беше сигурна, че все ще се намери някакво разумно обяснение. Пък и Бриджит водеше счетоводството на Тали много грижливо. Досега Виктор винаги бе оставал доволен от документите, които Бриджит му представяше. Но проведената наскоро финансова проверка му бе позволила да огледа по-старателно всички подробности. Не обичаше да притиска клиентите си за това как харчат парите си, освен ако не ги заплашваха финансови затруднения. Тали със сигурност не беше от тази категория, но все пак нямаше понятие къде са отишли толкова много пари. Сумата беше огромна. Точно по тази причина не му харесваше клиентите му да плащат в брой — ако човек плаща в брой, много трудно ще си спомни за какво е платил. Тали не правеше изключение от това неписано правило. Виктор бе сигурен, че парите са били изразходвани законно, но искаше да научи за какво точно. И от кого. Тали обеща да открие отговорите на тези въпроси. Не се съмняваше, че Бриджит ще ѝ обясни.

След това той продължи със списъка на сметките, които искаше да провери с нея, за да е спокоен, че всичко е наред. Дрехи за Макс, някакво произведение на изкуството, купено от Тали в Ню Йорк, както и подаръци за Хънт, сред които и златен часовник. Хънт също бе много щедър към нея. В края на списъка бяха включени разходи за няколко пътувания, за самолетни билети, както и за местни хотели, за които той вече бе разпитал Хънт.

— Хънт преди два дни ми обясни за тези местни хотели. — Виктор вече не се тревожеше за тези суми, но искаше да е сигурен.

От счетоводните документи се виждаше, че често са отсядали в няколко различни хотела, макар че през миналата година такива

разходи вече не фигурираха в сведенията за оборота по нейната кредитна карта. През предишните три години бе плащано с тази карта, но последната година бе плащано само чрез картата на Хънт. Очевидно, именно Хънт плащаше за хотелите сега, защото сметките се засичаха само в извлеченията от оборотите на неговата карта.

— Какви местни хотели? — попита Тали.

— Тези, в които си била заедно с Хънт. — Виктор вече се готвеше да приключи разговора. Имаше среща с Бриана на обяд, а освен това беше изчерпил всички въпроси, които имаше към Тали, най-важният от които беше за плащанията в брой.

— Не отсядам в местни хотели с Хънт — заяви категорично тя. — Отсядам само в хотели извън града, когато пътувам или съм на външни снимки, както сега в Палм Спрингс. Там имам запазена стая в хотела за два месеца, но това е делови разход.

Виктор изглеждаше много изненадан.

— Имаш няколко престоя в „Бел Еър“ и доста повече в „Шато Мармон“ и в „Сънсет Маркиз“. Откривам плащания в тези хотели в твоите сметки в продължение на три години, макар че за последната година няма такива. Но фигурират в сметките на Хънт. Той ми каза, че понякога използва хотелските стаи за делови срещи с чуждестранни инвеститори, но е отсядал там и с теб.

— Сигурно се е объркал. Никога не сме посещавали тези хотели, с едно-единствено изключение — веднъж отседнахме в „Бел Еър“, когато вкъщи правеха ремонт. Трябва да има някаква грешка. — И тогава Тали внезапно се запита дали Бриджит не е използвала общата им кредитна карта за някоя от своите малки забежки. Тали знаеше, че тя води доста активен любовен живот, но бе уверена, че ако асистентката ѝ е използвала за тази цел общата им кредитна карта, защото не е носела своята, то сигурно по някакъв начин е възстановила сумите, а Виктор може да не е наясно с това. — Може би е била Бриджит. Ще я попитам — додаде Тали. Не ѝ се нравеше идеята Бриджит да използва общата им кредитна карта за срещи с любовниците си.

Беше сигурна, че Бриджит не би си позволила да плаща с парите на Тали дълго време, но може първоначално да е използвала общата им кредитна карта, въпреки че не е трябвало. Не беше типично за нея. Бриджит винаги беше толкова съвестна и делова, толкова внимателна

със сметките на Тали. Никога досега не бяха възниквали спорове. Всички проблеми започнаха да изплуват едва сега, след тази независима финансова проверка. Тали си каза, че трябва да поиска обяснение от Бриджит за загадъчните престои в местните хотели, както и за разходите, плащани в брой. Виктор благоразумно не повдигна повече въпроса за хотелите. Не желаше да я притиска, още повече, че Хънт му обясни съвършено ясно: отсядал е там заедно с Тали, макар че тя твърдеше, че не е така. На Виктор всичко това му се струваше крайно деликатно. Не се случваше за пръв път при подробен оглед на сметките на някой клиент да изскочи нещо подобно. В такива ситуации човек трябваше да бъде много предпазлив. Не искаше да настоява за още подробности, но определено бе решен да научи повече за плащанията в брой, които го безпокояха много повече от сметките в хотелите. Затова, преди Тали да си тръгне, той отново ѝ напомни за плащанията в брой.

Докато се прибираще, тя не се тревожеше за това. По-скоро искаше да провери, само за да успокои Виктор. Тя сериозно се замисли дали Бриджит наистина е заплащала нощувките си в хотелите с общата им кредитна карта. Тали се зачуди дали пък не е жертва на незаконно използване на кредитната карта от неизвестен извършител. Това вече ѝ се бе случвало — някой се беше добрал до номера на кредитната ѝ карта и се беше втурнал забързано из магазините да пазарува за нейна сметка. След това на няколко пъти ѝ се наложи да сменя номерата на кредитните си карти. Но поне в оборота по картата през последната година не фигурираха плащания за хотелски стаи, така че може би вече всичко беше наред. Тали нямаше представа и защо Хънт е казал, че е отсядал в тези хотели с нея, след като не беше така. Виктор изглеждаше объркан.

С изключение на това, изглежда, всичко беше точно и сметките ѝ бяха поддържани в много добър ред.

Хънт се прибра пет минути след нейното пристигане. Беше изпотен и разгорещен. Тя правеше салата. Въпреки че не беше много умела в кухнята, поне с това можеше да се справи. Той беше в добро настроение, защото беше спечелил. Винаги беше много амбициозен на тенискорта, както и в повечето други игри. Беше запален играч и обикновено се чувстваше зле, когато губеше. От усмивката му тя разбра, че днес е имал късмет.

— Как беше при Виктор? — попита той и извади от хладилника енергийна напитка.

— Добре. Горкият, зададе ми милион въпроси и се тревожи за всичко. Освен това, някои неща го смущават. Твърди, че харча прекалено много пари в брой, но това не е вярно. Винаги използвам кредитната си карта. Трябва да проверя дали Бридж не е използвала картата за някакви покупки или за плащане на сметки, защото така губим от приспадане на данъците. Точно затова Виктор беше толкова разтревожен. Сигурна съм, че Бридж има обяснение. — Искаше ѝ се да му спомене и за сметките от хотелите, но не знаеше как да го направи, без да прозвучи обвинително. Накрая реши, че може би първо трябва да попита Бриджит дали е плащала в хотелите с нейните пари, когато е отседнала там с някой свой любовник. Беше сигурна, че ако е така, е възстановила сумата, вероятно с чек или в брой по някоя от сметките на Тали. И Виктор нямаше как да знае. А и със сигурност трябваше да има някакво обяснение. Така че не каза нищо на Хънт. Трябваше само да провери всичко с Бриджит и да се върне при Виктор с просто обяснение.

Прекараха ленив, приятен следобед заедно, като си говореха в градината. Тали много обичаше да си е вкъщи. Беше уморена от пътуванията, свързани с външните снимки, но си напомни, че районът, в който снима сега, не е толкова опасен и неприятен, колкото някои други места в миналото, например Индия по време на мусонния период или Африка по време на гражданска война. Палм Спрингс едва ли можеше да се определи като чак толкова изпитание, и поне беше близо до дома ѝ.

Докато Тали и Хънт си почиваха в градината, Виктор обядваше с Бриана в хотел „Поло Лаундж“ в Бевърли Хилс. Тя беше изнервена, защото трябваше да го чака половин час, но той ѝ обясни, че трябвало да довърши срещата си с Тали. Бриана беше ядосана и от това, че Виктор работи в неделя. С този костюм и вратовръзка ѝ заприлича на собственик на погребално бюро. Очакваше да го види по риза и джинси, но Виктор не можеше да се облече така, дори в неделя, от уважение към своите клиенти.

През последните няколко дни Виктор и Бриана се разминаваха напълно. Напоследък тя рядко се задържаше вкъщи, а той се занимаваше само с финансовата проверка.

— Съжалявам, че напоследък бях толкова зает. Сега вече няма да е така — обясни той с извинителен тон.

Тя изглеждаше толкова красива в тясната бяла рокля с дълбоко деколте, която си беше купила миналата седмица от магазина на Роберто Кавали. Тоалетът подчертаваше великолепните ѝ гърди.

— Няма проблем — отвърна тихо тя.

Изчака да стигнат до кафето след обяда, за да хвърли бомбата. Пое си дъх и обяви дръзко:

— Искам пет милиона долара.

— За какво? И аз искам толкова — усмихна ѝ се той.

— За да остана омъжена за теб — процеди тя хладно. Внезапно тонът ѝ стана съвсем делови и далеч не толкова примамлив, колкото видът ѝ. — Както и ежегодна сума, за която може да преговаряме. Но първо искам пет милиона долара.

— Какво е това? Брак или бизнес сделка? — попита той, дълбоко разстроен. — Нямам толкова пари — отсече той и я погледна в очите.

— Имаше.

— Вече ги нямам. — Но дори и да ги имаше, пак не би ѝ платил, за да остане негова жена. Това си беше чисто изнудване. „Плати ми, или ще си тръгна“, беше посланието, което отекваше в главата му, оглушително и недвусмислено.

— Какво ще кажеш за три милиона? — попита тя. Явно бе склонна да преговаря. — Но ако не ми ги дадеш, ще те напусна. Не мога през цялото време да седя със стотинки в джоба. Трябва да знам, че имам някакви пари в банката, само за мен. Това ще ми помогне да се почувствам по-сигурна.

„Тя ще получи сигурност, а аз ще рухна“, каза си Виктор.

— Бриана, аз просто нямам толкова пари. — Не знаеше защо нейният адвокат ѝ е втъпил идеята за следбрачно споразумение, но поне едно бе ясно — това съсипваше брака им.

— Ако не ми ги дадеш — процеди тя хладно, докато той плащаше сметката, — ще те напусна. Не мога да бъда омъжена за човек, който не иска да ме направи щастлива.

Очевидно нейното щастие имаше висока цена. Беше съвсем ясно. Виктор беше пребледнял. Потеглиха към дома в пълно мълчание. Той вече разбираше как ще приключи всичко това. Или ще ѝ плати за следбрачното споразумение, или за развода и издръжката. Толкова бе

разстроен, че премина на червен светофар и едва не предизвика катастрофа. Никога през живота си не беше изпитвал такава паника.

5.

На следващата сутрин, на път за Палм Спрингс, Тали спомена на Бриджит за разговора си с Виктор.

— Плащала ли си в брой някои от сметките? — попита Тали и отпи от капучиното с ванилия, което взеха от „Старбъкс“. Спряха там, след като излязоха от града.

— Разбира се, че не. Какви ги говори той? — Бриджит изглеждаше раздразнена. — Плащам всички сметки с чекове или с кредитна карта.

— Точно това си помислих и аз. Не разбирам как така е решил, че харчим толкова много в брой. Няма нищо подобно. Може би е объркал нещо в сметките.

Всичко беше възможно. В крайна сметка, не беше изключено да се окаже счетоводна грешка. Според Тали това беше по-вероятно, отколкото тя или Бриджит да са харчили по двайсет и пет хиляди долара месечно в брой, което ѝ се струваше съвсем невъзможно.

— Напоследък той ми изглежда доста разсеян — отбеляза Бриджит. — Може да е болен. Или вече да е прекалено стар, за да си върши добре работата и да се справя с проверките на числата. — Тонът ѝ беше раздразнен.

— Да. Не знам. И на мен ми прозвуча доста налудничаво. Ще му кажа, че е станала някаква грешка. — И тогава се замисли за хотелите. Може би и това беше грешка. Но трябваше да попита, просто за да е сигурна.

— Той ми показа и един списък с хотели — „Шато Мармон“ и „Сънсет Маркиз“. — За миг надвисна тишина. Тали продължи леко смутена: — Никак не ми е приятно да те питам, но случвало ли ти се е да нощуваш в някой от тези хотели, и по случайност да си платила с общата ни кредитна карта?

— Не. — Бриджит изглеждаше напълно объркана. — Никога не съм отсядала в тези хотели. Защо да го правя? Ако искам да спя с

някаго, ще отида у дома, а не в хотел, и то тъкмо тук, в Ел Ей. Звучи налудничаво. Може би отново е работа на някой крадец.

— Точно така си казах и аз. Или предположих, че може и да си отседнала там, да си платила от общата ни кредитна карта, но по-късно да си възстановила парите по друга сметка.

— Не съм толкова небрежна — възрази Бриджит с широка усмивка.

— Знам — усмихна ѝ се извинително Тали. — Особено щом никога не си отсядала в тези хотели. Значи трябва да е някаква грешка. — Тали не се съмняваше, че ще се намери някакво разумно обяснение, независимо какво. И без да мисли повече по въпроса, извади сценария и по целия път до Палм Спрингс чете новите поправки. В момента плащанията в хотелите бяха последната ѝ грижа.

Когато Бриджит отиде да ѝ вземе кафе, Тали се обади на Виктор от мобилния си телефон. Караваната за кетъринг ги снабдяваше с еспreso и капучино, които не отстъпваха на предлаганите в „Старбъкс“. Тали каза на Виктор, че не може да си обясни защо е плащано в брой, нито пък сметките от хотелите.

Той се изненада и отвърна:

— Хънт ми каза, че е бил в тези хотели с теб.

Тали внезапно усети как стомахът ѝ се стегна на възел, все едно вътре се бе свила на кълбо боа удушвач. Да не би Виктор да се е объркал? Или пък е оглупял от старост?

— Мисля, че не си го разбрал, Виктор — твърдо заяви тя.

Ако Хънт му беше казал така, това просто не беше вярно, а Бриджит беше отрекла, че е правила такива плащания. Тогава защо са били плащани сметки в хотелите с моите пари, запита се озадачено Тали.

— Сигурно е някакъв крадец, източващ кредитни карти — заяви Тали, когато боата удушвач в стомаха ѝ се поуспокои.

— Ще проверя — отговори предпазливо Виктор — и пак ще ти се обадя. В компанията за кредитните карти би трябвало да знаят кой е подписвал сметките в хотелите.

— Вероятно е някой непознат — каза тихо Тали.

След малко приключиха разговора, точно когато Бриджит се върна в караваната с кафето. Ухаеше чудесно.

— Всичко наред ли е? Изглеждаш разстроена — отбеляза Бриджит и ѝ подаде горещото капучино.

Тали се засмя.

— Не съм разстроена. Само съм ядосана на Виктор. Понякога е толкова смешно твърдоглав. Прилича на псе, което е захапало здраво кокала и не го пуска. Все с тези пари в брой се занимава, но бас държа, че накрая ще излезе някаква чиновническа грешка, допуснатата от помощниците му, когато са преписвали данните в общата счетоводна книга.

— Винаги съм била толкова прецизна със сметките — каза спокойно Бриджит.

— Знам. Не за това се безпокоя. Той е истинска напаст, макар че е добронамерен. Но вероятно неговите хора са оплескали нещо. Не искам да се разстройвам заради това. Но той продължи да ми опява за сметките в хотелите, които съм платила според него. И за това съм съгласна с теб. Сигурна съм, че пак съм жертва на крадец, който източва чужди кредитни карти. Последния път, когато ми откраднаха номера на кредитната карта, плащанията бяха в един сексшоп в Детройт, а после в трийсетина бара. Не се съмнявам, че и с тези сметки от хотелите е така. Той твърди, че Хънт казал, че е бил в хотелите с мен, но съм сигурна, че не е възможно. Виктор толкова се изнервя, че понякога започва да допуска грешки. И когато ми каза това, за момент и аз се изнервих. Но после разбрах, че това просто ще ме подлуди. Виктор ще оправи сметките, ще се окаже грешка, така че няма да обвинявам Хънт за престойте в хотелите, само защото на Виктор му е влязла някаква муха в главата и повтаря едно и също до втръсване. По дяволите, мразя счетоводството. Слава богу, че се занимаваш с него вместо мен. Той просто ще ме побърка.

Бриджит се засмя.

Тали взе сценария и стана.

— И аз не обичам счетоводството. А и Виктор все се суети за нещо — заключи Бриджит и ѝ подаде органайзера.

— Вярно. Е, трябва да се залавям за работа. — Тали допи набързо кафето. Стисна сценария под мишницата си, а органайзера напъха в джоба на шортите си, като го включи на вибрация. Само след миг вече се катереше по крана заедно с оператора, за да ръководи

заснемането на кадрите, предвидени за тази сутрин. Вече напълно бе забравила раздразнението си от Виктор.

Измина поредният дълъг снимачен ден — доста натоварен, за да се компенсира пропиляното време. Тали продължи да работи упорито чак до обяд. Едва следобед извади органайзера от джоба си, за да провери за нови съобщения. Досега на няколко пъти го бе усетила да вибрира в джоба ѝ. Имаше четири съобщения от Виктор. Тя седна, отвори шише вода и се обади на Виктор. Забеляза как Бриджит разговаря и се смее с един от актьорите. Запита се дали това е нейният избраник.

Виктор заговори без всякакво встъпление:

— Искам да се върнем на проблема с „Шато Мармон“ и „Сънсет Маркиз“.

Тали отново си представи псе, ухапало кокал между зъбите си.

— Виктор, вероятно става дума за кражба на самоличност, както и в другите случаи на необяснимо източване на кредитната ми карта. А и ти каза, че с тази карта не е плащано в хотелите през миналата година. Тогава какъв е проблемът?

— Не обичам неразрешените загадки — заяви неумолимо Виктор. — Особено когато става дума за твоите пари.

— Разбирам, но нали не е станало наскоро, пък и сумите не може да са толкова големи. — Тали се опитваше да звучи небрежно.

— Все пак съм длъжен да го обясня. Тази сутрин се обадох в компанията, от която е издадена кредитната ти карта. Те пазят подписаните касови бележки на микрофишове. Изпратих ги по факса, за да видиш чий подпис фигурира там.

— Само не ми казвай, че съм ги подписала аз — въздъхна Тали и една не се засмя заради абсурдната ситуация.

— Не. Подписвала ги е Бриджит. Нейният подпис ясно личи на всички касови бележки от двата хотела. Има и един твой от „Бел Еър“, за който ти вече ми обясни. В другите случаи, за които говоря, винаги се е подписвала Бриджит Паркър.

— Тя каза, че никога не е била в нито един от двата хотела — заяви твърдо Тали, защото много повече искаше да вярва на асистентката си, отколкото на счетоводителя. Още смяташе, че грешката е негова, а не на Бриджит, и че никой не е използвал картата ѝ за непристойни цели.

— Може би е забравила. Все пак е минало известно време — отвърна спокойно Виктор.

— Едва ли, Виктор.

— Може би се притеснява да ти признае, че е използвала картата ти за лични разходи, и ти е върнала парите, без да разбереш. — Искаше му се да вярва, че Бриджит е била коректна с Тали, макар да не можеше да го докаже. Но никак не бе склонен да приеме, че Бриджит изобщо не се е регистрирала в хотелите. Името ѝ върху касовите бележки подсказваше точно обратното. — Ясно си личи подписът ѝ върху касовите бележки.

— Може би някой е подправил подписа — предположи хладно Тали.

— Съмнявам се.

— Аз не гледам на нещата по този начин, Виктор. Бриджит се занимава с всички плащания. Аз нямам време. Затова съм я наела. А ти следиш разплащателните документи и общата счетоводна книга.

— Да, така е. Това изскочи при наскоро приключилата проверка. И още нямаме обяснение за онези двайсет и пет хиляди долара, които си плащала в брой всеки месец и за които няма отчетни документи. Много повече съм загрижен за това, отколкото за необяснимите хотелски сметки.

— Аз също. Ако не възразяваш, бих искала да покажа отчетните документи и балансите на баща си. Той се справя с такива неща далеч по-добре от мен. — Тали винаги бе разчитала на съветите на баща си.

— Разбира се, няма проблем.

— Благодаря ти, Виктор. Ще ти се обадя по-късно.

Тали още се колебаеше какво да мисли за сметките от хотелите. Обади се на баща си. Както винаги, той отговори веднага.

— Здравей, татко — започна тя привидно небрежно, но той я познаваше прекалено добре.

— Какво има? — попита направо.

Тя се засмя и се опита да продължи с безгрижен тон:

— По време на финансовата проверка изскочи нещо. Затова сега съм леко объркана. Може би моят счетоводител е допуснал някаква грешка. Би ли проверил тези сметки и ти?

Баща ѝ беше много добър в балансите и числата. Тялото му изневеряваше, но умът му още беше остър като бръснач.

— С удоволствие ще им хвърля един поглед. Изпрати ми ги, когато пожелаеш. Какъв е проблемът?

— Моят счетоводител ми събщи, че всеки месец съм харчила по двайсет и пет хиляди долара в брой. Но аз не съм ги харчила. Бриджит твърди, че и тя не е. Не мога да си го обясня.

— Имаш ли обща сметка с Хънт? — попита той безцеремонно, макар да харесваше много Хънт; той със сигурност имаше достатъчно свои пари и не му трябваха парите на Тали, пък и винаги беше толкова щедър с нея и Макс.

— Не, нямам. Нямаме общи пари. Не мога да си представя как така всеки месец са изчезвали по двайсет и пет хиляди долара. Мисля, че сигурно е някаква грешка, и не искам да се разстройвам, докато не науча истината.

— Нека твоят счетоводител да ми изпрати балансовите отчети, и ще ги прегледам — предложи загрижено баща ѝ.

— Благодаря, татко.

Той винаги ѝ помагаше. Не спомена за хотелите. Нямаше смисъл. Или беше кражба на самоличност, или един от двамата я лъжеше — Бриджит или Хънт, а баща ѝ нямаше как да знае това. Но можеше да прецени колко пари са похарчени в брой или да засече дали Виктор Карсън е допуснал някаква грешка. Тя се обади на Виктор и го помоли да изпрати на баща ѝ копия от балансовите отчети. Той обеща да го направи веднага. Тя се почувства по-добре и се върна на работа. Беше сигурна, че загадката с липсващите суми в брой ще бъде разрешена, ако още един човек огледа балансовите ѝ отчети.

Вечерта Бриджит я закара в града. По пътя към къщи двете си бърбяха приятелски, но Тали беше разсеяна и мислеше за разговора си с Виктор, затова отвърщаше на Бриджит малко напрегнато, което беше необичайно. Искаше да попита Хънт за хотелите, но когато се прибра вкъщи, той беше излязъл на вечеря с инвеститори. Беше ѝ оставил бележка, че я обича. Тя седна на дивана и отново се замисли за мистерията с хотелите.

Позвъни на Макс в Ню Йорк. Говориха си половин час и накрая Макс ѝ каза, че трябва да учи. Тали неохотно прекъсна връзката. След това се обади баща ѝ и каза разтревожено:

— Той е прав в оценката си. Действително си харчила по двайсет и пет хиляди долара всеки месец, плюс-минус хиляда долара. Не може

ли Бриджит да открие за какво са изразходвани? Тя винаги е толкова организирана и ефективна. Това са твърде големи суми, за да им се изгубят следите. — Баща ѝ беше загрижен, както и Виктор.

— Да, татко — каза Тали. — И аз не знам за какво са похарчени. А никога не съм била небрежна с парите.

— Така е.

— Тя плаща всички сметки, подписва чековете. И никога досега не е имало никакви проблеми. Или поне така си мислех. Но Виктор каза, че това източване на суми в брой продължава от няколко години. — Точно откакто живееше с Хънт, неволно си помисли Тали. Но той нямаше достъп до нейните пари, това поне беше сигурно, така че и това не разрешаваше загадката. Все още нямаше обяснение. — Татко, знам, че не е Бриджит — добави тя. — Семейството ѝ има купища пари, а и тя получава солидна заплата. Не ѝ е необходимо да краде от мен пари в брой. — Неприятно ѝ беше дори да го изрече, но трябваше да разнищи тази история. — Освен това тя е най-честният човек, който познавам. През всички тези години никога не съм имала проблеми с нея. — Бриджит работеше за Тали от шестнайсет или седемнайсет години. Никога не бе имало повод за тревоги относно разходите. Тали ѝ се доверяваше напълно; Бриджит бе заслужила това доверие, тъй като беше надеждна и съвестна.

— Е, ако не си ги похарчила ти, някой е задигнал тези пари от теб — заяви баща ѝ. — Какво смяташ да правиш?

— Не знам — отвърна нещастно Тали.

Надяваше се той да ѝ каже, че Виктор е допуснал грешка — но не стана така, с което всичко се усложняваше още повече.

Нямаше представа от кого да потърси съвет. Безпокоеше я и проблемът с онези плащания в хотелите. Бриджит твърдеше, че никога не е била в тези хотели, но беше подписала касовите бележки след плащанията с кредитната карта, а Хънт бе казал на Виктор, че е посещавал хотелите с Тали, ако Виктор го е разбрал правилно. И двамата не казваха истината, и тя нямаше представа защо. Или пък някой, съвсем непознат, беше посещавал хотелите и бе плащал с нейната кредитна карта, което също беше възможно. Все трябваше да има някакво обяснение, но може би беше такова, което не иска да чуе. Цяла нощ не можа да заспи от терзания. Отново и отново превърташе всичко в ума си. И винаги стигаше до един и същ извод. Бриджит и

Хънт бяха хората, на които тя най-много вярваше, като се изключат баща ѝ и дъщеря ѝ. И ето че сега, за пръв път от толкова години, нещо се пропука в отношенията ѝ с тях. Имаше чувството, че и двамата не ѝ казват истината. Чувстваше се ужасно. Досега не бе имала никакви основания да се съмнява в тях.

Хънт се прибра и се промъкна тихо в тъмната спалня, като внимаваше да не я събуди. Тя се престори, че спи. Не знаеше какво друго да направи. Не искаше да го разпитва в толкова късен час. И какво ще стане, ако отрече за тези хотели? Не искаше да го хване в лъжа. Страхуваше се да го попита и да чуе отговора му. Остана да лежи будна дълго след като Хънт заспа. Събраха ѝ се само два часа сън и на разсъмване, когато Бриджит дойде да я вземе, изглеждаше ужасно. А Бриджит беше много сериозна през цялото пътуване. Разговаряха много малко, което беше необичайно. Спряха за кафе пред „Старбъкс“, но Бриджит не каза и дума. Малко преди да пристигнат на снимачната площадка, отби от шосето и удостои Тали с измъчен поглед. Нещо не беше наред.

— Трябва да поговоря с теб — заяви Бриджит с треперещ глас. — Винаги съм се питала какво ще правя, ако изпадна в такава ситуация. Надявах се никога да не се стигне дотам. Трябва да говоря с теб за Хънт. И да ти направя едно малко признание.

Тали настръхна при мисълта какво ще чуе. Отсега бе ясно, че не е добро. Беше изписано на лицето на Бриджит. Изглеждаше така, сякаш се готви да каже нещо ужасно. За миг на Тали ѝ се прииска да избяга, за да не го чуе.

— Преди около три години — поде Бриджит, — веднага след като заживяхте заедно, Хънт ми поиска пари в брой. Каза, че ти си го помолила да плати за нещо. Не мога да си спомня какво точно беше, но звучеше достоверно. Току-що се бе преместил при теб, и ти изглеждаше лудо влюбена в него.

Тали не беше лудо влюбена в него; чувствата ѝ към Хънт се задълбочиха с течение на времето. Но със сигурност можеше да се каже, че беше увлечена, дори достатъчно влюбена, за да иска да живее с него. Съвсем доскоро бяха щастливи.

— Но не спря дотам — продължи Бриджит. — Искаше ми пари в брой. Отначало сумите не бяха големи. Казваше, че е забравил да осребри някакъв чек, или че ти си го помолила да вземе пари от мен.

Но когато тези случаи зачестиха, при това с все по-големи суми, започнах да разбирам за какво става въпрос. Не знаех какво да направя, какво да кажа. Не исках да объркам нещата при теб, след всичко, което си преживяла с мъжете, а и той наистина е мил и приятен. Но това продължи. Нямах представа на колко е възлизала цялата сума, докато ти не ми каза онзи ден. Не знам какво е правил с тези пари. Предполагам, че ги е харчил за себе си или ги е спестявал — нямам представа. Реших, че ако ти кажа, с него ще се разделите, а не исках да ти причинявам това, затова продължих по този начин през цялото време. Ужасно се тревожех за теб, но най-вече ми беше тъжно. Мисля, че той е добър, но може би не е толкова честен. Тали, всички тези плащания в брой бяха само за него. — Изрече го измъчено. — И сега той очаква да получава още пари.

— И ти просто си му ги давала, без да ми кажеш? — Тали изглеждаше ужасена.

Мъжът, с когото бе живяла, когото бе обичала, беше крал пари от нея в продължение на три години, а нейната асистентка и най-добра приятелка не ѝ е казала. И дори лично му ги е давала, което беше още по-лошо. Тали се чувстваше като пълна глупачка. Разгневи се на Бриджит, че не ѝ е признала по-рано, че го е крила от нея. Три години никак не е малко време да премълчаваш редовно за нещо важно. Бриджит се бе превърнала в негова неволна съучастничка. Тали се чувстваше предадена и от двамата.

— Как можа да не ми кажеш нищо? — попита я Тали съкрушено.

— Не исках да проваля връзката ви. Ти се нуждаеше от човек до себе си, Тали. Не може да живееш все сама. А филмите, които направихте заедно, се превърнаха в голям хит. Не исках да излагам на опасност и работата ти.

Много неща бяха свързани с техните взаимоотношения, Тали ясно съзнаваше това.

— Значи си позволявала да взема пари от мен и не си ми казала? На чия страна си? — упрекна я Тали.

— На твоя — отвърна Бриджит без колебание, със сълзи в очите. — Направих ужасна грешка. Позволих му да ме манипулира и не ти казах. До вчера не осъзнавах колко ти е струвало това. Винаги искаше по няколкостотин долара, понякога хиляда или две хиляди, но явно, че сумите постоянно са нараствали.

Това беше много. Двайсет и пет хиляди долара на месец бяха огромна сума.

— И го е правил цели три години? — Бриджит само кимна. — Разбираш ли, че това ми е струвало приблизително един милион долара за последните три години? И защо му е трябвало? Той печели повече от мен. — Изглеждаше напълно безсмислено, но Тали й повярва. Цялата история беше твърде грозна, за да не е вярна, а беше сигурна, че Бриджит няма да си я съчини. Все още й вярваше, макар че доверието й току-що бе понесло силен удар. — Той помоли ли те да не ми казваш? — Сега Тали искаше да узнае всичко — до последната дума, до последната подробност, макар че не знаеше какво да предприеме или какво да му каже.

Виктор се оказа прав. Тя беше изгубила огромна сума пари. А сега знаеше как, защо и на кого се дължи всичко това.

— Накрая ме помоли да не ти казвам. Знаеше какво прави, както и аз. Крадеше от теб и се чувствах ужасно, че му помагам.

— И ти наричаш това „малко признание“? — Както можеше да се очаква, Тали изглеждаше шокирана.

— Нямах това предвид. — Бриджит имаше напълно отчаян вид, както и трябваше. Това беше най-разстройващата история, която Тали бе чувала за някой мъж в живота си. По-лоша от откритието, че вторият й съпруг — британският актьор кинозвезда — й е изневерявал с партньорката си във филма; Тали научи за това от пресата. Това, което бе правил Хънт, беше истинска подлост. Беше кражба. — Моето „малко признание“ е свързано с това, че веднъж наистина отседнах в „Шато Мармон“ и използвах общата ни кредитната карта, защото бях забравила своята. Сега не мога да си спомня с кого точно съм била. Мисля, че беше операторът, по когото тогава си бях загубила ума. Но той беше женен и на теб никак нямаше да ти хареса, че спя с него, затова не посмях да ти кажа. Тогава върнах парите в брой в общата ни кредитна карта, до последния цент.

— Виктор каза, че твоят подпис е бил на повече от един касов ордер — както от „Шато Мармон“, така и от „Сънсет Маркиз“ — отбеляза непреклонно Тали. — Той вече е проверил в хотелите.

— Е, може да съм била там и два пъти, но винаги съм възстановявала сумите. Възможно е също някой да е подправил подписа ми на другите документи. Може дори да е бил Хънт. — Тя пое

дъх, преди да продължи с откровенията си. — Има и още нещо, което трябва да ти призная. Мисля, че от една година има връзка с друга. Отначало само го подозирах, но имам един приятел, който работи в неговия офис. Когато го попитах, той потвърди подозренията ми. Някаква много млада секретарка. Бившият ѝ съпруг малтретирал и нея, и детето им — тригодишно момче. Мисля, че тя е на двайсет и пет или двайсет и шест години. Моят приятел ми каза, че Хънт сигурно я е съжалил и се е опитал да ѝ помогне. Бившият ѝ съпруг биел нея и хлапето, и тя го напуснала. Хънт проявил съчувствие, помогнал ѝ да си намери жилище, и мисля, че всичко е започнало от това. От около година имат любовна връзка. Той отсяда по хотелите с нея; мисля, че това става главно когато си извън града. А и прислужницата каза, че никога не спи у дома, когато ти отсъстваш. Очевидно е вярно. Проверих. — Докато разказваше на Тали тези подробности, Бриджит изглеждаше съсипана.

— Прислужницата ли? Нима всички са знаели, освен мен?

Той я бе правил на глупачка, като е крадял пари от нея и ѝ е изневерявал. Никога, и за милион години, не би го бе заподозряла в нещо подобно. Вместо да е най-добрият мъж, когото е намерила, той се оказа най-лошият.

— Какво ще правиш сега? — попита я Бриджит, ужасно разтревожена и напълно разкаяна. — Не исках да те нараня. Винаги съм се опитвала да те защитавам. Знаех, че ще се разстроиш заради парите, но си помислих, че може би той си заслужава. Пък и се надявах тази любовна афера с онова момиче да отшуми. Обаче не стана така. Всички твърдят, че историята е много сериозна и че тя иска да се омъжи за него колкото може по-скоро, след приключването на развода ѝ.

— А той кога смята да ми съобщи тази малка подробност? След медения им месец? — Господи, какъв боклук се оказа. Тали имаше чувството, че изведнъж всичко в живота ѝ е изгубило смисъл.

— Именно затова не ти казах досега. Само подочух нещо за любовното му увлечение по това момиче. Беше преди шест месеца. Трябваше да ти кажа тогава. Както и за парите. Наистина взех грешни решения относно тази история.

Признанието ѝ накара Тали да се почувства малко по-благоклонна към нея, но все пак беше обидена и потресена. Бриджит

бе скрила важна информация от нея, защото не искала да я нарани. Но все пак бе скрила изневярата на Хънт и това, че е крал пари от нея. И двете бяха сериозни предателства, каквито Тали не заслужаваше. Бриджит никога досега не се бе оказвала в толкова трудна ситуация. Ридаеше неудържимо, докато седяха в колата. Беше напълно съкрушена.

— Трябва да реша какво да правя — промълви накрая Тали, изтощена и замаяна от преживяната болка. — Нужно ми е известно време, за да осмисля всичко, преди да се изправа пред него. — Докато говореше, в очите ѝ блестяха сълзи.

Когато се погледнаха, и двете вече плачеха неудържимо, а Бриджит я прегърна в знак на съчувствие и разкаяние. Чувстваше се ужасно заради новините, които ѝ бе съобщила. Бриджит си издуха носа и каза:

— Мислех, че искаш да е с теб на всяка цена.

— Никога не съм искала някой мъж толкова много — колкото и да го обичам, че да му позволя да ми изневерява и да краде от мен. — Беше по-наранена от изневярата, отколкото от кражбата на парите. Парите можеха да се възстановят, но вярата ѝ в него — никога. Не можеше да си представи как изобщо някога ще може да повярва на друг мъж. Той беше последният от дългата поредица лоши мъже. Вече не вярваше дори на собствената си преценка.

— Много съжалявам — промълви Бриджит.

Седяха в колата и плачеха. Накрая Тали си погледна часовника и каза, че трябва да тръгват за работа. Не понечи да успокои Бриджит. Чувстваше се твърде разстроена, че не ѝ е разказала цялата история по-рано, както и от това, което беше извършил Хънт.

Тали нямаше представа как ще работи днес, но нямаше избор. Дори и с разбито сърце, трябваше да продължи работата по филма. Искаше ѝ се вече да приключват с този филм. Освен това искаше първо да потвърди верността на историята — за собствено успокоение, преди да го обвини. Трябваше да измисли как да го направи и кой ще ѝ помогне. Но междувременно се очертаваше истинска агония.

— Ще ме уволниш ли? — попита я Бриджит.

Изглеждаше ужасена.

— Може би. Не зная. — Беше напълно откровена. — Не ми се иска. Нека първо нещата да се успокоят и да видим какво ще се случи.

— Това беше най-доброто, което можеше да направи засега.

Бриджит беше благодарна, че Тали обмисля всичко. След това потеглиха към снимачната площадка с натезжали сърца, в пълно мълчание. Тали имаше чувството, че светът ѝ току-що е рухнал. Отново.

6.

След признанието на Бриджит Тали остана да пренощува в хотела в Палм Спрингс. Не искаше да се прибира у дома при Хънт; още не желаше да разговаря с него. Държеше се резервирано и с Бриджит. Разбираше, че мотивите ѝ са били благородни, но тя беше постъпила много зле, като не ѝ бе казала нито за парите, които Хънт е присвоявал, нито за любовното му увлечение. Още не можеше да проумее защо е вземал пари от нея, след като има толкова много собствени. Но най-вече бе оскърбена от изневярата му. Ако това беше вярно — а най-вероятно бе точно така — той бе стъпкал последните остатъци от вярата ѝ в хората. Тали цяла вечер лежа като смазана в хотелската стая. Искаше да се обади на Макс в Ню Йорк, но знаеше, че тя ще усети само по гласа ѝ, че нещо я измъчва, а не искаше да я разстройва. Макс много харесваше Хънт и случилото се щеше да е ужасен удар за нея.

Тази вечер Тали не хапна нищо. Само плачеше. Накрая, към девет вечерта, позвъни на адвоката си. Той се грижеше най-вече за договорите ѝ, но също и за някои лични дела; беше успял да ѝ спести няколко съдебни процеса. Потърси го вкъщи. Отначало се обади едно от децата му, а после той взе слушалката. Грег Томас беше отличен адвокат. Освен това знаеше, че е много дискретен.

— Здравей, Грег — поде тя скръбно.

— Здравей. Какво има? — Беше изненадан — не очакваше да я чуе в толкова късен час. Тали не беше от клиентите, които го търсеха у дома. Винаги се отнасяше с уважение към него и му звънеше само в обичайните часове за делови разговори. Затова сега се разтревожи, предусетил, че се е случило нещо извънредно. — Нещо лошо ли се е случило?

— Вероятно. Един наш крупен инвеститор поиска финансова проверка заради новия филм. С това се занимавахме през последните две седмици. И в резултат на тази ревизия изплуваха някои разкрития.

Нашият инвеститор ни гласува доверие, но съм загрижена по два въпроса, които най-неочаквано привлякоха вниманието ни.

— Не звучи добре. — Беше загрижен за нея — гласът ѝ му прозвуча крайно тревожно. — С какво мога да ти помогна?

— Бих желала да ми препоръчаш някой частен детектив. Искам да проверя това, което се установи, просто за мое лично спокойствие. Не зная вече на кого и на какво да вярвам. Научих някои отвратителни неща, а от джоба ми са изтекли сума пари, за което нямам обяснение. Навярно това, което ми казаха, ще се окаже истина — при това не особено приятна. Излиза, че Хънт е крал пари от мен и ми е изневерявал. Но преди да му поискам обяснение, искам да съм сигурна.

— Хънт? — слиса се адвокатът.

Беше се срещал с него няколко пъти и знаеше, че те двамата често работят по съвместни филми. Като неин адвокат той беше съставил договора за ограниченото им партньорство. Харесваше Хънт.

— Да, Хънт. Никога не можеш да си сигурен в хората.

— Мисля, че ще постъпиш разумно, ако провериш как стоят нещата, преди да се конфронтираш с него. Кой ти каза всичко това?

— Моят счетоводител ми съобщи за изчезналите пари, а Бриджит току-що ми призна, че е знаела за това. Той източвал пари от нея в продължение на цели три години. Тя е знаела и за изневяратата му. Но си мислела, че ми прави услуга, като го крие от мен.

— Колко добре я познаваш? — запита Грег студено. В течение на годините се беше сблъсквал с много такива истории.

— Колкото познавам и себе си. Тя ми е като сестра. Работи за мен от седемнайсет години, и никога не съм имала никакво основание да не ѝ вярвам. Тя е от богато семейство, така че няма причина да краде от мен или да лъже за Хънт. Бих ѝ поверила живота си, детето си и всичко, което имам. — И освен това, тя познаваше Хънт само от четири години, а не от седемнайсет, както Бриджит.

— Човешката природа е нещо ужасно и неразгадаемо. Понякога хора, които нямат причина да се държат нечестно, изглежда, стават патологично неспособни да постъпват правилно. — От това, което току-що бе научил, следваше, че тази максима е валидна и за Хънт.

— Съжалявам, Тали. Зная колко е потресаващо. — Беше преживял множество подобни случаи с клиентите си. Винаги бе

сърцераздиращо да си свидетел на такава драма, от която всички остават наранени. — Познавам една жена, която е много добра. Използвам я винаги, когато имам нужда от частен детектив. Тя има собствена фирма и е бивш агент на ФБР. Умна е, добронамерена и решителна в преследването на целите си. Мисля, че някъде тук имам номера ѝ. Веднага ще ѝ позвъня. След това ще ти се обадя.

Тя му съобщи номера на стаята си в хотела в Палм Спрингс и затвори. Докато чакаше адвокатът да я потърси и не можеше да си намери място от тревога, ѝ позвъни Хънт. Стомахът ѝ се сви на топка. Не искаше да говори с него заради всичко, което ѝ бе казала Бриджит. Но тъй като бе решила да отложи решителния сблъсък, трябваше да се преструва, че всичко е наред. Ръката ѝ трепереше, докато стискаше телефона.

— Липсваш ми — каза той.

Не знаеше къде се намира, тъй като се обаждаше от мобилния си телефон. Не знаеше и дали още може да му вярва. Съдейки по това, което съвсем наскоро бе научила за похожденията му, сега той може би чакаше приятелката си в хотела, за да прекара нощта с нея.

— И ти ми липсваш — промълви Тали.

Думите прозвучаха фалшиво в собствените ѝ уши, след като вече знаеше всичко.

— Как минаха снимките днес? — Гласът на Хънт звучеше щастливо и спокойно.

— Добре. Напредваме. След няколко седмици ще продължим със снимките в града. — Но сега тя внезапно се зарадва, че още са тук, в Палм Спрингс. Това ѝ даваше шанс да си поеме дъх и да осмисли нещата далеч от него.

— Ако искаш, мога да дойда утре — предложи Хънт топло, а тя не знаеше какво да отговори.

— Разбира се, би било чудесно. Но утре може да имаме нощни снимки. В такъв случай не си струва да идваш, защото през цялата нощ ще бъда на снимачната площадка. Утре ще ти се обадя, за да ти кажа.

— Идеално — съгласи той непринудено, а след това гласът му прозвуча припряно, сякаш бе стигнал дотам, накъдето се бе запътил. — Ще ти се обадя по-късно — обеща той и затвори, точно когато звънна телефонът в хотелската стая.

Търсеше я Грег. Тя още се чувстваше зле след разговора си с Хънт. Всичко, което имаха през последните четири години, внезапно ѝ се стори нищожно.

— Говорих с нея — осведоми я веднага Грег. — Тя каза, че ще намери време, когато ти си свободна. Дадох ѝ твоите координати. Можеш ли да дойдеш в града?

— Ще дойда. Утре очаквам да не бъдем много натоварени. — Преди малко бе излъгала Хънт за нощните снимки, за да не се среща с него. Сега и аз започнах да лъжа, помисли си отчаяно. Винаги бе смятала, че отношенията им се отличават с безукорна честност. Но се оказа, че Хънт я е лъгал през цялото време. — Вероятно ще успее да стигна в града към шест или най-късно до седем. Мислиш ли, че тя ще ме приеме в толкова късен час? — Искаше разследването да започне колкото може по-скоро. Трябваше да научи цялата истина. Щеше да се чувства нещастна, докато всичко не бъде изяснено докрай.

— Ще те приеме, когато пожелаеш. Тя е много мила. Обясних ѝ накратко за какво става дума. Увери ме, че можеш да я потърсиш тази вечер вкъщи. Ще ти дам телефона ѝ.

— Благодаря, Грег.

— Няма за какво. Съжалявам, че имаш такъв проблем. Обади ѝ се — в момента си е у дома. — Затвориха, и тя го послуша.

Гласът на Маргарет Симпсън беше топъл и младежки, но звучеше подчертано делово. Тали ѝ описа накратко проблема си, а Мег, както самата тя предложи да я нарича, ѝ зададе няколко въпроса, които ѝ се сториха съвсем обичайни. Уговориха се да се срещнат в нейния офис в шест часа на следващия ден. Тогава не се предвиждаше заснемането на някакви важни сцени, така че Тали смяташе да помоли помощник-режисьора да я замества. Не се съмняваше, че той ще приеме с радост. Рядко се случваше Тали да напусне снимачната площадка преди приключването на снимките за деня, но този път имаше по-важна задача. Беше благодарна на детектива, че намери време за нея.

— Ще ми донесете ли няколко снимки на субектите? — попита я Мег. — Ако не можете, не е фатално, но снимките биха били от полза.

— В уебсайта на Хънт има доста добри снимки. — Тали ѝ каза адреса. — А вкъщи имам много снимки с Бриджит. — Не искаше да се отбива в дома си преди тази среща и да рискува да се види с Хънт. За

щастие си спомни, че има няколко снимки в телефона си, защото наскоро бе снимала и двамата. — Мога още сега да ви изпратя няколко любителски снимки.

— Ще ми свършат много добра работа за начало — увери я Мег. — Искате да следя и двамата, или само Хънтър Лойд?

При тези думи Тали се стресна. Струваше ѝ се прекалено агресивно и злобно, но така се постъпваше, когато те ограбват и ти изневеряват.

— Нямам никакво основание да подозирам асистентката си в нещо незаконно. Тя не би откраднала пари от мен. Според мен цялата ѝ вина е само в това, че не ми е казала какво знае за Хънт. — А и Бриджит бе отрекла да има нещо общо с престойте в хотелите, освен само с един или два.

— Вие решавате, но може да се окаже по-разумно да проверим и двамата, за да си изясним какво става. Имате сериозен паричен проблем, както и романтичен проблем с мъжа, с когото живеете. Двата проблема не са свързани, но сте притеснена за важни хора в живота си. Може би не е зле да знаете какво става с тях.

— Сигурно сте права. Струва ми се, че тя ми е мислела доброто, като не ми е казала за него. Винаги се стреми да ме предпазва от всичко и не е искала да ме разстройва. Но го е държала в тайна прекалено дълго. Сега много съжالياва. — „И има защо“, додаде Тали мислено. После попита на глас: — А какво ще предприемем, след като се сдобием с тази информация?

Чувстваше се безсилна. Не бе очаквала това, което я връхлетя, а след неделята животът ѝ се преобрази до неузнаваемост. Струваше ѝ се, че вече не може да мисли разумно. Единствените моменти на спокойствие я спохождаха на снимачната площадка, защото беше заета с работата си и забравяше за грижите си. През останалото време се чувстваше разсеяна и объркана. Внезапно изпита страх от това, което може да научи.

— Това зависи от вас — отвърна Мег. — Как ще се справите с личната страна на нещата, е изцяло ваше решение. Хората реагират различно. Някои от клиентите ми откриват ужасни неща за партньорите си, и въпреки това решават да не предприемат нищо. Не искат да съсипват връзката си, а запазват тази информация за себе си, за да държат нещата под око и да бъдат нащрек за в бъдеще. А други се

залавят с големи промени веднага щом открият какво се е случило. Но с парите е съвсем друго. Вероятно ще искате всичко да се уреди, и в зависимост от това какво ще открием, може да решите да потърсите помощ от съда. Вие самата ще бъдете най-добрият съдник за случилото се. Всичко, което аз мога да направя за вас, се свежда само до това да ви предоставя информация и да ви осигуря достатъчно резервни източници, за да сте сигурна, че тя е достоверна и че никой не ви лъже. Но в крайна сметка решението ще е ваше.

Всичко това прозвуча разумно на Тали, като се има предвид колко неудобна бе ситуацията. Мег ще ѝ даде това, което ѝ трябва, за да реши как да постъпи, в зависимост от наученото. Ако всичко се окаже истина, не можеше да си представи как ще остави Хънт да продължи с любовната си авантюра, без да говори с него за това. Ако е истина, ще трябва да му каже да се изнесе от къщата ѝ. А после да мисли какво да прави със съвместната им работа. Всичко беше толкова сложно. Струваше ѝ се, че е попаднала в непоправима бъркотия. Но макар че ставаше дума за мъж, когото тя обичаше и ценеше, който беше важен за нея, все пак не бяха женени; нямаха и общи деца. Не беше ситуация, в която може да реши да си затвори очите за изневярата му. Това ѝ се струваше немислимо. А и очевидно нямаше престъпно деяние. Дори и той да е вземал пари от нея през последните три години, тя никога не би повдигнала обвинение срещу него в съда. Просто ще поиска да ѝ върне парите. Той можеше да си го позволи, и тя не се съмняваше, че ще ги върне. Това беше изцяло личен въпрос, а не обществено престъпление. А ако се потвърди, че Бриджит е проявила небрежност, плащайки с нейни пари за лични нужди, като разходите за хотелите, Тали щеше да се разбере с нея и да реши какво да направи. В този случай по-скоро се отнасяше за самозабравяне и прекриване на морални граници от страна на Бриджит, което не беше добре. Но едва ли беше престъпление.

— Според мен не се нуждаем от силите на закона — промълви Тали тихо. Само от лекар за разбитото ѝ сърце и накърнената ѝ вяра в Хънт. И сърцето ѝ, и вярата ѝ бяха пострадали непоправимо и имаха нужда от ремонт, но никой не можеше да ѝ помогне. Само времето можеше да я излекува. — Едва ли става дума за престъпление.

— Никога не се знае — изтъкна Мег благоразумно.

— Става въпрос за много пари. Невинаги може да се каже докъде ще доведе това, а и не знаем още на какви разкрития ще попаднем.

Тали се колебаеше дали да поиска Мег да провери и Виктор, но ѝ се стори малко прекалено. Беше сигурна, че счетоводителят ѝ е почтен, макар че напоследък изглеждаше разсеян и твърде уморен и остарял за работата, която вършеше — но пък успя да открие, че липсват пари, което никак не беше малко. Тали обаче се питаше защо досега не е забелязал нищо нередно. Струваше ѝ се проява на небрежност. Но първо искаше да установи какво става с Хънт и евентуално с Бриджит.

— Ще се видим утре — обеща Мег и затвори.

Веднага след това Тали ѝ изпрати трите снимки, които беше запаметила в телефона — една на Бриджит и две на Хънт. Секунди след изпращането им телефонът звънна. На дисплея се изписа името на Бриджит.

Тали вдигна. На Бриджит ѝ се стори, че тя плаче.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита я Бриджит съчувствено.

— Не, добре съм. — Но гласът ѝ звучеше тъжно и сдържано.

— Знам, че не си. Ако това е някаква утеха, и аз се чувствам ужасно. Съжалявам, че така обърках нещата. Никога няма да се повтори. Първата ми реакция винаги е да те защитя от всичко. Но в случая много сбърках — не биваше да крия нищо от теб.

И двете знаеха, че това е истина. Бриджит се питаше дали Тали няма да реши да я уволни. Не се осмеляваше да я попита още веднъж — само се молеше да не се стигне дотам и накрая Тали да ѝ прости, така че да продължат заедно напред. Но със сигурност нещата с Хънт щяха да се променят. Просто нямаше друг начин. Тали не ѝ каза, че е наела частен детектив, само ѝ благодари за обаждането, след което си легна, но дълго не можа да заспи. Хънт не ѝ се обади, нито тя на него. Само ѝ изпрати есемес, че я обича и ѝ пожелава спокоен сън, а тя се запита дали е с момичето от офиса си, за което ѝ беше разказала Бриджит. Може би затова не ѝ се обади. Докато четеше есемеса, от очите ѝ се стичаха сълзи. Не му отговори. Нямаше какво да каже, докато не разбере какво става. Изпитваше облекчение, че на следващия ден ще се срещне с детектива.

И Бриджит плачеше в своята стая.

7.

На другия ден на снимачната площадка Тали съобщи на помощник-режисьора, че трябва да я замества, защото ѝ се налага да си тръгне в четири следобед. През този ден само преснимаха второстепенни сцени и се занимаваха със снимки, при които операторът улавяше единствено гърбовете на актьорите, за да разполагат с кадри от разнообразни зрителни ъгли за по-важните сцени. Присъствието ѝ не бе наложително, а и помощник-режисьорът с радост се съгласи да я замести. Когато стана време да тръгва, каза на Бриджит:

— Връщам се в града. — Между двете жени имаше осезаема дистанция, но никой друг не забеляза.

Бриджит беше потисната. За пръв път от седемнайсет години Тали се държеше далечно и отчуждено. Опитваше се да осмисли всичко, което се бе случило, да приеме дългото мълчание на Бриджит. Бриджит я разбираше, но въпреки това я болеше.

— Искаш ли да те откарам? — попита Бриджит.

— Не, благодаря. Искам да остана сама за известно време — отвърна тя. Бриджит кимна. — До понеделник ще взема един от бусовете на снимачния екип. Ако искаш, може още сега да се върнеш в града — каза Тали, но Бриджит отвърна, че ще остане в Палм Спрингс за уикенда.

Не ѝ каза, но и без това планираше да се върне заради един млад актьор, с когото имаше връзка. Двамата смятаха да се покрият до понеделник, макар някои хора вече да подозираха, че се срещат. Дори и Тали беше чула за това. Но не каза нищо на Бриджит. Сексуалният ѝ живот не я засягаше, а и едно от предимствата на работата ѝ беше изобилието от млади актьори, сред които да си избира партньори за забавление. Тали никога не обръщаше внимание на това, нито споменаваха, че ѝ е известно.

Тали си тръгна без излишен шум с буса, като предупреди главния сценарист да ѝ изпрати по факса вкъщи промените, нанесени в

сценария през уикенда. Не беше в настроение, но си каза, че не може да си позволи да бъде небрежна или мързелива само защото отношенията с приятеля ѝ са в криза. Винаги беше съвестна, трудолюбива и дисциплинирана, дори и ако сърцето ѝ е разбито.

Върна се в града за два часа. Появи се пред дома на Маргарет Симпсън точно в шест. Беше облечена с износена тениска, джинси и стари маратонки. Дори не ѝ бе хрумвало да се преоблече за срещата. Съзнанието ѝ беше твърде обременено, пък и идваше направо от снимачната площадка. Но облеклото ѝ, изглежда, не направи впечатление на детектива. Тя само си отбеляза наум колко е красива Тали и се запита дали е облечена така, защото е много разстроена заради приятеля си и асистентката си, или защото работи. Не знаеше, че такъв е стилът на Тали.

Мег беше с бяла блуза и тъмносин панталон, дългата ѝ тъмна коса бе прилежно стегната в конска опашка. Носеше съвсем лек грим. Приличаше на лекар или адвокат. Излъчваше авторитет. Беше на четирийсет и две години, омъжена, с деца. Бе работила десет години като агент на ФБР, а от десет години беше на частна практика. Това, което Грег ѝ бе разказал за нея, беше достатъчно, и Тали напълно ѝ се доверяваше.

Мег я затрупа с въпроси за Хънт и Бриджит — най-вече за местата, които посещават, и за личните им навици. Тали ѝ описа автомобилите им, включително и регистрационния номер на колата на Хънт. Не помнеше номера на колата на Бриджит, но тя толкова се отличаваше, че бе лесно да се проследи. Пък и Мег знаеше как да се сдобие с необходимата ѝ информация от базите данни за лични автомобили. Не беше проблем. Тали ѝ даде домашния адрес на Бриджит и ѝ съобщи, че Бриджит смята да остане в Палм Спрингс за уикенда. Предполагаше, че ще е с поредния си любовник. Спомена и банките, в които тя и Бриджит имаха сметки, и двата хотела, където беше плащано с нейната кредитна карта, с подписите на Бриджит. И накрая ѝ разказа това, което Бриджит ѝ бе казала за младата жена в офиса на Хънт. Не знаеше името ѝ. Разполагаше единствено със сведенията от Бриджит. Но и това се оказа повече от достатъчно за Мег, за да започне проучването. Тали се съгласи, че и Хънт, и Бриджит трябва да бъдат следени до второ нареждане. Мег реши, че е получила

достатъчно информация от клиентката си, за да стигне до някои изводи.

Обясни какъв е нейният хонорар — на Тали ѝ се стори приемлив. Тя очакваше да бъде скъпо — и наистина беше, но си струваше. Искаше да научи всичко, което може да се разкрие. Подозираше, че следенето на Бриджит ще се окаже ненужно, тъй като личният ѝ живот и това с кого спи не интересуваше Тали. Тя бе загрижена най-много за Хънт. Но все пак разказа на Мег най-същественото, което знаеше за Бриджит, за богатото ѝ семейство в Сан Франциско, за попечителския ѝ фонд, за всички изгоди, които получаваше от това, че е асистентка на Тали, така че не беше много вероятно да краде пари от нея. Пък и Бриджит получаваше всичко, което ѝ е нужно, като подаръци в работата си — от дизайнерски дрехи и бижута до уикенди в луксозни хотели. Бриджит нямаше причина да краде от Тали, както и Хънт, макар че тя далеч не печелеше колкото него. Но Мег искаше да научи всички подробности за живота на Бриджит и Хънт, за да може да проведе щателно разследване.

Тали отново ѝ напомни, че интересът ѝ е насочен основно към Хънт и иска Мег да открие дали той има интимна връзка с друга жена, или не. Липсващите пари също бяха важни, но тази загадка беше потрудна за обяснение, тъй като Хънт и Бриджит нямаха причина да крадат пари от нея. Изглеждаше безсмислено, но и изневярата му нямаше смисъл, защото Тали и Хънт бяха щастлива двойка. Сега вече дори се питаше дали той не е още с нея само заради филмите, които правят заедно. Може би интересът му към нея се дължи единствено на общите проекти, и заради това се е увлякъл по друга жена. Цялата история беше невероятно болезнена и тя искаше да приключи с нея възможно най-скоро. Знаеше, че Мег няма да може да ѝ каже нищо за мотивите на Хънт, но поне щеше да разбере дали той се е забъркал с някоя друга, откога е започнало това и доколко е сериозно. Не искаше да разчита единствено на информацията от Бриджит. Освен това Бриджит вече ѝ бе сервирала две дребни лъжи за хотелите — макар и безвредни, все пак си бяха лъжи.

Мег я увери, че ще поддържа връзка с нея и ще ѝ се обади след няколко дни, за да я осведоми как върви следенето. Тали вярваше, че Мег ще бъде напълно дискретна. Изглеждаше уверена и компетентна. Тали си тръгна от офиса ѝ малко след осем часа. Запита се дали Хънт

вече се е прибрал у дома, но не искаше да му се обаждат. Тази вечер той също не ѝ бе звънял. Получи есемес от Бриджит — пишеше, че се надява Тали да се е прибрала спокойно и ѝ пожелава приятен уикенд. Очевидно Бриджит беше изплашена, което натъжи Тали. С изключение на баща ѝ и дъщеря ѝ, тази седмица двете най-важни връзки в живота ѝ бяха понесли тежки удари. Възможно бе дори ударите да се окажат фатални. Предстоящите дни щяха да покажат колко тежки ще са щетите.

Когато излезе от офиса на Мег, Тали се чувстваше вцепенена и изпразнена от емоции. Внезапно ѝ хрумна на път за вкъщи да се отбие в дома на баща си. Амелия, икономката му, се грижеше за него през деня, но през останалото време той сам се справяше с всичко. На младини беше висок, красив мъж и за Тали бе неотразим. Ала на осемдесет и пет, скован от артрит, изглеждаше стар и прегърбен. Само очите му бяха все така живи, както някога. Духът му бе същият, както по време на речите му в съдебната зала. Когато отвори вратата и видя колко зле изглежда дъщеря му, се разтревожи.

— Е, това ако не е изненада — промърмори той, усмихна се и отмести проходилката си настрана, за да може Тали да влезе. Току-що бе довършил вечерята, която Амелия му беше оставила. Живееше самотно и рядко можеше да излиза навън, затова всяко посещение на дъщеря му беше истински празник за него. — Какво те води насам?

— Прибирах се и реших да се отбия. Как си, татко? — Тя се наведе, целуна го по бузата и седна във всекидневната с него.

Като видя как мъчително се отпуска на дивана, сърцето ѝ се сви от тревога. Най-големият ѝ страх беше, че ще падне и ще си удари главата, или ще се нарани по някакъв друг начин. Ала той беше много твърдоглав и настояваше да живее сам.

— Тревожа се за теб. Какво откри във връзка с онези балансови отчети, които прегледах? — Баща ѝ бе сериозно загрижен. Някой крадеше от нея и липсващата сума бе голяма, а той добре знаеше колко много е работила дъщеря му за тези пари. Самият той не беше богат, но се справяше добре, живееше удобно и ѝ помагаше, доколкото можеше, особено в началото на кариерата ѝ.

Но реалния си успех Тали дължеше единствено на себе си, на упоритата си работа и огромния си талант. Той се гордееше извънредно много с нея, а сега и с внучката си Максин. И знаеше колко

щеше да се радва за тях майката на Тали. Сърцето му се сви от болката, която се четеше в очите на Тали.

— Току-що наех частен детектив — заяви тя и пое дълбоко дъх. — Но още не съм научила нищо. Надявам се скоро и това да стане. В момента не мога да осмисля случилото се. Бриджит каза, че Хънт се е забъркал с друга жена. Получих някакви сметки от хотели, за които и двамата ме излъгаха, макар че Бриджит накрая ми призна истината. Само че и Хънт, и Бриджит нямат причина да крадат пари от мен. Не са им необходими. Така че просто не разбирам какво става. — Изглеждаше уморена и потисната. Цялата тази история бе крайно смущаваща за нея.

Баща ѝ също бе разстроен заради нейното състояние.

— Може ли да е някой друг?

— Просто не виждам кой друг може да е. Нищо чудно и да се окаже дело на моя счетоводител. Управители и счетоводители постоянно крадат от мои колеги. Но счетоводителят ми изглежда толкова почтен и сериозен, че не ми се вярва да е направил нещо незаконно. Работи за мен почти от двайсет години. А и това не обяснява защо Хънт ми е изневерявал — ако това е истина, разбира се. — Дълбоко в себе си още се надяваше Бриджит да е сгрешила и да се окаже, че обвинението ѝ срещу Хънт не е справедливо.

— Може би твоят счетоводител е изпаднал в някакво финансово затруднение. Обстоятелствата при хората се променят. Трябва да провериш и него.

— Ще го направя. Но преди всичко искам да разбера какво става с Хънт и Бриджит. Искам да съм наясно на кого мога да се доверя. Но дори и да не краде пари от мен, все пак Хънт може и да ми изневерява. — Това беше напълно възможно.

— Надявам се да не е така — промълви тъжно Сам. — Много го харесвам. Винаги съм го харесвал. — Припомни си колко добър беше Хънт с Тали. Поне досега.

— Да, и аз — отвърна мрачно Тали. Докато чакаше резултата от проучването на Мег, ѝ беше много трудно да се преструва, че не се е случило нищо особено. — Вече си вечерял, така ли? — попита загрижено баща си.

Той само кимна и каза с бащинско изражение:

— Искам повече да се грижиш за себе си. Това със сигурност е много тежко за теб.

— Да, не е шега работа — тъжно се усмихна тя. — Имам чувството, че целият ми живот бе съсипан през тази седмица. Не съм се обаждала на Макс. Все още не искам да ѝ казвам за това. И тя обича Хънт.

В живота на Макс имаше толкова малко мъже — достойни примери за подражание, че Тали не искаше да влошава отношенията между дъщеря си и Хънт, поне докато узнае дали той действително ѝ е изневерявал. Надяваше се това, което ѝ беше разказала Бриджит, да не се потвърди. Може би само е проявил загриженост към онова момиче от офиса и е бил любезен с нея, без да имат любовна връзка. Хващаше се за тази надежда като за сламка и нямаше да я пусне, докато не узнае нещо повече.

Тали си поговори още малко с баща си, след което тръгна към къщи. Хънт беше излязъл, но ѝ бе оставил бележка. Трябвало да изпие по чаша с адвокатите на господин Накамура, докато уточняват последните подробности по договора. Но нямало да закъснее много. И наистина се върна скоро след нея. Беше уморен. Но Тали беше много по-изтощена от него.

— Изглеждаш като пребита — отбеляза той, свали си сакото и го метна на стола.

— Наистина е така — изрече тя, без да помръдне от леглото. — Имах много тежка седмица.

— Но поне скоро ще се прибереш у дома, като приключиш със снимките в Палм Спрингс. Липсваш ми — каза той с усмивка и седна до нея.

Тя не знаеше дали да го удари, да заплаче, или да го прегърне и никога повече да не го пусне. Не искаше да го загуби — но може би вече го беше загубила.

— Наистина ли? — попита тя приглушено, сгушена на гърдите му.

— Разбира се, глупаче. Искаш ли да излезем на вечеря? — Тя поклати глава. Бе прекалено уморена и съсипана.

— Не особено.

— Тогава мога да спретна нещо набързо.

Тя кимна, като се питаше колко още такива вечери ще има с него, колко пъти ще приготвят вечеря у дома и ще споделят едно легло. Ако Мег ѝ каже, че той се е забъркал с някоя друга, всичко ще приключи. Тали изведнъж осъзна, че е напълно възможно тези дни да са преброени. Самата мисъл за това я потисна още повече, и тя се натъжи ужасно. Имаше чувството, че вече го е загубила. Някъде дълбоко в нея все пак се спотайваше предчувствието, че Бриджит не е излъгала. Опасяваше се, че действително може да е вярно. Вече се беше случвало, макар и не след четири години съвместен живот. Този път си мислеше, че има сигурност и живот без проблеми. Но може би се самозалъгваше.

Той слезе на долния етаж, за да направи омлет и салата. Отвори бутилка от любимото ѝ вино, и седнаха да вечерят в кухнята. Тали почти не говореше. Хънт пусна музика. Тя не можа да измисли какво да му каже. Той я попита как са минали последните два снимачни дни и отбеляза, че срещите му с адвокатите на инвеститора са минали добре. След вечерята Тали взе душ и се върна в леглото. През цялата вечер почти не бе продумала.

— Добре ли си? — попита той и я погледна тревожно.

Изглеждаше болезнено унила.

— Мисля, че се разболявам — отвърна тя уклончиво. — От вчера се чувствам особено.

— Тогава ще е по-добре да поспиш — каза той, зави я и слезе в кабинета си на долния етаж, за да прегледа някакви книжа, оставени му от адвокатите.

Когато Хънт се върна в спалнята, тя се престори на заспала. Струваше ѝ се, че живее в някакъв кошмар. Това бе самотно чувство. И когато той угаси лампата, по страните ѝ тихо започнаха да се стичат сълзи.

На следващата сутрин отиде по-рано във фитнес залата. След това позвъни на Макс в Ню Йорк. Тя обядваше с приятели в някакво шумно заведение, и Тали изпита облекчение. Трудно се чуваха, така че Макс не успя да долови нотката на отчаяние в гласа на майка си и обеща да ѝ се обади по-късно.

Следобед Хънт отиде да играе тенис с приятели, а Тали остана вкъщи да изчете последните поправки в сценария и да добави своите бележки. Вечерта Хънт предложи да отидат на кино. Тали имаше

усещането, че плува под вода и всички наоколо се движат със забавени движения. Непрестанно се питаше докъде ли е стигнало разследването. Струваше ѝ се, че е започнало преди цяла вечност, а бе изминал само един ден.

Сигурно някой от агентите на Мег ги беше проследил как отиват до киното, но не бе усетила нищо. Мег я увери, че хората ѝ са много опитни. Тали бе сигурна в това. Нищо не подсказваше, че някой ги следи или наблюдава. Не видя нищо съмнително. Хънт, естествено, не подозираше абсолютно нищо.

Имаше чувството, че това е най-дългият уикенд в живота ѝ. На следващия ден, по предложение на Хънт, заведоха баща ѝ на обяд в луксозния ресторант „Бръшляна“. Беше трудно да излизат с него, но Хънт винаги се държеше толкова мило с баща ѝ и му помагаше толкова дискретно, че Тали се натъжи още повече. Какво ще прави, ако всичко това свърши? Сега можеше да проумее защо хората невинаги скъсват след някоя изневяра, както ѝ бе казала Мег. Защото имаше толкова много за губене. Ала не виждаше как ще намери сили да живее с него, ако знаеше, че не ѝ е бил верен. Не можеше да го преглътне. И не би го направила, но за нея никак нямаше да е леко да сложи край на съвместния им живот, ако накрая се стигне дотам.

Ресторантът „Бръшляна“ беше препълнен и шумен. Баща ѝ се опитваше да се държи както обикновено, но Тали знаеше, че е притеснен, както и тя. Седяха на терасата, видяха неколцина познати. Тали едва успяваше да се преструва, че всичко е наред, и затова ѝ олекна, когато обядът свърши.

През уикенда Бриджит позвъни два пъти на Тали, което беше необичайно. Звучеше смутено. Каза, че е в спа центъра в Палм Спрингс, но Тали заподозря, че ако наистина е там, не би ѝ се обадила. Едно бе сигурно — очевидно Бриджит беше силно разтревожена. Както и самата Тали. Единствено Хънт нямаше представа какво става и смяташе, че Тали е болна. В неделя вечерта направи плах опит за секс, но Тали просто не можеше. Искаше да изчака сведенията от Мег, затова му каза, че може би е болна от грип. Той направи пилешка супа и ѝ донесе вечерята в леглото, с което едва не я разплака.

— Не бива да ме глезиш толкова — каза му тъжно.

— Така искам. Обичам те, Тали — отвърна ѝ той.

Звучеше толкова искрено. Това отново я накара да се усъмни дали Бриджит не е сбъркала и само е дочула някаква невярна служебна клюка. Не знаеше на какво да вярва. Но най-вече се чувстваше объркана. Успя да си изяде супата, докато си бърбеха като стари приятели. После той я целуна и я зави в леглото, но тя дълго не успя да заспи. А когато заспа, през цялата нощ я измъчваха кошмари.

В понеделник сутрин отново замина за Палм Спрингс с буса, който беше взела от снимачния екип. В шест сутринта вече беше в караваната си. Опита се да мисли единствено за работа, но сега всичко бе много по-трудно и ѝ отнемаше десет пъти повече усилия от нормалното, за да задвижи нещата и да се концентрира само върху филма.

Върна корекциите в сценария на сценаристите, и към осем камерите започнаха да снимат. Работата върху филма продължаваше. Бриджит беше заминала за един ден до Ел Ей, за да свърши някаква работа, и се върна в Палм Спрингс във вторник. Пристигна в своя „Астон Мартин“, секси както винаги. Изнесе цяло представление, като демонстрира жизнерадост и добро настроение. Донесе на Тали пощата от града и ѝ показа какво е купила. Тали се престори, че проявява интерес. Но сега не я вълнуваше нищо друго, освен това, което очакваше да чуе от Мег. Тя ѝ се обади чак в четвъртък, почти седмица след първата им среща. За Тали това бяха най-дългите шест дни в живота ѝ.

— Как си? — попита любезно Мег; вече си говореха на „ти“.

Звучеше делово и хладно, а на Тали ѝ се искаше веднага да ѝ каже всичко. Не можеше да чака нито минута повече, но Мег не действаше по този начин. Беше прецизна като истински професионалист.

— Едва не полудях, докато чаках да ми се обадиш — призна ѝ Тали съвсем честно.

Беше в стаята си в хотела. През цялата седмица не се бе връщала в Ел Ей. Каза на Хънт, че не е добре и е твърде уморена, за да шофира до Ел Ей късно вечер, а и не искала да го зарази с грип.

— Съжалявам — каза тихо Мег. — Но понякога трябва поне няколко дни, за да имаме яснота. За нас това е твърде кратък срок, но знам, че на теб ти се е сторило много дълго.

Меко казано, помисли си Тали.

— Безкрайно — отвърна мрачно, докато лежеше в леглото. — Можеш ли да ми кажеш какво става?

— По-скоро предпочитам да се срещнем лично. Ако желаш, мога да дойда при теб. Кога се връщаш в града?

— Утре вечер, или може би късно следобед.

Част от нея искаше да притисне Мег веднага да ѝ съобщи всичко, но друга част се страхуваше да чуе резултатите от детективското разследване. Няма ли да се ужаси от това, което ще чуе?

— Утре съм свободна — заяви Мег.

— В четири следобед удобно ли е? — предложи Тали. — Ще се опитам да се измъкна оттук.

Отново трябваше да шофира сама, както и когато се прибра вкъщи за уикенда. През цялата седмица общуваше с Бриджит твърде малко, дори на моменти напълно я избягваше. Не се чувстваше удобно в нейно присъствие. Тали имаше чувството, че досега е била заслепена и не е знаела коя е тя, с кого живее, на кого може да вярва. Увереността в най-близките ѝ хора щеше да остане разклатена, докато не говори с Мег. Само тя можеше да я успокои, но Тали не беше сигурна дали няма да влоши нещата още повече със своите сведения. Ужасяваше се от това, което ще чуе.

— Да — отвърна Мег.

Тали не я попита дали сведенията ѝ са добри, или лоши. Страхуваше се да научи, без да е наясно с всички подробности. След този разговор не мигна през цялата нощ.

Снимките на следващия ден ѝ се сториха безкрайни. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. На обяд имаше среща със сценаристите в караваната си. Тръгна веднага след като срещата приключи, без да се сбогува с Бриджит и останалите. Помощник-режисьорът отново щеше да я замества и изглеждаше доволен от това. През целия път до Ел Ей Тали не вдигна крака си от педала за газта. Точно в четири беше пред офиса на Мег, с разтуптяно сърце. Когато секретарката на Мег я въведе, усети как стомахът ѝ се стяга на възел.

Мег посрещна Тали с топла усмивка. Покани я да седне срещу нея. Тали не помнеше друг път да е била така изнервена на някоя среща и толкова изплашена от това, което ще чуе. Лицето на Мег не издаваше нищо; тя беше професионалист. Но изглеждаше изпълнена със съчувствие, което Тали прие като лош знак.

— Е, мисля, че открихме това, което искаш да узнаеш. Не всичко, заради краткия срок за разследване, но достатъчно за общата картина.

Тали забеляза на бюрото на Мег дебела папка с цифров код. Вътре бяха всички материали по случая на Тали. Мег поне беше дискретна.

— През миналата седмица следихме старателно Хънтър Лойд и направихме обща оценка на финансовото му състояние. Има сведения, до които нямаме достъп, например извлечения от банкови влогове. Но проверихме кредитната му оценка, говорихме с някои хора в банката, която използва, и доколкото бе възможно, проучихме как харчи парите си. Както знаеш, той има значителни доходи и активите му са вложени в солидни и разнообразни инвестиции. Всичко, което открихме, ни подсказва, че е доста стабилен финансово. И не се притеснява да харчи пари, което вероятно също ти е известно. Кара собствено бентли, спортен модел, има солидни инвестиции в недвижими имоти. Не е безотговорен спрямо парите, и изглежда, осъществява всичките си покупки и трансакции чрез кредитни карти. Абсолютно нищо не ни навежда на мисълта, че има финансови затруднения, че се нуждае от пари или че има съмнителна репутация. Притежава кредитен рейтинг от висок клас, А1. Доколкото успях да установя, не купува нищо в брой. Във всички магазини използва само кредитни карти. Всъщност, като че ли всичко плаща така. Винаги остава нещо, което не можем да открием — защото сега сме на етап първоначално разследване, а не криминално. Но той изглежда финансово непоклатим като скала, затова имам предчувствие, че не е крал от теб пари в брой. Няма абсолютно никаква причина да го прави. Навярно още триста хиляди долара годишно няма да му се отразят зле, но той просто не се нуждае от твоите пари.

Тали я слушаше внимателно. Това звучеше успокояващо, но ако казаното от Мег бе вярно, излизаше, че Бриджит я е излъгала, което също беше крайно тревожно. Но поне за парите Хънт беше чист. И тя си мислеше същото. Защо му е на Хънт да краде от нея? Нямахте причина, след като има повече пари от нея, пък и не беше алчен. Винаги беше щедър с нея и плащаше повече, отколкото бе неговият дял в общите им разходи. Колкото до парите, версията на Бриджит никак не звучеше правдоподобно.

— Останалото, което успяхме да установим за господин Лойд, е по-смущаващо. Нашите източници единодушно потвърдиха, че той има връзка с онази млада жена в офиса му. Историята започнала преди около една година. Отначало може би е било само проява на съчувствие. Тя наистина е жертва на домашно насилие от съпруга си, с когото сега са напълно отчуждени. Няколко пъти подавала официално оплакване, веднъж била приета в болница, а сега чака окончателното решение по развода — ще го получи след около два месеца. Съпругът ѝ два пъти е лежал в затвора за насилие срещу нея и сина им. Момчето е на три години. Тя работи при господин Лойд. Той я посещава вечер по няколко пъти седмично, среща се с нея в „Шато Мармон“ и „Сънсет Маркиз“ и прекарва нощите с нея, когато ти си извън града. Тази седмица е бил с нея три пъти. Тя оставя детето си при една съседка, и обикновено отиват на хотел. Може би се страхува да останат в дома ѝ, за да не я издебне бившият ѝ съпруг. Изглежда, прекарват доста време заедно.

Мег извади няколко снимки и ги разпръсна на бюрото пред Тали. На една от тях Хънт целуваше красива тъмнокоса млада жена, а на друга я бе прегърнал през раменете и държеше за ръката едно малко момче. Снимката беше от зоологическа градина. Мег каза, че снимките са направени миналата събота. Тали си спомни, че тогава ѝ бе казал, че ще играе тенис с приятели. А вместо това беше отишъл в зоологическата градина с тази жена и сина ѝ. Малкото момче изглеждаше много мило.

— Казва се Анджела Мориси, на двацет и шест години. Той споделил с няколко души плановете си да се ожени за нея. Тя също вярва, че това ще се сбъдне. И го е казвала и на други хора.

Мег показва на Тали още снимки — как отиват на кино, излизат от ресторант заедно с момчето, слизат от колата му пред „Сънсет Маркиз“. Той изглеждаше много щастлив с нея. Тали внезапно се запита дали самата тя не е виновна по някакъв начин за отчуждаването му — дали не е прекалявала с оплакванията си, или не е била достатъчно интересна и забавна, или пък е била твърде уморена заради усилената си работа? Или беше твърде стара за него, след като се е влюбил в толкова млада жена? Защо ѝ бе причинил това? Едва сдържаше сълзите си, докато разглеждаше снимките. Те разбиха

сърцето ѝ, особено като видя с каква обич Хънт гледа невръстното момче.

— Но има също и предишна любовна история — продължи Мег, като я изгледа леко извинително.

Виждаше колко е потресена Тали, знаеше как се чувства. Все едно да те повикат в лекарски кабинет, за да ти кажат, че имаш рак, вместо да чуеш, че резултатите ти са добри. В тези разкрития нямаше нищо хубаво. Хънт ѝ бе изневерявал с тази жена от една година. През цялото това време я бе лъгал и бе спал с друга. И изглеждаше толкова щастлив и влюбен на снимките. За капак момичето беше прекрасно и с тринайсет години по-младо от Тали.

— В хода на разследването научихме, че преди това е имал любовен роман с друга жена. Разполагаме с пълното ѝ описание, но нямаме снимки. Ако желаеш, можем да потърсим, но не смятам, че е необходимо. И с нея се е срещал по няколко пъти в седмицата в „Шато Мармон“ и „Сънсет Маркиз“, докато е траела връзката им. В продължение на години е посещавал редовно и двата хотела. Предишната му любовница е била в края на трийсетте, руса, много красива, много секси, с външност като на киноактриса. Срещали са се приблизително в продължение на три години. Казва се Бриджит.

При тези думи на Тали ѝ прилоша. Взря се в Мег потресена, ужасена, невярваща. Мег побърза да ѝ даде чаша вода. Тали отпи и остави чашата на бюрото. Беше онемяла.

Мег продължи:

— Предполагам, че е твоята асистентка, ако се съди по всичко, което знаем за нея. — Това обясняваше също защо Бриджит на няколко пъти беше подписвала касовите бележки от кредитната карта в двата хотела, при това точно преди година. Или е допуснала небрежност, или е пристигала в хотела първа. А тъй като Тали никога не проверяваше сметките, Бриджит е сметнала, че няма вероятност това да се разкрие. И точно така е станало, поне до неотдашната ревизия на Виктор. Всичко е свършило преди година, когато Хънт се е увлякъл по друго момиче. И само бог знае колко още любовници е имал. — Всичките ни източници потвърждават, че връзката им приключила, когато той се влюбил в Анджела Мориси. Вероятно това много е разгневило Бриджит. Освен това, макар че печели много пари, асистентката ти все пак има значителни дългове, така че нейната кредитна оценка не е за

завиждане. Изглежда, ти си единственият ѝ източник на средства. Всички тези сведения не са достъпни за нас, тъй като не сме правителствена агенция, но по нищо не личи, че тя получава пари от семейството си. А пилее доста пари с лека ръка. Сега се среща с млад второстепенен актьор от филма, който снимаш. Казва се Томи Епъл. Заедно са от началото на снимките. Тя прекара последния уикенд с него, но не прилича на сериозна връзка.

Мег ѝ показа няколко снимки на Бриджит с Томи, но Тали никак не се интересува от тях. Най-силно я вълнуваше предателството на Хънт и Бриджит. Щом през тези три години Хънт се е срещал с нея, а последната година — с тази млада жена, излизаше, че той е изневерявал на Тали през всичките четири години, откакто бяха заедно. През цялото време се е виждал и с други жени, а Бриджит — приятелката, на която Тали най-много се бе доверявала на този свят — е имала любовна връзка с нейния партньор цели три години. И двамата я бяха предали. И независимо че се чувстваше изключително наранена от измяната на Хънт, много повече я болеше от предателството на Бриджит. Той се оказа просто поредният задник, който я бе лъгал и ѝ бе изневерявал. Но Бриджит беше най-добрата ѝ приятелка от седемнайсет години — от времето, когато още бяха почти деца. Това бе удар, който никога не бе очаквала — като тежка стоманена топка от онези, с които рушаха сгради. Взираше се слисано в Мег, неспособна да повярва на разказа ѝ.

— Сигурна ли си? — попита с прегракнал глас.

— Да. Нашите източници са напълно сигурни в това, което ми съобщават. Доказателствата изглеждат съвсем убедителни. — Тя изглеждаше съкрушена. Наистина съжаляваше, че трябва да докладва информацията на Тали, и искрено ѝ съчувстваше.

Това беше ужасен шок. И дори сведенията за връзката на Хънт с Бриджит да бяха недостоверни, което изглеждаше много малко вероятно, очевидно сега той беше влюбен в друга жена — тринайсет години по-млада от Тали, и явно бе много предан на нея и малкото момче. Но Тали можеше да мисли единствено, че той е женкар по природа, без никакво достойнство и почтеност. А и Бриджит не се оказа по-добра.

— Искам да обсъдим още нещо — продължи тихо Мег. — Изчезналите пари в брой. Мисля, че това е много сериозно. Бих искала

да потърсим съдействието на полицията за това. Мисля, че трябва да го проучиш, преди да изгубиш още пари. Възможно е това вече да е станало. Но ние нямаме достъп до банкови сведения и финансови източници, както правителствените агенции. Не мисля, че Хънтър Лойд е замесен в това, но никога не се знае. Не е изключено да те ограбват не един, а няколко души. Или пък само един, но хитър измамник. Бих искала да проуча още Хънтър Лойд, просто за да сме сигурни, както и асистентката ти Бриджит Паркър и счетоводителя ти Виктор Карсън. Просто не знаеш на какво са способни хората. А вече си загубила близо един милион долара — припомни й Мег. — Това не е дребна кражба, а може да се окаже и още по-голяма, отколкото предполагаш.

Това вече беше двоен удар — не, троен. Приятелят й я бе мамил с други жени от четири години, най-добрата й приятелка се оказа най-голямата предателка, тъй като е спала с него, а в същото време някой я е ограбвал, и то с огромни суми. На Тали й се искаше да се свлече на пода и да ридае безутешно, но успя да запази самообладание и да изслуша Мег. После попита:

— Към кого да се обърна за помощ? — Чувстваше се напълно изгубена.

— Говорих с един от бившите ми колеги във ФБР — разбира се, без да му споменавам името ти. Понякога му прехвърлям по някой от моите случаи. Обясних му ситуацията и той пожела да разговаря с теб. Може да се окаже, че твоят случай не е от онези, които подлежат на федерално разследване, защото не е измама по телефона или някаква банкова машинация — но подозирам, че е твърде вероятно да се процедира така, ако някой краде толкова много пари. Двайсет и пет хиляди месечно е голяма сума. Мисля, че трябва да се обърнеш за помощ към ФБР. Ако пожелаят, те ще разследват твоя случай. Но ако не искаш да се стига до намесата на федералните, можеш да се обърнеш към областната прокуратура и полицията. Само че лично аз ти препоръчвам ФБР. Мисля, че те ще ти обърнат повече внимание и по-бързо ще извършат разследването. Ако одобряваш това, което те съветвам, моят бивш колега вече ми заяви, че ще се радва да се срещне с теб по всяко време, още през този уикенд. Решително те съветвам да постъпиш така, независимо какво ще предприемеш по останалите въпроси, свързани с моето разследване. — Тя записа името и номера

на мобилния телефон на един лист и го подаде на Тали. — Казва се Джим Кингстън. Ще очаква да му се обадиш — добави тихо.

Ясно ѝ беше колко много струва всичко това на Тали. Това бе най-лошото, което тя можеше да си представи. Никога не би допуснала, че Бриджит може да има любовна връзка с Хънт.

— А сега какво да направя?

— На твое място първо бих поговорила с Джим Кингстън, и то преди да обвиниш асистентката си. Може би не е зле отначало да проявиш благоразумие и да не издаваш какво си научила. Джим може да реши, че са необходими проучвания на нейните банкови сметки, преди да ѝ съобщиш, че вече е разкрита, или дори, че е заподозряна. Поискай съвет от Джим. Мисля, че с оглед на ситуацията положението с Хънтър Лойд не е толкова сложно; по-скоро е крайно мъчително. Но що се отнася до случая с Бриджит, аз бих била по-предпазлива и бих се подсигурила по всички направления, преди да я обвиня в кражба. Нали не желаете неволно да я предупредиш какво може да я очаква и така да я подтикнеш да открадне още повече пари от теб и да се укрие. Също така не бих обсъждала парични въпроси нито с Хънтър Лойд, нито с твоя счетоводител. Надявам се, че ще се обадиш на Джим.

— Ще го направя — обеща ѝ Тали, и беше убедена в това. Прибра листа в джоба си, стана и погледна Мег. — Благодаря ти.

Не знаеше какво друго да каже. Чувстваше се напълно объркана и безпомощна, като удавник.

— Съжалявам, че трябваше да ти съобщя толкова лоши вести.

Именно това Мег мразеше най-много в своята професия. Да открива и сглобява парчета от пъзела беше много вълнуващо, но да вижда болката в очите на хората караше сърцето ѝ да се свива от мъка. Заради професията си бе наранила Тали, а тя изглеждаше толкова мила и добра. Грег Томас — нейният адвокат, бе казал на Мег, че наистина е такава. Мег се изправи, за да изпрати Тали, и ѝ напомни, че може да ѝ се обажда по всяко време, ако има нужда от помощ. Тали кимна. Не беше способна да каже нищо.

Мег ѝ подаде папката.

— Имаме копия от всичко. Може би искаш тези снимки за личния си архив.

Тали стисна папката със сълзи в очите. Вътре бяха снимките на Хънт с онази млада жена, както и докладите от разследването и

наблюдението на Хънт и Бриджит. Беше потискащо дори само да притежава тези улики. Искаше ѝ се да изхвърли папката и да върне времето назад.

— Много ти благодаря — отрони тихо Тали. — Тази вечер ще се обадя на онзи човек от ФБР.

— Надявам се — окуражи я Мег. — Наистина се налага всичко да се разследва по-задълбочено.

Тали отново кимна и излезе от офиса на Мег. Едва не се препъна, докато вървеше към колата си. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, което ѝ разказа Мег — за Хънт, за Бриджит, за младата жена с малкото момче. Не можеше да си избие от главата снимката, на която той я целуваше. Захвърли папката на седалката и потегли, разтърсвана от ридания.

8.

Тали смяташе да се обади на агента от ФБР веднага щом се прибере вкъщи, но продължаваше да плаче неудържимо. Хънт го нямаше, къщата тънеше в мрак. Тя просто седеше във всекидневната, притиснала до гърдите си папката със снимките от разследването, а сълзите се лееха неспирно по страните ѝ. Това, което се съдържаше в папката, и всичко, което ѝ беше казала Мег, беше ужасно. Но вече не можеше да избяга от истината. След малко отвори папката и отново разгледа снимките, без да спира да плаче. Взираше се в снимката, направена само преди шест дни, на която той целуваше Анджеला Мориси и държеше за ръката малкото ѝ момче в зоологическата градина. Не можеше да се отърси от усещането, че целият ѝ живот е рухнал като къщичка от карти.

Когато след един час Хънт се прибра, тя още седеше в тъмнината. Той носеше торба с покупки. Влезе в кухнята, без да забележи спотаената в мрака Тали. Тя се изправи и го последва като призрак. Той се сепна, като я видя. Изглеждаше напълно съкрушена. Взираше се мълчаливо в него. Още стискаше папката в ръцете си.

— Още ли си болна? Горкото ми бебче, изглеждаш ужасно. Трябва да си легнеш. Ще ти направя супа.

Беше в добро настроение, но тя дори не се опита да си представи защо. Единствено Бог знаеше какво бе правил, преди да се прибере вкъщи. Питаше се защо още е с нея, след като Анджеला разправя наляво и надясно, че ще се омъжи за него, а той прекарва с нея всяка свободна нощ. Тали разбра, че всеки път, когато ѝ бе казал, че е с японския инвеститор, навярно я е лъгал. Целият ѝ живот с Хънт се оказа една огромна лъжа. Вероятно не бе откраднал парите ѝ, но беше разбил сърцето ѝ.

— Добре ли си? — Изражението ѝ го изплаши. Тя приличаше на призрак от друго измерение. Беше почти прозрачна — толкова бе пребледняла.

Без да промълви и дума, тя извади една от снимките от папката и му я подаде. Той я погледна. В първия миг се зачуди какво е това, но после очите му се разшириха и той застина, вперил обезумял поглед в нея. Сякаш всеки миг щеше да припадне. Точно така се чувстваше и Тали в момента.

— Хубаво си поиграл тенис миналия уикенд — тихо изрече тя, когато погледите им се срещнаха.

— Защо го направи? — попита той, едва сдържайки сълзите си. Тя отново се разплака. — Не биваше да го правиш. Ако ме бе попитала, щях да ти кажа.

— Не знаех, докато не видях тези снимки. Трябваше да те проследя, за да разбера. Тя твърди, че ще се ожените. Вярно ли е?

Той за дълго остана мълчалив.

— Не знам. Не знам какво става с мен. Не съм искал да се случи така. Изпитвах съжаление към нея. Опитах се да ѝ помогна. Откараха я в болницата, след като съпругът ѝ я пребил. И тогава някак си неусетно... Тали, обичам ви и двете. Обичам всичко в нашия съвместен живот и в нашата работа... но тя е мило момиче и има нужда от мен.

Извиненията му звучаха жалко и малодушно. Всичко беше толкова предсказуемо. И толкова тъжно.

— И аз имам нужда от теб — промълви тя през сълзи.

Той си пое дъх и реши да ѝ каже всичко. Вратата на хладилника остана да зее разтворена, докато Хънт и Тали се взираха нещастно един в друг.

— Тя току-що разбра, че е бременна. Това усложнява нещата още повече.

Беше толкова нелепо, като в долнопробна сапунка, но не обясняваше това, което бе правил преди с Бриджит.

— Ами Бриджит? И тя ли имаше нужда от теб? — Очите на Тали се впиха пронизващо в неговите.

Той простена.

— О, боже! Тя ли ти каза?

— Не. Тя също ме излъга. И двамата сте ме лъгали. От три години.

— Ти беше на снимки извън града. Тя ми помагаше с организацията в работата няколко месеца, след като започнахме

връзката си. Беше преди да се нанесе при теб, когато останах тук за един уикенд. Реших, че е много мило от нейна страна да ми помага. Една вечер пихме доста вино и, не ме питай как, но се озовах в леглото с нея — най-голямата глупост, която съм вършил някога. На следващия ден се опитах да поговоря с нея за това, но тя не ми позволи да се измъкна от примката ѝ. Заплаши ме, че ако се опитам да я зарежа, ще ти разкаже за случилото се помежду ни. А аз бях влюбен в теб и не исках да те загубя. В продължение на три нещастни години, заради заплахите ѝ, се срещаме по два пъти седмично. Това бяха трите най-лоши години в живота ми. Никога не съм я обичал. Просто не знаех как да се отърва от нея, без да съсипя живота си завинаги. Тя продължаваше да ме изнудва, като заплашваше да ти каже, ако престана да се виждам с нея. А после се появи Анджеела, и аз някак си съумях да се откопча от Бриджит, предизвиквайки я да изпълни заплахите си. Влюбих се в Анджеела, а сега ви обичам и двете. Няма да те обвинявам, ако ме намразиш, но, честно, Тали, обичам те и не зная какво да правя.

Досега тя не бе виждала друг човек толкова бързо да разголва душата си. Но нямаше извинение за отношенията му с Анджеела или Бриджит, дори ако това, което бе казал за асистентката ѝ, е вярно. След всичко, което бе научила през този следобед, вече всичко беше възможно. Но ако признанията му за Бриджит бяха истина, излизаше, че е спал с Бриджит почти от самото начало на връзката си с Тали.

— Ще се откажеш ли от Анджеела? — попита Тали със силен, ясен глас, което изненада и двамата.

Той остана скован, вперил очи в нея със съкрушено изражение, неспособен да отговори.

— Тя иска да роди детето ни — изрече задавено накрая.

— А ти какво искаш? Анджеела или мен? Не можеш да имаш и двете ни. Изневерявал си ми от четири години, Хънт, през цялото време, докато сме били заедно. Не зная дали ще мога отново да ти вярвам. Вероятно не. — И тогава изненада самата себе си. — Може би ще пожелая да опитам, но ти трябва да ми се закълнеш, че ще се откажеш от нея.

Хънт се взираше нещастно в Тали. Сълзи се търкаляха по страните му. И двамата знаеха истината, преди да отговори.

— Не мога — едва чуто изрече той. — Не мога да ѝ причиня това. Не и сега.

— А ако не беше бременна?

— Не знам. Обичам я, както и малкото ѝ момче... и теб също. Боже, каква проклета каша е всичко това — изруга той, отпусна се тежко върху един от кухненските столове и затръшна вратата на хладилника. — Защо трябваше да наемаш частен детектив? — Беше бесен, но повече го бе яд на себе си.

— Заради парите и сметките от хотелите. Казал си на Виктор, че си бил в тези хотели с мен, а това е лъжа. Всичко е лъжа.

Тя отново се разплака. Искаше единствено да върне времето. Ала не можеше да го върне достатъчно назад. Той я бе мамил през цялото време, и ако признанието му за Бриджит бе истина, това бе още един кошмар, с който тя трябваше да се справи. Беше загубила двама от хората, които обичаше най-много.

— Не крада пари от теб — заяви той.

— Знам. Вярвам ти. Но за всичко останало си ме лъгал. Целият ни съвместен живот е бил лъжа. През цялото време си ми изневерявал.

— Не исках да стане така — изрече той с отпаднал глас.

— Но въпреки това си го направил. А сега не искаш да се откажеш от онова момиче. Това е достатъчно красноречиво. Няма да се примиря, докато въртиш любов с друга жена и дори очакваш дете от нея.

— Разбирам — въздъхна той. — Какво да направя?

— Ако не си съгласен да престанеш да се виждаш с нея, искам да се изнесеш от дома ми.

Той кимна. Това, което всъщност искаше, бе да я обича и да се откаже от Анджеला, но вече бе убедена, че той няма да го направи. Беше обвързан с нея. Личеше си от снимките, от начина, по който я гледаше. От години не бе гледал така Тали. А може би никога.

— Не исках да разбереш по този начин — промълви той нещастно.

— Тогава трябваше да ми кажеш.

— Не знаех как.

— Частният детектив го направи вместо теб. Предполагам, че една снимка струва повече от хиляди думи. — Тя сведе поглед към фотографията, на която той целуваше Анджеला, и Хънт потръпна.

— Тали, толкова съжалявам — изрече той, прекоси кухнята и се опита да я прегърне, но тя рязко се отдръпна и извика:

— Недей! Не влошавай още повече нещата. Мисля, че една година с Анджела и приблизително три с Бриджит са достатъчни. Ако толкова си искал, отдавна си могъл да престанеш.

— Но ти не знаеш каква е тя всъщност. Не исках да развали всичко, което имахме с теб.

— Ти така или иначе го развали. И си спал с нея три години. — Толкова ѝ бе трудно да повярва. През цялото това време си бе въобразявала, че най-последно е щастлива и че той е най-добрият човек на света, а той постоянно ѝ бе изневерявал. — Няма да направя следващия си филм с теб, Хънт — заяви тя и той се сви болезнено.

— Нека не се опитваме да решим всичко за една вечер.

— Няма какво да се решава. Ако оставаш с Анджела, аз съм дотук. Няма да работя с мъж, който ми причинява това и е толкова подъл. — Той беше доказал, че няма капка почтеност. Не ѝ отговори, а само я гледаше с очи, преливащи от смущение и отчаяние. Бе обърнал всичко, още от самото начало. Трябваша четири години, за да се стигне до този мрачен финал заради грешките му, но накрая и това се случи. — Искам да се изнесеш още сега — продължи Тали сподавено.

Не знаеше какво друго да направи. Не можеше да прекара още една нощ с него, в тяхната спалня, в същото легло, знаейки, че е влюбен в друга и ще има дете от нея, макар да се кълнеше, че обича и двете.

— Ще си взема някои неща — процеди той тихо. — Ще се върна за останалите, докато си в Палм Спрингс.

— Ще ти ги изпратя — рече тя и той мина покрай нея.

Пак се опита да я докосне, но тя се отдръпна.

Очите ѝ го прогаряха като въглени. Усети как нейната болка го опари. Това го накара да разбере какво ѝ причинява. Той имаше Анджела и детето им, а едва сега започна да осъзнава, че Тали е загубила всичко. Когато Хънт се изниза покрай нея, тя изглеждаше напълно съкрушена. Той бе извършил нещо ужасно и го знаеше. Бриджит бе зла и лукава, а той беше просто слаб. Изобщо не биваше да се забърква с Анджела. Беше отишъл да я види в болницата само от любезност, а докато се усети, вече бе влюбен и не искаше да се раздели с нея и сина ѝ. Но ето че сега това означаваше да загуби Тали. Каквото

и да стори, все някой щеше да бъде наранен. Или пък всички. Последното, което желаше, беше да нарани Тали, и точно затова толкова дълго бе крил истината от нея. А сега истината експлодира. Всички бяха съсипани, а животът му с Тали бе унищожен завинаги. Но той всъщност не искаше да остане с нея. Не можеше да изостави Анджеला, особено сега, когато чакаха дете. Нямаше друг избор. Качи се на горния етаж, за да си събере багажа.

След десет минути слезе долу с малък сак в ръка. Беше си оставил дрехи при Анджеला, а и можеше да си купи каквото му трябва. Не знаеше какво да каже на Тали, когато се спря на прага и я погледна. Без да отрони и дума, се върна и я прегърна. Тя избухна в сърцераздирателен плач. Той я притисна до гърдите си, едва сдържайки се да не изрича обещания, които знаеше, че не може да изпълни. Накрая се отдръпна нежно и тръгна към вратата, а по лицето му се стичаха сълзи. Тихо затвори вратата след себе си, без да се обърне назад. Миг по-късно тя чу как колата му потегли и се озърна, ридаеща, в празната къща. Не знаеше къде да се скрие от болката, не знаеше какво да направи. Просто стоеше там, плачеше и мислеше за Хънт, Анджеला, тяхното бебе и за това, което ѝ бе причинила Бриджит. Беше предадена от всички.

9.

Тали плака дълго, докато накрая заспа от изтощение. Събуди се в събота сутринта с усещане, все едно е пиянствала две седмици. Всеки сантиметър от тялото я болеше, главата ѝ бе натежала от плач. Едва успя да се надигне от леглото, дори не ѝ се искаше да става. Довлече се до кухнята на долния етаж. Мислеше си какъв ще бъде животът ѝ без Хънт. Тормозеше се, че е реагирала много остро, че е взела решението твърде прибързано. Но докато седеше, приведена над чаша чай, отново осъзна, че нямаше друг избор. Той не се отказа от Анджеला и бъдещото им дете, а освен това я бе мамил през всичките четири години, докато бяха заедно. Вече никога нямаше да му вярва. Нито за миг не е бил напълно честен с нея, не ѝ е бил верен. Това бе твърде много, за да му го прости. Нямаше друго решение, освен да се разделят. Но празнотата, която усещаше, изсмукваше въздуха ѝ, все едно се бе озовала във вакуум. Целият ѝ живот ѝ приличаше на пустиня. Знаеше, че той ще ѝ липсва. Колкото и да беше непочтен, винаги се бе държал мило с нея и с Макс. На Тали ѝ беше много приятно да живее и да работи с него. Вярваше, че са много щастливи. Сърце не ѝ даваше да се обади на дъщеря си, за да ѝ каже, че го няма. Затова, когато Макс ѝ позвъни по-късно, Тали не вдигна. Знаеше, че няма да издържи и ще се разплаче. Нуждаеше се от известно време, за да осмисли случилото се, преди да го сподели с Макс. Тали знаеше, че и дъщеря ѝ ще бъде съкрушена. Тя много обичаше Хънт.

Тогава си спомни за агента от ФБР, с когото Мег бе настоявала да се свърже. И с него нямаше сили да говори, но знаеше, че е важно да му се обади. Трябваше да разберат кой краде пари от нея, и Мег ѝ бе дала добър съвет. Порови в голямата си платнена чанта и намери листа с телефонния номер на агента. Видя оставената върху кухненската маса папка със снимките на Хънт, Анджеला и сина ѝ. Отново се разплака.

Набра номера на Джим Кингстън — специалния агент от ФБР, но той не отговори, затова му остави съобщение на гласовата поща. Каза

само името си, телефонния си номер и кой я е насочил към него. Не обясни за какво става въпрос. После се качи на горния етаж, пак се сгуши в леглото и заплака. Не можа да измисли нито една причина, за да стане от леглото. Имаше чувството, че с живота ѝ е свършено.

Бейзболният отбор на гимназията „Хамилтън“ играеше срещу отбора на гимназията „Феърфакс“. Едно високо, тъмнокосо момче държеше бухалката. Беше ученик в девети клас. Изглеждаше крайно напрегнат, докато следеше движенията на питчъра и чакаше хвърлянето на топката. Всички бази бяха заредени с играчи. Засега „Феърфакс“ водеше срещу „Хамилтън“ с 3:2 и когато батерът удари топката, момчето се изстреля право към игралното поле. Всичките му съотборници от базите се прибраха в първа база. Това беше последният, девети ининг от този мач, и всички родители на ученици от „Хамилтън“ скочиха на крака, крещейки бурни приветствия. Висок, хубав мъж с бейзболна шапка наблюдаваше играта с широка усмивка. По едно време не издържа и скочи долу на игрището. Прегърна сина си, който още изглеждаше силно смутен.

— Ти успя! — извика бащата.

— Така или иначе щяхме да ги бием. Питчъра им не го бива — каза Боби Кингстън.

— Това не е вярно, много добре знаеш. Ти си герой! — подкачи го баща му.

Джим Кингстън никога не пропускаше мачовете на синовете си, ако успееше да се измъкне от работа. По-големият му син Джош учеше в Мичиганския държавен университет и играеше в отбора по американски футбол. Спортът беше много важна част от живота на семейството. Джим съсредоточаваше възможно най-много усилия в атлетичните спортове, откакто преди пет години момчетата му загубиха майка си. Той беше вдовец и самотен баща; стана треньор във втората лига заради двете момчета. Обичаше да прекарват времето си заедно, когато не е на работа. Целият му живот бе посветен само на тях. И на работата му във ФБР като старши специален агент. През последните години, след смъртта на жена си, поемаше по-леки ангажименти и затова повече се застояваше в офиса. Трябваше да се грижи и за момчетата, макар че след две години, когато Боби замине да

учи в колеж, той отново щеше да остане сам. Но през последните пет години, откакто Джийни почина от рак на гърдата, той изцяло се бе посветил на синовете си. Когато тя ги напусна, момчетата бяха на десет и четиринасет години. Оттогава той им беше и майка, и баща.

— Добре се справи, Боби! — поздрави го един от другите бащи, когато мина покрай тях.

— Момчета, изиграхте страхотен мач — гордо заяви Джим.

След няколко минути Боби излезе от съблекалнята и двамата си тръгнаха.

— Да, наистина — усмихна се Боби.

Много приличаше на баща си — със същата висока, слаба фигура и тъмна коса. И брат му беше такъв, макар че Джош имаше пошироки рамене и беше по-силен от баща си и брат си. Сега играеше като куотърбек в Мичиганския държавен университет и вече се беше утвърдил като звезда в американския футбол за непрофесионалисти. Джим много се гордееше със синовете си. Ако бе жива, и Джийни щеше да се гордее с тях.

След като изгуби Джийни, Джим понякога си мислеше какво облекчение е, че има само синове, защото за него бе по-лесно да ги възпитава, отколкото би било с дъщери. Но се случваше да изпитва съжаление, че няма и дъщеря, която да прилича на покойната му съпруга. Тя беше най-красивата жена на света, изпълнена с плам и жизненост, винаги способна да измисля нови идеи, за да намира занимание за тримата мъже в семейството. Тя беше светлината на живота му. Но след две години боледуване, ремисия, химиотерапия, радиоимунотерапия, повторно заболяване и двойна мастектомия всичко свърши и тя си отиде. И сега, пет години по-късно, той още не можеше да повярва. Но, слава богу, имаше своите момчета. На четирийсет и осем, той беше сам от пет години, но все още не се интересуваше от срещи с жени. Някои от колегите му се опитваха да го запознаят с приятелки на жените си, но той просто не се вълнуваше от нови запознанства. Отлично знаеше, че на света няма друга като покойната му съпруга и никоя не може да се сравнява с нея. Джийни му стигаше за цял живот. А сега се занимаваше само със синовете си. Джош често се връщаше у дома; Джим и Боби не пропускаха да присъстват на всичките му важни мачове. Вече бе получил предложение за договор с Националната футболна лига. Джош обаче

предпочете да изчака да стане пълнолетен, да завърши колежа, макар че офертите да играе професионален футбол бяха много изкушаващи.

Докато се отдалечаваха от игрището, мобилният му телефон звъня на няколко пъти, но той видя непознат номер. Не отговори — каза си, че който и да е, може да му се обади по-късно.

След мача заведе прегладнелия Боби да хапне хамбургер, а после го остави в дома на един негов приятел. Джим отиде да напазува и да прибере прането от пералнята. Накрая се прибра, за да прочете няколко доклада, които бе взел от офиса, за да работи върху тях през уикенда. В момента беше много зает. Работеше по разследвания на пощенски измами, телефонни изнудвания, кражби от кредитни карти, банкови обири и други видове незаконни присвоявания. Провери мобилния си телефон, и тогава си спомни за обаждането, на което не отговори. Прослуша съобщението от гласовата поща. Името му се стори познато, но не успя да си спомни откъде. После чу предишното съобщение, от Мег Симпсън. Тя му обясняваше, че му препоръчва като клиент една жена — Тали Джоунс, вероятно замесена в случай на незаконно присвояване на средства. Мег завършваше съобщението си с уверението, че ще му бъде благодарна, ако поговори с госпожа Джоунс. Мег му беше стара приятелка. Преди да напусне ФБР, работиха заедно в продължение на две години. Той и покойната му съпруга винаги я бяха харесвали.

Набра номера на Тали, и след няколко позвънявания тя отговори. Звучеше, като че ли я е събудил, което го учуди, тъй като беше пет следобед. Запита се дали не е болна или леко пийнала. Но когато ѝ се представи, тя се оживи и каза:

— Благодаря ви, че се обадихте. — Гласът ѝ звучеше младежки; стори му се малко разсеяна. — Наскоро моят счетоводител откри, че някой е присвоявал големи суми в брой, без изобщо да подозирам. Възложих на Мег Симпсън да извърши първоначално разследване. Не зная дали виновникът е моят приятел, или асистентката ми. Струва ми се, че е по-вероятно да е била асистентката ми, но не съм сигурна. Не зная защо го е направила, тъй като работи за мен от седемнайсет години. Така че може и да не е тя. Никога досега не ми се е случвало подобно нещо. Всичко това е много смущаващо. А Мег смята, че трябва да проверя и счетоводителя си. — Трудно ѝ беше да му обясни всичко накратко, без да му досажда с подробности... *моят приятел ми*

изневери... а преди това е спал с асистентката ми... и двамата ме излъгаха за хотелите, които са посещавали... а някой откъде по двайсет и пет хиляди долара месечно от парите ми. Нямаше представа откъде да започне, чувстваше се безпомощна.

— За каква сума става въпрос? — попита той, вече заинтригуван от случая.

Тя му се стори леко изнервена. Мег вече му беше препоръчала няколко сериозни случая и не си позволяваше да му губи времето. Но Тали му се стори объркана.

— Около двайсет и пет хиляди долара месечно за последните три години, а може би и по-дълго. Не зная точно. — Това беше значителна сума. — Приблизително милион долара.

— А защо избрахте ФБР, вместо полицията?

— Защото Мег ме посъветва да ви се обадя. Тя предполага, че става въпрос за банкова измама, или евентуално за кражба на самоличност, и смята, че трябва да проверим, че... ако решите, че е уместно... всъщност, не знам. Всичко това е съвсем ново за мен. Току-що го открих. Никога досега не ми се е случвало нещо подобно.

— Как открихте тези липси?

— Откри ги счетоводителят ми, по време на финансовата проверка, която трябваше да направя заради своя бизнес.

— А какъв е този бизнес?

— Аз съм филмов режисьор — отвърна тя скромно.

Очевидно не беше чувал за нея. Но веднага след като му каза с какво се занимава, разбра защо името ѝ му звучи познато, и се почувства като глупак, че не я е познал веднага. Просто не очакваше да го потърси известен филмов режисьор. Но трябваше да се досети — Мег имаше няколко клиенти от знаменитостите и си беше създала завидна репутация сред тях. На няколко пъти се опита да го убеди да работят заедно по нейни дела, но на Джим още му допаднаше да работи за ФБР. Това го устройваше — харесваше му престижът, който му осигуряваше тази длъжност. А освен това беше важна и пенсията, която щеше да получи.

— О, разбира се, извинете — смотолеви Джим, все още смутен, че не я е познал веднага.

— Няма нищо. — Явно не я интересуваше дали той знае коя е тя, или не.

— Значи подозирате асистентката си? — попита той.

Хората обикновено имат някаква представа кой може да ги мами, макар че често се оказва човек, когото най-малко подозират, на когото най-много се доверяват. Това бе обичайно явление при повечето измами; беше се нагледал на подобни случаи. Но Мег поне беше извършила началното разследване.

— Отначало си мислех, че е моят... хм... ами мъжът, с когото живея. Той вчера се изнесе от къщи — обясни тя, а Джим се зачуди дали заради това е толкова притеснена. — Или моята асистентка. Но и за нея не мога да повярвам. Тя е човекът, на когото съм се доверявала най-много на този свят през последните седемнайсет години. Но скоро открих, че ме е лъгала и че... че е направила някои други неща, които ме накараха да изгубя доверие в нея. Не знам какво да мисля, но Мег каза, че трябва да проверя и асистентката си.

— Какви други неща? Например кражби? — Говореше делово, внимателно, като лекар, който я разпитва за симптомите.

Тали се поколеба, а после отговори:

— Не, бяха от личен характер, но така или иначе ме накараха да се усъмня в нея.

— Разбирам. Съгласна ли сте да ви посетя тази седмица? — предложи ѝ той.

Тя отвърна смутено:

— Нямам нищо против. Всъщност, сега снимам извън града, в Палм Спрингс, но ще променя графика си и ще дойда в Ел Ей. — Все пак той бе представител на ФБР, а тя уважаваше федералните агенти. — Само ми кажете кога точно, и ще го уредя. Така или иначе се прибирам вкъщи за уикендите, а понякога идвам да пренощувам тук. Не е проблем да се прибера с колата.

Стана му жал за нея — толкова тъжно звучеше гласът ѝ, толкова беше разстроена. Запита се какво ли е преживяла, освен загубата на парите. Стори му се съсипана. Той попита:

— Сега в Ел Ей ли сте?

— Да, ще бъда тук до понеделник сутринта. Или може да тръгна по-късно за снимките в понеделник и да се видим тогава.

— Устройва ли ви, ако намина утре? — предложи Джим.

Отговорът ѝ прозвуча облекчено.

— Би било чудесно, ако ви е удобно да се срещнем в неделя.

— И за мен ще е добре. — Той знаеше, че Боби има планове за следващия ден, така че нямаше да се видят до обяд. — Какво ще кажете за единайсет сутринта?

— Идеално! — възкликна тя. Отново му се стори изпълнена с благодарност. — Наистина ви благодаря, че сте съгласен да се видим в неделя... извинете, че ви притеснявам с проблемите си... може би не е нещо особено... и може да се окаже, че дори не е асистентката ми. Може би всичко е някаква голяма грешка. — Тя се чувстваше неловко да търси помощ от ФБР, но Мег я бе убедила, че точно така трябва да постъпи.

— Ще го изясним — още повече, че се касае за доста пари, ако се докаже, че наистина губите по двайсет и пет хиляди долара всеки месец. Не се извинявайте. Това ни е работата. — Говореше спокойно и убедително, много професионално.

— Благодаря ви... наистина го оценявам. — Гласът ѝ бе съвсем притихнал.

Той попита:

— Разполагате ли с някакви документи, за да ги прегледам?

Тя си спомни за балансовите отчети, които беше дала на баща си. Те още бяха при него и можеше да ги вземе оттам.

— Да. Имам балансови отчети, а моят счетоводител съхранява цялата ми счетоводна документация. Съвсем наскоро се наложи да направим финансова проверка заради един инвеститор.

Тя вече му бе споменала за това. Очевидно беше доста разсеяна, но повечето хора изпадат в подобно състояние, когато открият, че са били измамани. Той нямаше как да знае, че тя е изпаднала в шок най-вече заради приключването на връзката ѝ с Хънт. После му каза адреса си, пак му благодари и приключиха разговора.

Джим се обади на Мег Симпсън, която точно се канеше да излиза със съпруга и децата си.

— Обади ми се твоята клиентка — осведоми я Джим набързо, за да не я бави ненужно. Чу как децата ѝ се развикаха, а мъжът ѝ я подкани да побърза. — Току-що говорих с нея.

— Тали Джоунс?

— Да. Голям глупак съм, защото нямах представа коя е тя, докато не ми каза, че е режисьор. Ех, ти и твоите холивудски клиенти. Защо не ме предупреди, за да не се излагам?

Тя се засмя.

— Откъде да знам, че даже на кино не ходиш? Пещерен човек ли си станал?

— Просто съм много зает с момчетата, или поне с Боби. Джош вече учи в колеж.

— Колко потискащо. Помня кога се родиха.

— Да, и аз. — За момент се натъжи. Двамата с Джийни бяха толкова щастливи тогава.

— Тя има нужда от помощта ти. — Мег отново заговори за Тали. — Наистина е много разстроена. Сервирах ѝ много лоши новини. Приятелят ѝ ѝ изневерява, а очевидно преди това е спал с асистентката ѝ. Тали вярвала, че тя е най-добрата ѝ приятелка, а освен това работи за нея от седемнайсет години. И може би именно тя краде пари от нея. Хората в нейното положение са толкова удобни мишени за всякакви измамници, използвачи, крадци. Никак не ми беше приятно да ѝ го казвам, но нали точно заради това ме потърси. Смятам, че кражбата на парите е сериозно престъпление, и би трябвало да я проучиш добре.

— Мислиш ли, че крадецът е нейният приятел?

— Съмнявам се. Той има куп пари. Не са му нужни нейните, дори и да е пълен боклук.

— Тя спомена, че вчера се е изнесъл от къщата ѝ.

— Това е новина за мен — призна Мег. — Трябва да се случило, след като си тръгна от офиса ми с папка със снимки, на които са той и новата му приятелка. А колкото до кражбата на парите, мисля, че е счетоводителят или асистентката. Или бог знае кой друг, защото е възможно да е имал достъп някой, за когото не зная. Тя ме нае най-вече за да проверя приятеля ѝ и да установя дали асистентката ѝ е отсядала в хотел за нейна сметка. Оказа се, че да, при това точно с приятеля на Тали.

— Нищо чудно, че звучеше като ударена с чук по главата. Не зная как можеш да съобщаваш на хората такива неща. Аз само ги осведомявам, че ще попаднат зад решетките.

Нещата бяха доста по-сложни, но Джим се възхищаваше на работата, която вършеше Мег. Тя беше много умна и старателна, а освен това действаше бързо. Наистина му липсваше, когато напусна ФБР. Ако и той реши да я последва някой ден, което поне засега

нямаше намерение да прави, веднага щеше да се присъедини към нейния екип. Самата Мег още се надяваше това да се случи един ден.

— Срещна ли се с нея? — попита Мег, точно когато съпругът ѝ пак извика, че вече закъсняват.

Джим чу детски плач. Всичко това му звучеше като нормално семейство, забързано нанякъде в съботната сутрин. В такива мигове жена му му липсваше още повече.

— Утре ще я посетя у тях.

— Добре. Радвам се, че ти се е обадила. Бъди внимателен с нея, тя преживява труден период.

— Винаги съм внимателен — засмя се той на забележката ѝ. — Ще ти съобщя какво се е случило.

— Чудесно. Довиждане, и всичко добро.

И тя побърза да затвори, за да излезе с мъжа си и децата си, а Джим се замисли за всичко, което му каза Мег за Тали. Изглежда, приятелят и асистентката се бяха отнесли ужасно с нея, а на всичко отгоре беше обрана. Не я познаваше, но му стана мъчно за нея.

След разговора си с агента от ФБР Тали позвъни на баща си. Трябваша ѝ балансните отчети, които ѝ беше дал Виктор. Каза, че ще мине да ги вземе, и Сам отвърна, че ще я чака. Не му каза нищо за Хънт, но баща ѝ остана шокиран, като я видя този следобед. Тали бе смъртноболеда, с тъмни кръгове под очите.

— Добре ли си? — Наистина беше много разтревожен за нея.

— Просто съм уморена.

— Какво има? — Той я познаваше достатъчно добре, за да разбере, че не е само това.

Тали се разплака и му разказа всичко за Хънт. Сам побесня, когато научи, че Хънт ѝ е изневерявал, при това не само с една, а с две! И как може Бриджит да е толкова коварна? Как е могла да причини това на своята работодателка и приятелка? Беше отвратен от Хънт и Бриджит. Толкова му беше мъчно за дъщеря му. Това бе ужасен удар за нея.

— Мъжете понякога са такива глупаци — възкликна той и я прегърна.

Накрая ѝ даде балансните отчети, за които бе дошла.

— Как е могъл да постъпи така глупаво, толкова отвратително? А аз го харесвах. Обаче той се оказа жалък негодник. — Беше бесен.

Тали се разсмя през сълзи.

— Да, точно така мисля и аз.

— Какво ще правиш с Бриджит?

— Още не знам. Наех частен детектив, жена. Тя ми каза да се обадя във ФБР и да ги оставя те да проверят. Техният агент ще се срещне с мен утре. Искам тези балансови отчети, за да му ги покажа. Не зная дали Бриджит краде пари от мен, или не, но тя е спала с Хънт в продължение на три години, затова предполагам, че имам основание да я уволня. Обаче още нямам кураж да го направя. Зашеметена съм от раздялата с Хънт. Той се изнесе снощи.

— Макс знае ли? — Той изглеждаше не по-малко разтревожен от Тали.

— Още не съм ѝ казала. Раната е твърде прясна, дори и аз не съм го осъзнала напълно. Научих вчера, в четири часа следобед. И за капак новата му приятелка е бременна, така че сигурно ще се оженят. Попитах го дали би се отказал от нея, но той не пожела. И с това всичко приключи. — Опитва се да звучи безгрижно, но съвсем безуспешно. Изглеждаше отчаяна. И двамата знаеха, че Макс го обожава. Това щеше да бъде ужасен шок и за нея.

— А какво ще правиш със следващия филм, който щяхте да снимате заедно? — Случилото се засягаше толкова много неща в нейния живот. Баща ѝ беше искрено загрижен за нея.

— Ще се откажа от него. Снощи му го казах. Вече не бих могла да работя с него. Ще довърша този филм, и дотук. Край на партньорството и на любовта.

— Съжалявам, момичето ми — въздъхна баща ѝ и я погали по бузата със сгърчената си от болки ръка. — Двамата се разбирахте добре, в много отношения. Не заслужаваше това, което те сполетя. Явно той не се оказа човекът, за когото го мислехме, щом ти е изневерявал през всичките тези години. Но, както се казва: „Всяко зло за добро“ — завърши той, опитвайки се да я ободри, обаче тя още не бе готова за това.

— Малко се уморих да очаквам доброто, което ще дойде след злото. Обичам добрите новини, а не онези, които ти разбиват сърцето.

— Знам, знам... но съм сигурен, че ще срещнеш друг. — Изрече го убедено, макар че той така и не срещна друга. Никога не бе имал

сериозна връзка с някоя жена след смъртта на майката на Тали. Винаги казваше, че покойната му съпруга е била любовта на живота му.

Хънт не беше любовта на живота ѝ, но беше много важен за нея. Двата бяха щастливи и спокойни заедно и тя много го обичаше.

— Това е последното, което искам, татко — заключи мрачно. — Да се появи нов мъж в живота ми. Аз бях дотук. Стига ми толкова. Три провала са ми напълно достатъчни, за да се откажа.

— Поне не бяхте женени. Така че няма да се стигне до съдебни усложнения. Освен това нямате обща собственост, която сега да се поделя. Такива обстоятелства винаги вгорчават още повече една раздяла.

Той винаги ѝ бе повтарял да не го прави, и тя го бе послушала. Съветите на баща ѝ бяха разумни. С това изключение, че я бе накарал да се омъжи за бащата на Макс, когато беше на двайсет, но тогава настояваше по-скоро заради детето, а не заради самата Тали, и може би и беше прав. Сега Макс поне знаеше, че родителите ѝ са били женени. Ако това изобщо я интересуваше.

— Мисля, че трябва веднага да уволниш Бриджит — посъветва я той.

Беше много ядосан. А Тали беше повече наранена, отколкото гневна. Раната, която ѝ бе нанесла Бриджит, беше много дълбока, заради изневяратата ѝ с Хънт и всичките ѝ лъжи през годините.

— Ще се оправя с това в понеделник — промълви тя тъжно.

Не можеше да си представи живота си без Бриджит. Двете винаги бяха работили заедно. Седемнайсет години. Беше почти като брак. И не само бяха добри приятелки, но и работеха заедно като работодател и служител. Бриджит толкова много улесняваше живота ѝ, внасяше ред и умело се справяше с най-различни проблеми и задължения. Без нея щеше да настъпи хаос. Но още не ѝ даваше сърце да търси нова асистентка. Тали имаше чувството, че целият ѝ живот се е преобърнал с главата надолу, разбит на малки парчета, също като сърцето ѝ.

Преди да си тръгне, баща ѝ я попита дали ще ходи на приближаващата церемония по връчването на наградите „Оскар“. Тали му отвърна, че няма никакво настроение за това, а и не желае да се сблъска с Хънт. Баща ѝ се съгласи. Особено ако го придружава другата жена.

Тали си тръгна и се прибра у дома. Надникна във всички скринове и дрешници и дълго се визира във вещите на Хънт. Той имаше отделна гардеробна, претъпкана с дрехи, както и пълен комплект кухненско оборудване, което бе донесъл при преместването си и бе допълвал през последните три години. Имаше и две библиотеки с много книги, кабинет с документи, както и спортни принадлежности — ракети за тенис, фитнес уреди, пътечка за бягане, която бяха купили заедно. Не знаеше откъде да започне. Вечерта отиде до супермаркета, купи няколко кашона и започна да опакова вещите му. През цялото време плачеше. Иначе би повикала Бриджит да ѝ помогне за опаковането, но сега не можеше да го стори, след това, което ѝ бе причинила тя. Трябваше да опакова всичко сама, а после да се обади на някоя фирма за превоз, за да изнесат и закарат багажа. Не искаше вече да вижда нито него, нито вещите му.

В полунощ мобилният ѝ телефон звънна. Беше Хънт. Тя не знаеше дали да се обади, но той все още толкова много ѝ липсваше, че реши да говори с него.

— Добре ли си? — попита той тревожно.

Очарована от развързката, Анджела го бе приела с огромна радост снощи, когато се появи на прага ѝ, още повече, че чакаше дете от него. Но Хънт беше тъжен. Е, не чак толкова, че да поиска да се върне и да зарече Анджела. Анджела беше неговото бъдеще, а Тали — миналото. Само за една нощ тя се бе превърнала за него в минала история. Всичко се бе случило толкова бързо.

— Не, не съм добре — отвърна тя, решила да бъде откровена с него. — Направо се разпадам. — Отново се разплака. — Как би се почувствал ти, ако бе открил за мен това, което аз открих за теб?

— Щях да мисля за убийство. Или за самоубийство. Не съм сигурен кое от двете. Но не мисля, че бих се държал така благоприлично като теб. Толкова съжалявам, Тали.

— Има защо. Държал си се толкова отвратително, и то през цялото време, докато сме били заедно — изхлипа тя, а той се чувства като пълен негодник.

— Не зная как стана така. Сгреших много, когато се забърках в историята с Бридж. Кълна ти се, че тя го направи нарочно. Искаше да бъде *на твоето място*, Тали, дори и ако това означава да спи с мен. Така и не разбрах какво ми се случи след онзи пръв път, но не можах да се

откопча от нея. Тя просто ме оплете в мрежите си. — Описваше я като някакво зло, а себе си като жертва, но Тали все още не можеше да я възприеме по този начин. Хънт просто се отърсваше от всякаква отговорност и обвиняваше Бриджит.

Тали си помисли, че той би трябвало да се държи с повече достойнство — и преди всичко не е трябвало да се замесва в такава пошла история. В крайна сметка, Бриджит не бе опряла пистолет в главата му. Не се сдържа и му го каза.

— Да, но ме заплаши, че ще ти каже, ако спра да се срещам с нея. Страхувах се, че ще те изгубя, както и стана в крайна сметка.

— Това не обяснява защо след това си се забъркал с друга жена. И Анджеला ли те е изнудвала?

— Не — просто бях глупак, а тя е толкова сладка. Вината не е нейна. Мисля, че не е и на Бридж. Вината е моя.

— Да, така е — съгласи се Тали.

— Каза ли на баща си?

— Да.

— Сигурно ме мрази. — Срамуваше се, че Сам е научил за непростимото му държание.

— Бесен е. — И имаше защо.

— А каза ли на Макс?

— Още не. Тя ще бъде съкрушена. Тя те обича — изрече Тали през сълзи. — Както и аз.

— И аз също. Обичам ви и двете... казах ти го... обичам и теб, и Анджеला... и Макс, и баща ти. Получи се такава ужасна каша.

— Да, така е — съгласи се Тали. А на всичко отгоре той щеше да има дете от Анджеला, което сипваше още сол в раната. На Тали ѝ се искаше да го мрази, но не можеше. Просто беше съсипана, а той се чувстваше като пълен негодник. — Ще опаковам нещата ти и ще ти ги изпратя следващата седмица — добави тя тъжно.

Това беше краят на цяла ера и за двамата. Той не посмя да ѝ каже да ги изпрати в дома на Анджеला, макар че току-що бе решил да се премести при нея заради бебето, което очакваха. А Тали не искаше да го пита, затова го уведоми, че ще ги изпрати в офиса му. Той ѝ отговори, че това го устройва. Нямаше какво повече да си кажат, освен да се сбогуват.

През целия разговор Тали не спря да плаче. Когато затвори, Хънт се чувстваше като чудовище. Не знаеше как е очаквал да свърши всичко, но сега разбираше, че ако имаш интимни отношения с две жени и лъжеш едната, развързката е неминуема. Чувстваше се ужасно заради това, което бе причинил на Тали, а сега изглеждаше като мъж, който прескача от една жена на друга, пренасяйки се веднага при Анджела. Но искаше и да я защити от бившия ѝ съпруг, още повече, че тя носеше детето му. Това бе нещо ново за него, тъй като никога досега не бе имал деца, нито бе искал да има. А сега щеше да се сдобие с две почти веднага, тъй като тя беше вече в четвъртия месец. Анджела бе изчакала със съобщението за бременността си, докато стане твърде късно за аборт, защото много искаше да роди детето му. Хънт беше развълнуван, но и малко объркан.

Тали продължи с опаковането на вещите на Хънт до два през нощта. Разчисти двата дрешника и прибра част от книгите му. Той имаше цяла планина от вещи. Не бе сигурна дали ще успее да опакова всичко, преди да тръгне за Палм Спрингс. На другия ден — неделя, от девет часа отново продължи с опаковането. Искаше да приключи с това, защото не искаше да плаче всеки път, щом отвори някой гардероб и види вещите му. Само принадлежностите му за баня заеха два големи кашона. Нямахме представа, че той има толкова много неща.

Още прибираше в кабинета му, когато чу звънеца на входната врата. Беше Джим Кингстън, старши специален агент от ФБР. Тя се загледа във високия, симпатичен тъмнокос мъж със сини очи. Беше с риза, вратовръзка, блейзър, сиви панталони и мокасини — официално работно облекло. Представи се и тя го покани да влезе. Навсякъде бяха пръснати кашони. Той може би се досети защо, но не го коментира.

Домакинята го поведе към кухнята и му предложи кафе или чай. Той ѝ благодари, но отказа. Седнаха на кухненската маса и тя извади балансовите отчети, които бе взела от баща си. Агентът ги прегледа набързо. В един миг усети, че не може да откъсне поглед от големите ѝ зелени очи. Изглеждаше тъжна. Той тутакси разбра, че е съкрушена. Предложи спокойно:

— Да обсъдим трите възможности за това кой може да краде от парите ви. Как мислите? Какво ви подсказва инстинктът?

— Подсказва ми, че съм глупачка, след като досега не съм заподозряла нищо — отвърна тя нещастно. — Очевидно около мен са

се случвали доста неща, а аз не съм разбрала нищо.

— Хората, които злоупотребяват с чужди пари, проявяват голяма съобразителност. Много добре знаят докъде да стигнат, колко да присвоят и кога, как да се измъкнат, как да изчезнат от сцената. В повечето случаи крадецът е човек, на когото се доверявате най-много, или който е бил с вас най-дълго. Ако кражбите са очебийни, крадците ще бъдат залавяни още на първия ден. Обикновено такива схеми продължават да действат дълго, много дълго — додаде той, за да я успокои.

— Може би е моят счетоводител. Но ако не е, той би трябвало да го разбере досега.

— Ако не е разбрал, значи е някой, който знае как да го заблуди. Повярвайте ми, ние всеки ден се сблъскваме с подобни случаи. Ще разговарям и с вашия счетоводител, а освен това ще доведем експерт-счетоводители от криминалния ни отдел, които ще прегледат вашите финансови документи и главната счетоводна книга. Ще предприемем разследване на счетоводителя и асистентката ви, както и на мъжа, с когото живеете.

Тали кимна. Но не вярваше да е Хънт, и го каза на Джим.

— Така смята и Мег Симпсън. Всъщност, вашата асистентка съответства на профила на най-вероятния заподозрян — заключи той спокойно.

— Защо? — Тали остана озадачена от думите му.

— Защото ѝ се доверявате абсолютно. Това предоставя на нечестните хора свобода на действие, а тя вече ви е излъгала веднъж, така че би трябвало да сте нащрек. — И двамата знаеха какво има предвид, така че — за облекчение на Тали — не се наложи да навлизат в подробности.

— Утре смятам да я уволня — заяви Тали тъжно.

Цяла нощ беше мислила за това и го реши сутринта, когато стана. Не можеше да остави Бриджит на работа след това, което бе сторила.

— На ваше място не бих я уволнил — отвърна тихо Джим.

Тали се изненада. Очакваше хората от ФБР да я убеждават да действа бързо, макар че Мег също ѝ бе казала да прояви предпазливост.

— Защо?

— Ако е сериозно заподозряна, бих предпочел да не знае, че имаме основание да се съмняваме в нея, за да видим какво ще направи. Поставихте ли ѝ ребром въпроса за парите?

— Не. Само я попитах и тя ми каза, че е бил Хънт. Повярвах ѝ.

— Разговаряхте ли с нея, след като получихте сведенията от Мег?

— Не, тя не знае за това. Пък и аз бях при Мег в петък следобед.

— Ако смятате, че можете да издържите, ви съветвам да не ѝ казвате нищо за това, което сте научили от Мег. Вашата асистентка ви е казала за другата жена в живота на вашия приятел. Сега можете да ѝ кажете, че сте скъсали с него, без да ѝ разкривате останалото, което знаете. Може да добавите, че подозирате него и вашия счетоводител за парите. Ако сте в състояние да се справите с това, според мен така ще ѝ осигурите простор за действие и ще видим какво ще предприеме, въпреки че сега тя вече не може да обвинява бившия ви приятел за изчезващите пари, така че известно време може да е по-предпазлива. Но ще си осигурим голямо предимство, ако не знае, че я подозираме. Тя ще се успокои. Ако се сдобием със солидно доказателство, че тя е крадецът, тогава ще можете да я уволните. Но засега не сме сигурни. Трябва ни време.

— Колко време?

Тали не изглеждаше ентузиасирана от този план. Това означаваше, че не може да я попита за отношенията ѝ с Хънт. Засега Бриджит знаеше само, че Тали е разстроена, че приятелката ѝ не ѝ е разкрила по-рано престъпленията на Хънт, но никога не я бе подозирала за кражбата на парите. Само я беше попитала, но без да я обвинява. Бриджит изобщо нямаше представа, че Тали е научила за нея и Хънт — за любовната им връзка, продължила три години.

— Ще ни трябва един-два месеца, за да се сдобием с това, което ни е необходимо. Или дори повече. Мисля, че до месец ще знаем със сигурност. Тогава ще можем да преценим ситуацията наново. Но дотогава бих искал да създадете у нея впечатлението, че сте ѝ простили, което ще ѝ даде простор за действие, докато провеждаме разследването. Можем да я държим под око, както и цялото движение на парите ви. Междувременно ще разпитаем вашия счетоводител и господин Лойд, за да проверим дали са подозрителни или не. Ако се

съгласите, бих искал да отложа разпита на най-подозрителното лице за края.

Тали кимна. Това, което ѝ предлагаше, ѝ се струваше трудно и неудобно, пък и щеше да бъде неприятно да държи толкова дълго враг край себе си. Но наистина изглеждаше разумно.

— Мислите ли, че ще можете да издържите? — попита я той загрижено.

Тя се усмихна унило.

— Да. Преди да стана режисьор, бях актриса. Мога да се справя с тази роля. Просто ми е неприятно да се преструвам, че всичко е наред.

— След време това може да ни осигури възможно най-добрите резултати. Недейте да ѝ съобщавате, че сте се свързали с ФБР заради парите, нито че сте потърсили частен детектив.

Той я предупреди, че може да се наложи да се обърнат към полицията, ако не се установи банкова измама или федерално престъпление, но това може да се прецени по-късно. Подхождаше много професионално и беше видимо заинтригуван от случая. Тя се зарадва, че е дошъл да говори с нея. Почувства се някак по-уверена, в добри ръце, а той реши, че случаят си струва да се разследва. Тя бе предадена от двама души, на които се бе доверявала, които беше обичала. А той искаше да открие кой краде от нейните пари.

— Благодаря ви, специален агент Кингстън — каза тя. Чувстваше се сигурна, след като той бе поел нейния случай. Беше много симпатичен и вдъхваше спокойствие, от което ѝ олекна.

— Наричайте ме просто Джим. — Той ѝ предложи да минат на „ти“. — Ако имаш търпение да работиш с нас, ние ще разрешим проблема. Понякога тези неща се уреждат по-бавно, отколкото жертвата би искала.

Тя трепна при думата „жертва“.

— Не искам да се смятам за жертва. Звучи ужасно.

— Но е така. Ти си жертва на престъпление. Тъжно е, че хора в твоето положение често се оказват най-апетитната плячка.

— Да. Винаги съм разчитала толкова много на нея. И през цялото време ѝ вярвах безусловно.

— А тя вероятно се е възползвала напълно от това. Ако се стигне до съдебен процес и бъде повдигнато обвинение срещу нея, присъдата ѝ ще се увеличи заради злоупотреба с доверие. В подобни ситуации

съдиите отсъждат доста по-строго. Злоупотребата с доверие е сериозно обвинение.

Тя тъжно си каза, че това се отнася и за Хънт, но той не беше извършил престъпление. Само бе нарушил обещанието си, бе измамил доверието ѝ и бе съсипал вярата ѝ в него.

— Утре започвам разследването.

Тя каза на Джим как да се свърже с Хънт и Виктор. Той планираше да разпита и двамата. Искаше да остави на мира Бриджит за известно време, за да види какво ще предприеме и дали Тали ще продължи да губи пари със същото темпо. Сега, след като Хънт бе напуснал живота на Тали, Бриджит трябваше да е по-внимателна, защото вече не можеше да го обвинява за кражбите. Ако тя крадеше парите на Тали, трябваше да е още по-хитра и лукава. Но ако беше Хънт, кражбите би трябвало да престанат след раздялата му с Тали. Ако беше Виктор, кражбите можеха да продължат със същото темпо, макар и по различен начин.

След час и половина Джим реши да тръгва. Тя отново му благодари за посещението и каза:

— Съжалявам, че те ангажирам в неделя. — Той само се усмихна.

— И без това нямах какво да правя. В неделя обикновено излизам с петнайсетгодишния си син, но той си намери по-добри занимания за днес. Напоследък това май започва да зачестява — усмихна се унило той.

— Дъщеря ми е на осемнайсет, учи в колеж в Ню Йорк. И с нея става нещо подобно. Когато си е у дома, предпочита да излиза с приятелките си. — Тали се усмихна, докато си бърбеха за децата.

Това бързо им помогна да установят приятелски отношения — всъщност, такъв бе неговият стил.

— Имам още един син, който следва в Мичиганския държавен университет — продължи той. — Щом напуснат родните си гнезда, децата вече не ни принадлежат. Сега съм се уловил за петнайсетгодишния си син като удавник за сламка — призна Джим и двамата се засмяха.

Тя се зачуди дали не е разведен. Но имаше усещането, че няма жена, а само деца. Или може би се заблуждаваше. Струваше ѝ се приятен. Беше разумен, интелигентен, откровен. Тали определено

вярваше, че нейното разследване е попаднало в добри ръце. Донякъде изглеждаше впечатлен от влиятелната ѝ позиция в Холивуд, но не прекалено много. Беше го споменал, но без да се прехласва. Отново се извини, че не я е познал, когато му се обади по телефона.

— Това никак не ме вълнува — увери го тя. — Така дори е по-добре.

Изглеждаше искрена, което много му допадна. У нея нямаше нищо от претенциозността на холивудските звезди, въпреки че беше толкова известна.

— Ако имам други въпроси или ако изникне нещо важно, ще ти се обадя тази седмица — каза той.

Тя остана на прага и го изпроводи с поглед. Беше доволна, че му се е обадила, макар да не остана възхитена от това, че още не може да уволни Бриджит. Никак нямаше да ѝ е лесно да разиграва този театър през следващите един или два месеца. Струваше ѝ се цяла вечност. Но той ѝ обясни също, че трябва да изчака, докато се уреди достъпът до банковите влогове на заподозряното лице. Обеща ѝ, че ще действат колкото могат по-бързо, но при банките всичко изисква време.

След около час, точно когато тя отново се беше заела с опаковането на вещите на Хънт, се обади баща ѝ.

— Как мина срещата с агента от ФБР? — попита я Сам, нетърпелив да научи по-скоро какво се е случило.

— Каза, че ще започнат проверките, но още не бивало да уволнявам Бриджит. Трябвало им време, и тя не бива да разбере, че е заподозряна. Искат да видят какво ще направи.

— Разумна тактика, макар че няма да ти е леко, като се има предвид какво е правила с Хънт.

— Тя не подозира, че зная за връзката им, татко. Мога само да ѝ кажа, че Хънт е признал за сегашната си любовница. Не е нужно Бриджит да разбере, че знам и за нея. Хънт говори така за нея, все едно е леко откачена. Мога да се преструвам, че съм ѝ простила, задето не ми е казала по-рано какви ги е вършил Хънт. Ще продължим деловите си отношения както досега, а от ФБР ще я държат под око.

— Звучи добре. Но за теб ще е доста трудно.

— Мисля, че ще трябва да свикна с това. Той каза, че това е най-добрият начин да я изобличим. Така че утре дори не мога да уволня кучката — завърши Тали гневно.

Сам се замисли мрачно какво зло се бе оказала Бриджит. Беше ѝ бесен заради дъщеря си, но нищо не можеше да направи. Засега им оставаше единствено да чакат и да разчитат на ФБР. Всичко бе толкова заплетено.

10.

Следвайки съвета на Джим Кингстън да се държи както обикновено, в понеделник сутринта Тали остави Бриджит да я закара до Палм Спрингс. След обичайното отбиване до „Старбъкс“ Тали не беше сигурна какво да каже, но скоро ѝ хрумна как да насочи Бриджит по погрешна следа.

— Как мина уикендът ти? — попита асистентката ѝ небрежно.

— Не много добре — отвърна Тали и се загледа тъжно през прозореца. — С Хънт скъсахме. Той се изнесе още в петък вечерта.

— О, боже, какво се случи? Поиска ли му обяснение за това, което ти разказах?

Тали кимна, без да я погледне. Наистина бе сломена, но не само по тази причина.

— Да — отвърна Тали и най-после я погледна. Бриджит видя колко е съсипана. — Той каза, че е вярно. За момичето в офиса му. Попитах го дали би се отказал от нея, но той отвърна, че не. И после призна, че тя е бременна.

При тези думи Бриджит си пое рязко въздух. Сега и тя никак не изглеждаше щастлива.

— Ще се ожени ли за нея? — попита тя смаяно.

Това беше крайно шокираща новина за нея, както и за Тали.

— Мисля, че да. Във всеки случай заяви, че е влюбен в нея и няма да я напусне, затова му казах да се изнесе.

Последва дълга пауза. Бриджит обмисляше новината. Тали я познаваше достатъчно добре, за да разбере, че асистентката ѝ е силно разстроена от новините за брака му и бъдещото бебе.

— А ти попита ли го за парите? — Вместо да ѝ отговори, Тали само кимна. — И той какво каза?

— Излъга, разбира се. Отрече да е ги е откраднал. Но този проблем вече е разрешен. Сега няма как да иска пари от теб.

Продължиха да пътуват в пълно мълчание. Бриджит я изгледа, изпълнена със съчувствие.

— Съжалявам, Тали. — Сега тя бе уверена, че Тали ѝ е повярвала, че Хънт е вземал парите. Ясно бе също, че новата любов на Хънт е разбила сърцето на Тали. — Защо не ми се обади? — попита Бриджит. Опитваше се отново да се сближи с нея като преди.

— Бях прекалено разстроена. Плаках в леглото през целия уикенд. Не знам, може би избързах, като веднага му казах да си върви. Но след като няма намерение да скъса с нея, какъв е смисълът да играя ролята на жертвата в този триъгълник? И ако тя наистина е бременна, аз нямам шанс.

— Мислех, че той никога не е искал да има деца — намръщи се Бриджит.

— Аз също. Но очевидно иска това дете, а и е силно привързан към малкия ѝ син. — Освен това тя беше тринайсет години по-млада от Тали. Този факт също не беше за пренебрегване.

— Много ли си ми сърдита, че ти казах за момичето от офиса му и за парите? — попита Бриджит съвсем тихо.

Тали поклати глава.

— Не. Все някой трябваше да ми каже. Предпочитам да го чуя от теб. — При тези думи ѝ прилоша.

Бриджит не ѝ бе признала, че е спала с Хънт три години преди това. За последните няколко дни Тали научи твърде много за Хънт и Бриджит. И двамата я бяха предали, бяха я лъгали. Той ѝ бе изневерявал през цялото време, а един от тях системно е крал от парите ѝ. Бяха отвратителни, и двамата. Тали вече беше съвсем наясно, че отношенията ѝ с Бриджит никога вече няма да са същите. Всичките ѝ чувства към Бриджит умряха, когато тя я излъга за хотелските сметки и Мег Симпсън ѝ каза за тригодишната ѝ интимна връзка с Хънт. *Три години!* И през цялото това време Бриджит я гледеше в очите, всеки ден, и се преструваше, че ѝ е първа приятелка. И двамата я бяха лъгали. Нямаше оправдание за долните им постъпки, нищо не можеше да омаловажи вината им. Особено от Бриджит никога не беше очаквала подобно предателство. При нея загубата беше двойна.

— Иска ми се само да ми беше казала по-рано — отрони Тали тихо.

Не изглеждаше ядосана, а просто тъжна — това беше плод на добрата ѝ актьорска игра.

— Страхувах се, че още си ми сърдита — заговори Бриджит, видимо успокоена. Тали бе създала впечатлението, че цялата вина е стоварена върху Хънт, всичко е отминало и ще продължат както досега. — Така се измъчвах, докато се колебаех дали да ти кажа, или не.

— Сигурна съм — въздъхна Тали, но не продължи разговора.

Единствената ѝ надежда беше, че агентите от ФБР ще действат бързо и ще приключат с разследването си по-скоро. Не искаше дълго да живее оплетена в тази игра на котка и мишка с Бриджит. Двата месеца, които бе споменал Джим Кингстън, ѝ се струваха кошмарно дълъг срок. Всеки път, щом погледнеше Бриджит, си спомняше, че доскорошната ѝ приятелка я е лъгала, спяла е с Хънт и се е срещала тайно с него в хотелски стаи. Прилошаваше ѝ, като се замисли за това. Беше болезнено за нея и искаше Бриджит да се махне от живота ѝ, независимо дали беше откраднала парите, или не. Тя беше лъжкия. Все едно да откриеш, че най-добрата ти приятелка спи със съпруга ти. Тали не беше омъжена за Хънт, но живееше с него и го обичаше.

— Ще продължиш ли разследването за парите? — попита я Бриджит.

Тали поклати глава.

— И без това няма как да си ги върна. Какъв смисъл има? — отвърна, за да заблуди Бриджит и да разсее подозренията ѝ.

Продължиха пътуването в пълно мълчание.

Тази сутрин работата на снимачната площадка поглъщаше цялото внимание на Тали и сега тя беше благодарна, че постоянно е заета. Така трябваше да мисли за нещо друго, а не само за Хънт и изневерите му, за Бриджит и предателството на двамата. Все пак ѝ беше много трудно да преглътне всичко това. Когато се прибра в караваната за обяд, позвъни на адвоката си Грег Томас.

— Има ли задоволителен резултат от работата на Мег Симпсън? — попита той.

— Зависи от гледната точка. Тя откри това, което исках да науча, макар да не беше точно информацията, която ми се искаше да чуя. Оказа се, че Хънт ми е изневерявал през всичките четири години, откакто сме заедно, три от тях с най-добрата ми приятелка. Освен това се установиха и други неща, които са също толкова неприятни. — Тя звучеше напрегнато и нещастно.

— Съжалявам, Тали. Той ли краде от парите ти?

— Не знам. Може би не. Ако трябва да съм честна, не смятам, че е той. Засега си мълча, но Мег се обади на един агент от ФБР, с когото е работила навремето. Срегнах се него през уикенда. Сега той води разследването. Съществуват няколко възможности за кражбата на парите. Сега всичко е в ръцете на ФБР.

— Олекна ми, като чух това. Те ще разследват случая докрай. С какво мога да ти помогна?

— Искам да изпратиш на Хънт официално уведомление, че няма да работя с него по следващия си филм. Казах му го в петък вечерта, преди да се изнесе, но не съм сигурна дали ми е повярвал. Както знаеш, още не съм подписала договора. Искам всичко да бъде официално оформено. Не желая да участвам в проекта. Той трябва да го знае заради инвеститора, преди да подпише договора с него.

— Сигурна ли си?

Първият им филм бе спечелил много пари, и да се откаже от следващия беше голяма жертва от нейна страна. Но тя нямаше никакво намерение да продължава съвместната си работа с Хънт. Беше снимала филми и преди, така че със сигурност и след това щеше да има успешни филми. Не се нуждаеше от Хънтър Лойд, за да създаде един филм; ако искаше да продуцира, можеше да се справи и сама. Един филм с режисьор Тали Джоунс със сигурност щеше да стане касов хит в класацията.

— Напълно — заяви тя без колебание. — Няма да работя повече с него, независимо колко бихме спечелили. Освен това той е лъжец, не искам да работя с такива хора. — Тали беше принципна и за нея моралът беше по-важен от парите. — Просто му изпрати писмо.

— Още днес ще се погрижа за това — отвърна тихо той. Нямаше съмнение какво иска Тали. Нито за миг не се беше поколебала.

— Благодаря ти, Грег.

— Ще изпратя имейл на адвоката му, за да го предупредя.

В четири следобед Тали се убеди, че Грег е уведомил хората от офиса на Хънт, защото той започна трескаво да я търси по телефона. Тъй като тя не отговаряше на обажданията му, той ѝ изпрати есемес относно оттеглянето ѝ от проекта, завършващ с молба да му се обади по-скоро. Когато свършиха снимките за деня към шест часа и си тръгнаха от снимачната площадка, тя набра номера му с огромно

нежелание. Беше решила да се прибере да нощува в Ел Ей. Потегли с един от бусовете на продукцията, като каза на Бриджит, че има нужда от време, през което да остане сама. Обади се на Хънт от буса и включи високоговорителя, защото в колата нямаше друг, освен нея.

— Тали, постъпката ти не може да е сериозна. Това е лудост. Става дума за съвместната ни работа, а не за любовния ни живот.

— Точно така — прекъсна го тя хладно. — И с двете е приключено. Не работя с измамници и лъжци. — Звучеше горчиво, но беше преуморена след дългия снимачен ден и още я болеше от това, което той бе сторил. Знаеше, че още дълго ще я боли. Агонията едва сега започваше. Преди десет години пак бе страдала така заради втория си съпруг.

— Осъзнаваш ли какво ще ни струва и на двамата? Без твоето участие господин Накамура ще се оттегли от проекта. Току-що говорих с адвокатата му.

— Много лошо, Хънт. Може би е трябвало да помислиш за това, преди да спиш три години с асистентката ми, и с момичето от офиса си през последната година. Не очакваш наистина отново да работя с теб, нали?

— Не може ли да разделим двете части от нашия живот? С теб сме страхотен екип и вършим чудесна работа. Не можеш с такава лекота да зачеркнеш всичко това.

— Не аз, ти го направи. Да сме наясно по този въпрос. Няма повече да работя с теб. Приключих, и точка.

— Не може ли след време пак да поговорим?

— Не.

— И какво да кажа на господин Накамура? — Въпросът му прозвуча много изнервено.

— Кажу ми, че си спал с асистентката ми и с някакво друго момиче от офиса си и си останал без партньорка. Сигурна съм, че ще те разбере, нали е мъж. — Сега бе изпълнена с гняв към него и се чувстваше доста по-добре, отколкото когато беше само тъжна.

— Виж, съжалявам — зная, че постъпих ужасно. Сгрехих. Ти не го заслужаваше, Тали. Но защо да съсипваме кариерите си, само и само за да докажем нещо?

— Нищо не доказвам, Хънт. Няма да работя пак с теб. Не желая. Ще довърша този филм, и край.

Той внезапно се изплаши, че тя може да прекъсне работата и по настоящия филм. Знаеше, че тя е преди всичко професионалист и няма да го направи, но не беше забравил колко принципна и почтена е Тали. И колко упорита можеше да бъде, ако смята, че са я измамили или предали. А той знаеше, че наистина се бяха отнесли с нея безкрайно непочтено. Така че тя нямаше да отстъпи, въпреки че все пак се надяваше по-късно да преосмисли позицията си, макар сериозно да се съмняваше в това. И тогава му хрумна нещо друго.

— Уволни ли Бриджит?

— Не — отговори хладно тя.

— Защо?

— Това не е твоя работа.

— Значи можеш да простиш на нея, а на мен — не? Та това е абсурдно.

— Не твърдя, че съм ѝ простила — каза тихо тя. Но не можеше да му каже, че я е оставила на работа по съвет на ФБР. Нали и него го разследваха, така че не биваше да му разкрива нищо повече. — Това си е моя работа, Хънт, а не твоя. Предложих ти възможност да останеш с мен. Но ти заяви, че няма да се откажеш от Анджеला. Това бе твоят избор. А моят избор е да не живея с мъж, който иска да спи с две жени и да лъже едната, а може би и двете.

— Аз още те обичам, Тали, въпреки че оплесках всичко.

— И аз, Хънт. Жалко. Е, ще го преживеем. Но няма да работя вече с теб. Това е всичко, което имам да ти кажа. А, да, и още нещо. Моля те, не казвай нищо на Макс. Тя много ще се разстрои, затова искам да ѝ го кажа лично, а не по телефона. Когато мога, ще отида при нея. Благодаря ти за обаждането. Дочуване и всичко хубаво.

Телефонът в ръката на Хънт замлъкна. Очакваше се тези дни да подпишат договора с Накамура, а сега трябваше да му съобщи тази новина. Знаеше, че това е цената, която трябва да плати за това, което бе надробил. Знаеше, че бе постъпил отвратително с Тали и е бил непочтен с нея. Не я обвиняваше, но му се искаше поне да продължат да работят заедно. В противен случай рискуваха да изгубят най-големия инвеститор, който някога са имали. Без Тали като режисьор, позициите на Хънт щяха да бъдат сериозно разклатени. Нуждаеше се от нея. Но се нуждаеше и от Анджеला и не искаше да се откаже и от нея. Не можеше да я зарече тъкмо сега, когато е бременна с неговото

дете, и да се върне при Тали. Целият му живот се разпадаше и той не можеше да се отърси от мисълта, че цялата вина е на Бриджит, защото го е издала пред Тали и така я е подтикнала към разследване на случая. Мразеше Бриджит за това, което бе направила. Но дори още повече мразеше себе си за това, което бе причинил на Тали. Не можеше да се самозаблуждава.

Тази вечер, още докато пътуваше от Палм Спрингс към къщи, Тали се обади на баща си и му каза, че е уведомила Хънт за решението си да не работи с него по следващия си филм.

— А той как посрещна новината?

— Опитва се да ме убеди да не се отказвам, за да не изгуби своя голям инвеститор.

— И?

— Казах му, че няма начин и да се разкара. — Тя се засмя.

— Браво, моето момиче. Не мога да отрека, че имаш кураж.

— Благодаря, татко. Не мога да си представя как ще работя отново с него след всичко това.

— А ти как се чувстваш?

— Гадно. Направо не мога да си намеря място. Принудена съм да търпя и него, и Бриджит. Искан ми се да съм на милиони километри отгук. Мисля, че следващата седмица ще приключим със снимките в Палм Спрингс. После ще прекъснем за малко, преди да започнем отново да снимаме в Ел Ей. Решила съм да използвам тази пауза, за да прекарам няколко дни с Макс в Ню Йорк.

— Добре ще ти се отрази да се махнеш за малко отгук. Искан ми се и аз да можех да дойда с теб — додаде тъжно той.

През последните десет години не можеше да пътува и това му липсваше.

— И на мен ми се иска — въздъхна Тали.

Поговориха още няколко минути. Тали измина остатъка от пътя в тишина. Мислеше за всичко, което ѝ се беше случило, и колко подло бе предадена от Бриджит и Хънт. Бриджит ѝ позвъни, но Тали не вдигна. Отминали бяха дните, когато искаше да разговаря и да се смее с най-добрата си приятелка. Бриджит вече не ѝ беше приятелка, никога не е била и никога няма да бъде. Сега вече го знаеше. За нея това беше двойна загуба.

Когато се прибра, къщата я посрещна тъмна и притихнала. Никой не я чакаше. Никакви светлини. Не я очакваше никаква романтична вечеря, сервирана на масата с любимото ѝ вино. Сега Хънт правеше това за Анджеела. Тази мисъл я порази като бомба. Влезе в кухнята, отвори хладилника и реши, че не ѝ се яде нищо. Качи се на горния етаж и се изкъпа. Точно когато излизаше от ваната, ѝ се обади Джим Кингстън.

— Просто исках да видя как си — каза той приятелски. — Как мина с Бриджит? Говори ли с нея?

— Да. Казах ѝ, че Хънт се е изнесъл през този уикенд. Тя ме попита дали е заради информацията, което тя ми даде за новата му приятелка, и аз потвърдих. Но не ѝ казах какво съм открила за нея и Хънт. Тогава тя ме попита дали той е признал за парите. Казах ѝ, че е отрекъл и е заявил, че не го е направил, но ме е излъгал и аз съм сигурна, че е той. Тя изглеждаше много доволна от всичко това. Мисля, че Бриджит се успокои най-много, когато ѝ споменах, че повече няма да разследвам, нито ще се опитвам да си върна парите. Въобразява си, че отново сме най-добри приятелки, а аз казах, че дори не съм ѝ сърдита. Благодарение на всички тези опашати лъжи носът ми се удължи поне с метър и половина, така че от сега нататък можеш да ме наричаш Пинокио — завърши тя.

Той се засмя. Сега му звучеше много по-добре, отколкото в неделя. Все още не бе изгубила чувството си за хумор, въпреки това, което бе разкрила за партньора си и най-добрата си приятелка. Джим не беше сигурен дали самият той би могъл да се справи така добре в подобна ситуация.

— Има ли нещо ново при теб?

— Написах вътрешния доклад, и днес твоят случай беше официално регистриран при нас. Трябва да получа одобрение от прокурор, за да продължа нататък, но това е само формалност. Ако им обясня, че според мен случаят е сериозен, ще ми дадат зелена улица да продължавам, докато не го приключа. Сега от мен се иска да се сдобия с убедителни доказателства, така че да започне съдебен процес. Надявам се да успея. Още сме съвсем в началото, но мисля, че случаят ще приключи успешно. — Звучеше доста оптимистично.

— Колко време отнема обикновено, докато случаят стигне до съда? — поинтересува се Тали.

Последва кратка пауза.

— Отговорът няма да ти хареса — предупреди я агентът. — От девет месеца до една година. Колелата на правосъдието се задвижват бавно, но ще стигнем до края.

— А на какъв етап ще я арестувате, ако сте сдобиеете с доказателство?

Беше убедена, че Бриджит е краля от нея. Дори и да не се е нуждаела от парите, тя е имала достъп и възможност. А и след като се беше доказала като лъжкиня, можеше да бъде и крадла. Джим Кингстън се съгласи. Усетът му подсказваше, че наистина е била тя. Сега той трябваше да го докаже и се надяваше да успее, заради Тали.

— Ще я арестуваме, когато прокурорът реши, че разполагаме с достатъчно доказателства и случаят е непробиваем отвсякъде. Това е решаващият факт за нас. Няма да повдигнем обвинение и да влезем в съда, ако подозираме, че може да загубим. Повечето от нашите случаи не стигат до съда. Стараем се да имаме такива необорими доказателства, че заподозрените обикновено се признават за виновни, което ни спестява доста неприятности.

— Звучи ми като много трудна задача — отбеляза Тали, обезкуражена.

— Довери ми се. Това ми е работата. Ако съществуват доказателства, ще ги открием.

Не ѝ каза, че на следващия ден ще се срещне с Виктор Карсън. Обади му се сутринта. Джим действаше бързо. Ако не друго, поне искаше да изключи Карсън като заподозрян. И вече бе уредил един експерт-счетоводител от криминалния отдел да провери счетоводните книги на Виктор. Джим беше поискал разрешение от Тали да ползва услугите му, тъй като тя трябваше да плати за това, и тя бе заявила, че е съгласна. Освен това Джим се надяваше тази седмица да се срещне и с Хънтър Лойд. Беше любопитен след всичко, което беше чувал за него от Мег и Тали. Не му се струваше свестен.

— Ще ти се обадя по-късно през тази седмица, ако възникнат някакви въпроси. Дали ще имаш свободно време?

— Ще го уредя, а освен това всяка вечер ще се връщам в града.

Смяташе, че ще е твърде потискащо да остава в хотелската си стая в Палм Спрингс. Макар че къщата я посрещаше тъмна и пуста, тя искаше да се приюти в своето гнездо, да заспи в собственото си легло.

Чувстваше се прекалено нещастна и тъжна, ако се намираще далеч от дома си, и Джим долови тези чувства в интонацията ѝ.

— Ако открия нещо, ще ти се обадя, Тали. Но не очаквай бързо развитие по случая. Честно казано, такива разследвания винаги се влачат доста дълго. Затова просто остави тревогите на мен. — Стараеше се да звучи, сякаш всичко е съвсем просто, но не беше така.

Сега Тали не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, което ѝ бяха причинили Бриджит и Хънт — колко доверчива е била, колко много им бе вярвала, а колко коварно я бяха предали те. Раните ѝ още бяха твърде пресни и незаздравели. Ще мине време и всичко ще се успокои. Ще ѝ останат само белезите. Но още не можеше да си представи кога ще стане това. Имаше усещането, че всяка нейна поразителна кърви.

— Ще поддържам връзка с теб — обеща агентът. Искаше да ѝ вдъхне поне малко надежда. Надяваше се да се сдобие с доказателство за кражбата на парите ѝ, но първо трябваше да определи кой е главният заподозрян.

Вечерта Тали лежеше в леглото си и отново мислеше за това. Вече беше сигурна, че Бриджит е краля пари от нея. След всичко, което бе извършила асистентката ѝ, това преливаше чашата. И както ѝ се случваше през последните три дни, през останалата част от нощта Тали остана будна, премисляйки всичко отново и отново. Когато найсетне сънят я обори, се зазоряваше. А алармата звънна само няколко минути след като затвори очи.

11.

Секретарката на Виктор Карсън въведе Джим Кингстън в кабинета му. Тя беше млада, с къса пола и буйна руса коса, вдигната високо. Джим нямаше как да не забележи, че пуловерът ѝ е твърде тесен. Чудеше се дали Карсън спи с нея, когато счетоводителят влезе в стаята. Беше с бяла риза, тъмносив костюм и скъпа вратовръзка. Приличаше на banker или адвокат. Джим знаеше, че фирмата му има много важни клиенти, от чиито доходи Карсън понякога получаваше процент, но специално Тали заплащаше таксите си на час, според конкретните договори. Нейните приходи бяха твърде големи, за да се начислява върху тях процент за счетоводните услуги на Виктор. Карсън бе казал на Джим по телефона, че тя е сред най-богатите му клиенти. Беше шокиран, когато му се обади от ФБР, но Джим Кингстън побърза да го увери, че става дума само за липсващите пари в брой на Тали Джоунс.

— Нямах представа, че госпожа Джоунс е съобщила на ФБР — отбеляза Виктор изнервено.

Изглежда, се чувстваше доста неудобно, докато Джим Кингстън оглеждаше офиса му, сякаш проверяваше дали има нещо скрито. Но побърза да покани Джим и придружаващия го криминален счетоводен експерт да прегледат документите му, както и книгата на Тали. Джим пожела да се запознае с тях, за да добие представа в какво финансово състояние е Виктор и фирмата му.

Джим отново прегледа счетоводните баланси на Тали — същите, които бяха представени на японския инвеститор и които Тали му бе дала в неделя сутринта в дома си. После Виктор показа на Джим нейната главна счетоводна книга в електронен формат, от която бяха извлечени балансовите отчети. Накрая Джим му събщи, че би искал да прегледа и собствените му счетоводни документи.

— Това какво общо има със счетоводството на госпожа Джоунс? — настръхна Виктор.

— По принцип проверяваме всичко — обясни му спокойно Джим. — Впрочем, откога познавате асистентката на госпожа Джоунс, Бриджит Паркър?

— Откакто вода счетоводството на госпожа Джоунс, тоест от около петнайсет години.

— Бихте ли потвърдили, че тя обикновено е много акуратна в сведенията, които ви предоставя?

— Винаги съм смятал така — промълви замислено Виктор. — Тя е много ефективна. Или поне така ми изглеждаше, преди да открия по време на проверката неотчетени разходи в брой. Помислих, че може би се касае за някакви плащания, извършени от госпожа Джоунс в брой, но й споменах за тях, тъй като не исках тя да изгуби тези допълнителни суми за приспадане от данъците. Обаче госпожа Джоунс ме осведоми, че не е плащала никакви големи суми в брой.

— Попитахте ли и госпожица Паркър за това?

— Да, но без да се задълбочавам. Тя ми отговори, че всеки месец са били изразходвани някакви суми в брой и че госпожа Джоунс харчела повече, отколкото си мисли.

— Или госпожица Паркър харчи повече, отколкото си мисли госпожа Джоунс — поправи го Джим загадъчно. — За какво са били давани тези пари според вас, господин Карсън? — попита Джим и го изгледа многозначително.

— Нямам представа. За ресторанти, за дрехи, за подаръци. Трудно е да се отгатне за какво си пръскат парите хората. Но госпожа Джоунс не отделя много пари за капризи и други лекомислени занимания, макар че живее добре. Трудно е да се установи кой за какво точно е плащал, докато господин Лойд живееше с госпожа Джоунс. И той харчи доста пари.

— И неговото счетоводство ли водите?

Джим забеляза, че Виктор се изпоти, докато му задаваше въпросите. Изглеждаше много изнервен.

— Да. От няколко години обработвам също и данъчните отчисления на госпожица Паркър.

— Значи работите и за тримата? — Виктор кимна. — И как преценявате състоянието на вашата фирма? Добра ли беше годината за вас?

— Не толкова, колкото предишните — призна счетоводителят. — Сега ситуацията за всички е доста тежка, дори и в моя бизнес.

— А бихте ли преценили, че самият вие, лично, харчите много пари?

Виктор не очакваше този въпрос и целият плувна в пот. Нямахше представа защо агентът от ФБР иска да знае това, затова се поколеба, преди да отговори.

— Да, имам значителни разходи... — Огледа се нервно, а сетне погледът му се върна към Джим. — Работата е там, че имам съвсем млада жена. Тя очаква много от мен, но нещата не са толкова... цветущи, както бяха преди три години, когато се ожених за нея. Тя искаше да стане актриса, но не ѝ провървя, както се беше надявала. — Говореше забързано. Джим не каза нищо, само го наблюдаваше. — Тя вече... тя вече... вече започна да се пазари с мен за следбрачно споразумение.

— Наистина ли? — Агентът от ФБР изглеждаше потресен. — И колко иска?

— Пет милиона. Казах ѝ, че това е невъзможно. Тогава поиска три, но и това е много над възможностите ми. Преди три години, като се оженихме, ѝ дадох седемстотин хиляди, но сега не мога да си позволя дори това. Мислех, че този първоначален подарък ще я направи щастлива, но сега тя иска още. — Изглеждаше в пълна паника, докато обясняваше на Джим брачните си перипетии.

— А ако не ѝ ги дадете, какво ще направи?

— Заяви, че ще поиска развод. — Изглеждаше готов да се разплаче. — Тя е красиво момиче. И е само на двайсет и девет. За мъж на моята възраст е трудно да задоволява такива амбиции. Вече два пъти съм се развеждал, плащал съм издръжки и обезщетения. Имам деца... но тя не разбира. Освен това си направи доста пластични операции, заради филмовата си кариера, а това също е много скъпо. Не разбира какво е да натрупаш богатство в днешно време. Имам значителен доход, но той не е достатъчен, за да дам няколко милиона долара накуп. Не съм сигурен дали мога да си позволя дори развод или огромната издръжка, която тя несъмнено ще поиска.

Изглеждаше отчаян, но поне всичко при него беше на показ. Дори изтъкваше проблемите си пред Джим. Около него нямаше нищо скрито, а и Джим вече бе разбрал, че Виктор Карсън се е оженил за

някаква златотърсачка, която го води за носа и го мами. За нея двайсет и пет хиляди долара в брой навярно не означаваха нищо. Жени като нея искат много повече, а той не допускаше, че Виктор Карсън е толкова глупав, че да краде малки суми от клиентите си, за да задоволява алчната си млада съпруга. Може би беше заслепен и наивен, но Джим усещаше, че същевременно е много морален. Щяха да проверят внимателно счетоводните му книги. Джим бе сигурен, че Карсън е заробен с големи ипотечи и се опитва да отдели всеки цент от собствените си пари, само и само да избегне развода. Готов бе да се разори заради жена си, но вероятно нямаше да открадне от клиентите си и да отиде в затвора. Може би щеше да свърши в някой приют за бедняци, но не и зад решетките. Джим беше убеден, че Карсън е педантично честен човек, който плаща надлежно всички данъци и си върши работата стриктно, по правилата — както по отношение на самия себе си, така и за клиентите си. Беше твърде нервен за престъпник, а очевидното му отчаяние не беше типично за един заподозрян.

Този, който крадеше от Тали, най-вероятно беше далеч по-прикрит, по-потаен, по-хитър. Виктор толкова се държеше като виновен, че вероятно не беше той. На Джим му стана мъчно за него, след като слуша вайкането му цял час. Искеше да го посъветва да се разведе, преди жена му да го съсипе окончателно, но не каза нищо, само го слушаше. Джим предполагаше, че не Виктор е виновникът. Той беше просто един тъжен застаряващ човек, използван от безскрупулна млада жена, която гледа на него като лесна плячка и е решила да го изцеди докрай, преди да го захвърли. И по всичко личеше, че това скоро ще се случи.

— Да отидем да погледнем счетоводните книги — предложи Джим.

Преместиха се в заседателната зала, където работеше криминалният счетоводен експерт. Джак, партньорът на Джим, седеше тихо до него. На масата имаше няколко папки, а на екрана на компютъра се виждаше главната счетоводна книга на Тали в електронен вид. От нея бяха извлечени счетоводните баланси, с които Джим вече се беше запознал. Всичко изглеждаше наред. Навсякъде фигурираха разходи за двайсет и пет хиляди долара в брой, но всичко друго беше старателно осчетоводено.

Прегледаха и главните счетоводни книги на самата фирма. Към пет часа Джим реши да приключват. Ако възникнат допълнителни въпроси, щяха да уведомят Виктор. Благодариха му за съдействието и си тръгнаха. Виктор започна да попива потта от челото си с бяла носна кърпа. Изглеждаше изтощен. За миг се беше изплашил, че са дошли да го арестуват и да го обвинят за липсващите пари в брой от сметките на Тали. И Джим би желал всичко да е толкова просто, но бе напълно сигурен, че Виктор Карсън не е присвоил парите на клиентката си. Напротив, беше се грижил съвестно за сметките ѝ. Джим искрено съжаляваше Виктор.

— Горкият старец ще се разори заради някаква млада, алчна и празноглава хубавица — отбеляза Джек Спрейг, след като говори с експерт-счетоводителя от криминалния отдел. — Само миналата година е пръснала двеста хиляди за пластични операции, да не говорим за четиристотинте хиляди за дрехи. Явно наистина е голяма работа.

— Вероятно не е — каза Джим и се усмихна. — Но той смята, че е. Това е проблемът. Тъжно е, когато жените изсмукват мъже като него. Какво мислиш за счетоводните му книги?

— Изглеждат напълно редовни — отвърна Джек.

— И според мен. Мисля, че ако се захванем да го проучваме по-обстойно, само ще си загубим времето. Той не подправя счетоводните документи. Прекалено зает е да се опитва да оцелее, за да бъде щастлива красивата му кралица.

— Тя явно е истинска кучка — заключи Джек по пътя към колата, паркирана в гаража под сградата, в която се намираше офисът на Виктор.

— Опитва се да го изнудва за пет милиона долара — каза Джим.

— Но той няма толкова пари — заяви Джек категорично.

— Знам. Той ми каза. Двайсет и пет хиляди долара месечно няма да я направят щастлива дори за десет минути. Той го знае и не би рискувал заради такава сума. Нещастникът се нуждае от милиони.

— Тя харчи повече от дваайсет и пет хиляди долара само за обувки — отбеляза Джек и поклати глава.

Платиха таксата за паркинга и потеглиха.

— Следващата ѝ жертва да му мисли — рече Джим с усмивка.

Интересен ден, но все още бяха доникъде. На другия ден трябваше да се върнат в офиса на Виктор Карсън, за да прегледат неговите счетоводни книги. Но Джим не допускаше, че Виктор е злоупотребил с парите на Тали. Щеше да е прекалено просто и ясно. Но никога не ставаше така.

Джим и Джак имаха среща с Хънтър Лойд, насрочена за следващата седмица. Джим искаше да го разпита по-рано, но Хънт се оказа много зает и не можеше да ги приеме преди това. Секретарката му каза, че имал срещи с инвеститори. Когато Джим и Джак влязоха при него, Хънт изглеждаше загрижен. А той си помисли, че изглеждат точно както агентите от ФБР във филмите. Бяха идеални за ролята и точно такива, каквито Хънт си ги бе представял. Каза им го, и Джим се засмя.

— Може би трябва да участваме в прослушване за някой филм — отвърна той с широка усмивка. Огледа Хънт преценяващо. Заради това, което знаеше за него, предварително никак не го харесваше. — Нови инвеститори ли търсите? — подхвърли нехайно агентът.

— Да. Току-що възникна проблем с договора за следващия филм — обясни Хънт мрачно.

— И защо така? — попита невинно Джим.

В такива дни много обичаше работата си във ФБР — можеше да задава всякакви въпроси, независимо колко неудобно се чувства разпитваният субект. Беше ясно, че въпросът никак не се понара на Хънт.

— Някои неща около следващия ни филм доста се объркаха. Оказа се, че нямаме режисьор.

— И кой беше той?

— Тали Джоунс — процеди Хънт със стиснати устни. — Но може би вие вече знаете?

Джим поклати глава.

— В момента снимате филм с нея, нали? — попита Джим.

— Да, така е. Но обстоятелствата се промениха — каза той, и Джим вдигна вежди. Целият бе в слух, любопитен да чуе обяснението на Хънт. — С нея живеехме заедно, но аз съвсем наскоро се изнесох.

Знаете какви са жените в такива случаи. Стават отмъстителни. — Опитваше се да избегне темата.

Джим кимна, все едно напълно го разбира. Джак досега не бе казал нищо, само наблюдаваше размяната на реплики и изражението на Хънт. Не познаваше случая толкова добре, колкото Джим, и беше наясно, че трябва да остави колегата си да води разпита. Именно в разпитите беше силата на Джим.

— Колко време бяхте заедно? — попита го Джим, като се престори, че не знае отговора. Изглеждаше много убедителен.

— Четири години.

— Това е много време. Съжалявам, че не се е получило.

— Аз също — призна Хънт. Изглеждаше доста притеснен. — Сложно е. И двамата бяхме много заети, доста пътувахме. Понякога е трудно да не се отклониш от правилната посока.

Джим кимна, изпълнен със съчувствие. Искаше му се да добави: „особено ако ѝ изневеряваш и спиш с най-добрата ѝ приятелка“, но се въздържа.

— Разбираемо е — изрече Джим доста неясно. — През времето, докато сте живели с нея, имали ли сте усещането, че някой се възползва от нея и краде парите ѝ?

— Всъщност не — изрече замислено Хънт.

— Да не би тя да е небрежна по отношение на парите? Не е наясно колко харчи?

— Не, не е небрежна. Но е твърде заета и се доверява на други хора да се оправят с тези неща вместо нея, а може би не е трябвало да постъпва така.

— Кого имате предвид?

— Нейният счетоводител, нейната асистентка. Тали е толкова ангажирана с работата си, че забравя за всичко друго. Предпочита да възлага на други хора да се грижат за подробностите в живота ѝ, доверявайки се на тяхната честност и коректност.

Джим предположи, че това описание е съвсем точно.

— Мислите ли, че нейният счетоводител е честен? — попита той.

— Разбира се. Той води и моите финансови дела. Мисля, че напълно заслужава доверие. Малко е консервативен, но е добър.

— А асистентката ѝ?

Последва дълга пауза, преди Хънт да отговори.

— Не зная — изрече той бавно. — Двете с Тали са много близки. Като че ли имат свои правила. Никога не съм се бъркал в отношенията им, нито съм ги питал какво правят.

— След четири години? — Джим го изгледа изненадано.

— Не бяхме женени. Не съм мислил, че нейните финанси са моя работа. Тя никога не ми е искала съвет.

— Но вярвате ли, че асистентката ѝ е честна? Струва ли ви се почтена личност? — Това бе коварен въпрос и Хънт не можеше да отговори, защото самият той не беше нито честен, нито почтен. Само се зачуди дали Джим знае отговора.

— Мисля, че Тали смяташе така. Двете работят заедно от седемнайсет години, и Тали ѝ е вярвала безрезервно през цялото време.

— А сега?

— Когато се разделихме, беше възникнал спор за някакви изхарчени пари в брой. Асистентката ѝ заявила, че съм ги присвоил аз. Никога не съм го правил. Не се нуждая от парите на Тали и никога за нищо не съм вземал пари от нея. Освен това винаги плащам с кредитна карта. Предполагам, че тъкмо затова сте тук сега — заради липсващите пари в брой.

— Донякъде. Междувременно възникна и още нещо. — Джим се усмихна сърдечно. — Забелязахте ли нещо друго в асистентката, което да ви е направило впечатление или да ви се е сторило тревожно?

Хънт замълча. Джим се зачуди какво ли обмисля. След малко Хънт продължи тихо:

— Струва ми се, че тя искаше да бъде на мястото на Тали. Винаги съм смятал така. Това се случва често в нашия бизнес, със знаменитостите и звездите. Хората, които работят при тях, са очаровани от славата на звездите и постепенно биват обсебени от идеята да бъдат като тях. Непрекъснато се чува за подобни неща. Имат чувството, че са привилегировани само защото са в близост до звездите, и често губят реална представа за това, което са всъщност, за истинската си роля. Някои от тях са много по-надути от самите звезди. Както е в случая с Тали — тя е много скромна, непретенциозна и напълно земна. А Бриджит изглежда много по-бляскава, отколкото е всъщност. Винаги съм смятал, че това е смущаващо. Тя е пример за

класическа холивудска амбиция. Кара приказна кола, носи изключително скъпи дрехи, отрупана е с бижута. А Тали изглежда, все едно се облича от „Гудуил“, и е готова да шофира всичко, което е на колела, колкото и да е очукано. Бриджит се грижи много повече за имиджа си. Това, естествено, изисква много средства за поддръжка, макар да съм сигурен, че Тали ѝ плаща добре, а и покрай работата си Бриджит се ползва от доста предимства.

— Какви например? — Джим изглеждаше заинтересуван от разказа на Хънт.

— Безплатни дрехи, бижута, пътувания. Изгодни условия за купуване на скъпи коли.

— А вие виждали ли сте да пристигат много такива подаръци, докато живеехте с госпожа Джоунс?

— Не — отвърна той, — но доста съм чувал за тях. Освен това знам, че това е общоприета практика.

— От Тали ли сте чували за тях?

— Не. От Бриджит. Тали не се вълнуваше от тези подаръци, дори не се сецаше за тях. Подобни неща не я интересуват и не са важни за нея.

— Мислите ли, че тези подаръци са били прибирани в къщата на асистентката ѝ?

— Нямам представа. — Изглежда се чувстваше неудобно, че го питат за това.

— Някога бил ли сте в къщата ѝ?

— Не, не съм стъпвал там.

— А срещахте ли се с нея някъде навън, извън работата?

Хънт се стресна, когато Джим му зададе този въпрос. Не му се искаше да лъже хората от ФБР. Не знаеше какво са научили вече.

— Мисля, че това не е важно — но да, срещал съм се понякога с нея извън работата.

— А госпожа Джоунс знаеше ли за това?

— Не, поне тогава. Сега знае.

— Вие ли ѝ го казахте?

— Не.

— Бриджит ли?

— Не съм сигурен. Мисля, че Тали е научила за това от някакъв частен детектив. Може би Бриджит също е потвърдила. Не знам. —

Хънт изглеждаше крайно притеснен. Отстъпи пред натиска на Джим далеч повече, отколкото бе възнамерявал първоначално. — Имах интимна връзка с нея, което бе извънредно глупаво от моя страна. Продължи почти три години. Тя ме изнудваше, за да продължим да се виждаме. И това донякъде бе причината, заради която наскоро се разделих с госпожа Джоунс.

— А сега виждате ли се с Бриджит? — попита Джим тихо.

— Не, по дяволите. Тя е истинска напаст, от най-лошия вид. Виждам се с друга жена и предполагам, че Бриджит е казала на Тали за нея, за да си отмъсти, че най-последно сложих край на отношенията ни. Явно тя е казала на Тали за другата жена. Предполагам, че ме смятате за голям глупак. Не се гордея с това, а госпожа Джоунс е дълбоко разстроена. Всичко излезе наяве съвсем наскоро. В момента живея с другата жена. Ще имаме бебе. — Той предполагаше, че те така или иначе ще го открият, затова по-добре да го научат от него.

— Моите поздравления — каза Джим, а Хънт буквално се присви на стола си.

— Ами... да... благодаря ви. Всичко е малко сложно и объркано.

— Вземали ли сте някога пари от Тали... от госпожа Джоунс, докато сте живели с нея?

— Не. Нямах нужда от това. Парите ни бяха отделно и аз плащах някои от разходите за къщата. — Джим кимна. — Всичко вървеше чудесно доста дълго време. — Изрече го почти тъжно.

— С изключение на това, че сте имали връзки с две други жени, едната от които е забременяла от вас, докато сте живели с госпожа Джоунс. Това наистина ми звучи доста сложно и объркано — отбеляза Джим с тъжна усмивка, а Хънт отклони поглед встрани.

Дори на него му прозвуча ужасно, като го чу от някой друг. Джим се зачуди дали Хънт е свестен човек, който се е държал като задник, или просто си е задник. Понякога беше трудно да се улови разликата. Това го накара да се замисли за Виктор Карсън, който бе хлътнал по едно младо момиче, и заради нея се държеше като глупак. Хънт с нищо не беше по-добър, макар че имаше повече стил. Но Виктор вероятно беше верен на своята златотърсачка. А Хънт бе мамил в продължение на четири години една честна и почтена жена, която го обича. Такива неща понякога те карат да се питаш какво имат хората в главите си, или всичко е в гащите им.

— Има ли нещо друго, което бихте искали да кажете за Бриджит?

— Не — може би, с изключение на това, че тя заговорничеше. И изобщо не беше приятелка на Тали, след като спеше с мен. Подведе ме коварно в този капан, и мисля, че го беше планирала. Случи се, когато Тали отсъстваше за снимки; беше в самото начало на връзката ни, тъкмо бяхме започнали да се срещаме. Бриджит искаше това, което има Тали, отново заради болезнените си амбиции. Заплаши, че ще каже на Тали, ако не продължа да се срещам с нея. Беше много неприятна ситуация.

— Бриджит някога искала ли ви е пари? — Хънт поклати глава. — А изнудвала ли ви е за пари?

— Само заплашваше да ме издаде. Но очевидно не е била толкова загрижена за доброто на Тали, макар да претендираше за това. Искаше да бъде Тали, а не да работи при нея или да ѝ бъде приятелка. Самата Тали никога не се е смятала за голяма звезда. Завистта е страшно и много опасно нещо. Тали просто работеше, с огромния си талант, вършеше си работата и водеше тих, скромн живот, нехаеща за слава и положение — изрече той с копнеж.

Джим си помисли, че той още я обича и съжалява за това, което е направил. Но сега беше твърде късно. Той живееше с друга жена и очакваше дете от нея, така че любовта му към Тали беше обречена.

— Мисля, че засега приключихме, господин Лойд — каза Джим и се изправи. — Ще ви уведомим, ако имаме други въпроси, в зависимост от развитието по случая.

— Знаете ли кой е взел парите? — попита Хънт.

— И дотам ще стигнем — усмихна се Джим. — Благодаря ви за отделеното време. — Стиснаха си ръцете.

Хънт изглеждаше притеснен, когато напуснаха кабинета му. Надяваше се той да не е основният заподозрян.

Джим и Джак заговориха чак след като се качиха в колата.

— Струва ми се, че все пак е честен — отбеляза Джак. — С Тали се е държал като негодник, но иначе изглежда почтен.

Джак не беше съгласен с него, но не каза нищо. Мъж, който изневерява на жената, с която живее, през всичките четири години на връзката им, не беше почтен според разбиранията на Джак, нито пък честен. Но Джим все пак вярваше, че Хънт им е казал истината.

Според Джим честността не беше нещо, което може да се слага и сваля като шапка.

— Той не е нашият заподозрян — заяви убедено Джим.

— Съгласен съм, но какво ти дава основание да твърдиш това?

— Джак винаги предпочиташе да съпоставя мненията с тези на Джим.

— Той беше откровен с нас. Не се страхува, че ще изглежда лош. Не се прикрива. Знаех отговорите на някои въпроси, и той ми каза истината. А и не е имал нужда от парите.

— Съгласен съм по всички точки. И мисля, че още е влюбен в нея.

— Вероятно — процеди хладно Джим.

Нямаше високо мнение за Хънт, но не вярваше, че той краде от парите на Тали. Беше сигурен в това. В такъв случай оставаше Бриджит, но той още не беше готов да се срещне с нея. Преди това искаше да подреди и премисли цялата информация, с която разполага.

12.

Тали завърши снимките в Палм Спрингс, възползвайки се докрай от възможностите на пустинята. Когато се върна в Ел Ей, бе по-заета от всякога. Без Хънт къщата бе пуста и притихнала, но тя вече започваше да свиква с тази промяна — да се прибира в един празен дом. Шокът от раздялата с Хънт още не се бе разсеял напълно, но тя започваше бавно да се съвзема и да свиква с живота без него. Засега не се срещаше с никого, беше твърде заета дори да мисли за някакво общуване. Адвокатите на Хънт още досаждаха на Грег Томас с молби да убеди Тали да отстъпи и да направи следващия си филм с Хънтър Лойд. Тя нямаше такова намерение; от седмици не бе разговаряла с него и не желаше да го чува повече. Предателството му ѝ тежеше като бетонен блок. Още не бе казала на Макс за това и не възнамеряваше да го стори, докато не се срещнат очи в очи в Ню Йорк. За щастие, Макс бе поканена да замине за Флорида с приятели през пролетната ваканция. Тали с радост одобри решението на дъщеря си. Макс знаеше, че майка ѝ е много заета с довършването на филма, а на Тали ѝ олекна, че може да отложи съобщението за раздялата си с Хънт. Макс винаги питаше за него, когато се обаждаше, но Тали неизменно ѝ отвърщаше, че Хънт е добре. Още не беше готова да се справи с реакцията на дъщеря си, затова пътуването ѝ се стори добра идея. Планираше да посети Макс в Ню Йорк малко след завръщането ѝ от Флорида.

Екипът ѝ продължи снимките в Ел Ей още две седмици след връщането си от Палм Спрингс. Тя още не бе разговаряла с Джим Кингстън. Той бе обещал да ѝ се обади, ако открие нещо, което тя трябва да знае. И без това сега имаше толкова много работа. Опитваше се да спазва графика, преди да дадат едноседмична почивка на екипа. След това щяха да се преместят на новата снимачна площадка в Ел Ей, край една магистрала. Още чакаха разрешението на властите за снимките, което им осигури възможността да подготвят и допълнителни екипи. Тали следеше всичко старателно — включително

и увеличаването на корема на актрисата, изпълняваща главната роля. Звездата бе обявила по средата на снимките, че е бременна, и сега се налагаше за много кадри да използват дубльорка. Още един повод за безпокойство. Но работата успяваше да отвлеча вниманието на Тали от всякакви други тревоги. Тя се обаждаше редовно на баща си, когато се прибираще вкъщи след края на поредния работен ден, освен ако не снимаша до късно вечерта. Сам няколко пъти бе споменавал колко е разочарован, че Хънт въобще не му се е обаждал. След като двамата бяха поддържали топли отношения в продължение на четири години, изглеждаше неуважително от страна на Хънт, че нито веднъж не му позвъни. Но Тали имаше съвсем просто обяснение за това: Хънт се проявяваше като страхливец пред баща ѝ, както и с нея. Баща ѝ беше на същото мнение. Хънт не се оказа човекът, за когото го мислеха.

Тя разговаря няколко пъти с Виктор Карсън за сумите, изчезващи ежемесечно. Най-интересното бе, че след изнасянето на Хънт от къщата ѝ кражбите престанаха. Това означаваше или че той е крадецът, или че истинският крадец, който е искал да накара да Тали да подозира Хънт, вече не можеше да се прикрива зад него и затова беше станал изключително предпазлив. Но сега Тали беше напълно убедена, че е била Бриджит. След всички тези години вече не ѝ вярваше. Стараеше да се държи с нея непринудено и приятелски, както досега, ала всичко беше само театър. За Тали бе неприятно и уморително да бъде постоянно край някогашната си довереница, източник на постоянно напрежение. Стараеше се да не изпада в драматизъм, но предателството на Бриджит ѝ тежеше изключително много. В момента, а и през последния месец, дори близо два, след изнасянето на Хънт, за Тали нищо не беше лесно.

Докато пазаруваше в един магазин през уикенда, зърна на първа страница на някакъв таблоид снимка на Хънт и Анджеला. Бременността на Анджеला си личеше. Хънт изглеждаше щастлив, беше я прегърнал през кръста. Тали така се разстрои, че заряза продуктите с количката на опашката пред касата и изскочи навън. И без това вече не ядеше много. Преживяваше главно със салатите, които купуваше от магазина за деликатеси по пътя към къщи.

В таблоидите бе публикувана още една негова снимка с Анджеला на церемонията по случай връчването на наградите „Оскар“. Тали изпита облекчение, че не беше отишла. Когато Макс я попита за това,

отвърна, че е прекалено заета. За нищо на света не желаше да се сблъска с Хънт. Струваше ѝ се невероятно, че Макс не е видяла снимките на Хънт и Анджела в таблоидите, и бе благодарна за това. Дъщеря ѝ или учеше за изпити, или бе заета с приятелите си. Не обръщаше внимание на таблоидите; имаше си по-добри занимания.

Единственото хубаво нещо в живота на Тали бяха плановете ѝ да прекара една седмица с Макс в Ню Йорк, докато снимачният екип има почивка. Смяташе да замине за Ню Йорк, след като Макс се върне от Флорида с приятелите си. Нямахше търпение да се види с дъщеря си — прекалено много време бе минало от последната им среща, но Макс, изглежда, бе щастлива в нюйоркския университет. Имаше нов приятел и бе завързала доста познанства. Тали не бе променила решението си лично да ѝ разкаже за раздялата си с Хънт, а не да ѝ го съобщи по телефона. Това щеше да бъде голяма промяна и за дъщеря ѝ. Бащата на Тали настояваше тя да каже по-скоро на Макс, за да не го узнае от другаде. Баща ѝ се опасяваше да не би Макс да се разсърди на майка си, че е скрила това от нея. Накрая се успокои, като научи, че Тали възнамерява да замине за Ню Йорк.

Джим Кингстън се обади на Бриджит, за да си уреди среща с нея през последната снимачна седмица преди почивката на екипа. Отначало тя се опита да се измъкне, като каза, че е твърде заета, за да се срещне с него. Изглежда, не се впечатли, когато той я уведоми, че е от ФБР. Тали ѝ бе споменала неопределено, че е говорила с хора от ФБР за парите, които Хънт е откраднал от нея. Но го представи по-скоро като рутинна формалност или като нещо, което е предприела, само за да уплаши Хънт, така че Бриджит не бе разтревожена, нито пък заинтригувана, за да вмести агента в графика си. Тали не ѝ бе казала, че е важно, и въобще бе доста съдържана по въпроса.

— Тази седмица съм много заета — заяви Бриджит официално. — Трябва да присъствам на снимачната площадка с госпожа Джоунс.

— Тогава да го отложим за следващата седмица — предложи Джим не принудено, без да се трогва от опита ѝ да отклони предложението му.

Притежаваше дарбата да увещава хората с лекота и без много усилия да преодолява защитните им реакции, след което те обикновено

се отпусаха да разговарят с него.

— Съжалявам, но тогава няма да съм тук — отсече тя безцеремонно. — Следващата седмица екипът ни ще почива. Може би когато се върнем.

Той едва не се засмя при тези нейни думи. Повечето хора не се осмеляваха да казват „може би“ на федералните агенти. Той бе свикнал да получава по-отзивчиви реакции, но на Бриджит, изглежда, не ѝ пукаше.

— Всъщност, не може да става и дума за „може би“ — заяви той с развеселени нотки в гласа. — Нуждаем се от помощта ви за изчезналите или откраднати пари. И тъй като ще отсъствате, да се уговорим за утре, става ли? — Този път въпросът беше риторичен, тонът му не оставяше място за избор. — Или още днес, ако предпочитате. Сигурен съм, че госпожа Джоунс ще остане много доволна, ако се срещнете с нас. Ако желаете, мога лично да ѝ се обадя.

Последва кратка пауза, само за част от секундата.

— Не, така ме устройва. — Гласът на Бриджит прозвуча небрежно. Тонът ѝ намекваше, че може да си намери и по-добри занимания за свободното време, отколкото да се среща с агент от ФБР.

— Тогава утре в девет? — предложи любезно Джим. — Да се срещнем направо на снимачната площадка? Или предпочитате у вас след снимките?

— У дома, в седем — реши тя, доволна, че сама избира мястото и часа на срещата. Нямахше никакво намерение да се среща с хора от ФБР на снимачната площадка. Ами ако някой си помисли, че е заподозряна?

Джим остана възхитен от предложението ѝ. Това напълно съответстваше на плановете му. Тя много го улесняваше.

На следващия ден той пристигна точно в седем пред къщата ѝ на Мълхоланд Драйв. Беше красива стара сграда, грижливо ремонтирана, с приятна градина и голям басейн. Нейният „Астон Мартин“ беше паркиран на алеята за автомобили. Джак Спрейг, който придружаваше Джим, натисна звънеца. Джим беше с костюм — често ходеше така на работа, и вратовръзка, което беше рядко срещано в Ел Ей. Синът му Боби твърдеше, че така има вид на полицаи, но костюмът беше приличен. В крайна сметка, както обичаше да казва на сина си, все пак беше от ФБР. Това бе стара и неизменна шега помежду им.

Бриджит отвори вратата, облечена в къса рокля „Баленсиага“. Джим не би познал марката, но виждаше, че е много скъпа и ѝ стои чудесно. Носеше тежка златна гривна, по която проблясваха дребни диаманти, и диамантени обеци, с които почти не се разделяше. Току-що беше направила прическа на дългата си руса коса и сега изглеждаше невероятно, с идеален маникюр и педикюр. Гримът ѝ бе дискретен и безупречен, както винаги, бедрата ѝ — слаби, а бюстът — пищен. Приличаше на слязла от корицата на „Вог“. Представляваше съблазнителна гледка за всеки мъж. Никой не би ѝ дал трийсет и девет години — изглеждаше на не повече от двадесет и четири. Джим Кингстън беше впечатлен, а Джак едва се въздържаше да не я огледа похотливо.

Бриджит отвори вратата предпазливо. Джим представи себе си и колегата си и тя отстъпи встрани, за да влязат. Погледът на Джим бе привлечен от красивия куполовиден таван, който заедно със странния полилей придаваше на помещението внушителния вид на катедрала. Навсякъде бяха разпръснати скъпи антикварни мебели, модерен бе само застланият на пода кръгъл килим, а на стената над стълбата висеше модернистична картина. Домакинята ги поведе към всекидневната, от която се откриваше прекрасна гледка към басейна. Мястото действително си го биваше.

Не притежаваше комфорта и отпускащата небрежност на къщата на Тали, но по някакъв начин приличаше на нея или по-скоро на къщата, която Тали би могла да има, ако бе положила повече усилия, както бе постъпила Бриджит, или ако бе пръснала толкова пари за антики, картини и скулптури. Джим огледа внимателно асистентката на Тали, когато тя приседна на елегантния бял диван. Всъщност не беше толкова красива, колкото работодателката ѝ, но се бе постарала максимално да изтъкне физическите си дадености с помощта на пластичната хирургия, на отлично подбрани дрехи, фризура и грим, така че изглеждаше по-впечатляваща от нея. Но всъщност Тали бе истинската красавица, въпреки раздърпания си стил, разрошената коса и пълната липса на грим. Бриджит просто знаеше как да нагласи и да изтъкне всичко. Изглеждаше — и очевидно живееше — като истинска звезда.

Къщата ѝ бе впечатляваща — сякаш всеки миг щяха да се появят журналисти от някое списание за обзавеждане, за да снимат. Беше

изискана, безукорна, елегантна, а градината приличаше на кът от Версай.

— Брей! Страхотно! — подсвирна Джим с очевидно възхищение и надзърна към градината. — Колко време ви отне да постигнете всичко това? — Звучеше по-скоро като гост, дошъл да побъбри безгрижно, а не като агент от ФБР, пристигнал за разпит, което потвърждаваше завидните му умения да предразполага разпитваните лица.

Джак винаги се беше възхищавал на стила му.

Бриджит разцъфтя като майска роза, докато Джим не спираше да бъбри не принудиено и да сипе похвали за дома ѝ. А Джак просто не можеше да откъсне очи от нея. Както биха казали децата им, тя беше „суперготина“!

— Тук съм вече от седем години — заяви тя с гордост. — Преди това живеях в Санта Моника, на самия плаж, но къщата беше прекалено малка. Сдобих се с пари, затова се преместих тук, в по-просторно и удобно жилище. Но работата още не е свършила. Моята работа край няма. Съвсем наскоро приключих с ремонта на горния етаж, подмених изцяло банята и засадох нови дървета в градината.

— Бих искал да видя какво сте постигнали — усмихна ѝ се Джим. — В момента и аз ремонтирам жилището си, но това направо ме влудява. Все не мога да привърша.

Увлякоха се в оживено обсъждане на проблемите с майсторите. Тя ги поведе нагоре по стълбите. Спалнята ѝ все едно бе проектирана за Мария Антоанета, в пълен контраст със семплата спалня на Тали, която бе видял при посещението си в дома ѝ — там най-забележителното бяха големият плосък екран и неоправеното легло. Спалнята на Бриджит беше абсолютно безупречна, с грамадно старинно легло с четири колони, застлано с километри бледожълта коприна.

— Семейна ценност ли е? — попита, като посочи леглото.

Тя кимна.

— Било е на прабаба ми. От години го пазех на склад. Слава богу, че злата ми мащеха не успя да ми го отнеме. — Впусна се в оплаквания от злата си мащеха, която преди осемнайсет години станала причина Бриджит да се премести от Сан Франциско в Ел Ей. Оттогава живеела тук, макар че от време на време се отбивала в

родния си дом, но можеше да разказва до безкрай истории за мащехата си.

Показа им още три красиво обзаведени спални за гости на втория етаж, всички със старинни легла, макар и не така впечатляващи като нейното, както и банята с изцяло ново обзавеждане, която агентът огледа със завист и страхопочитание.

— На моя майстор биха му трябвали две години, за да завърши подобна баня — възкликна Джим, неспособен да откъсне възхитения си поглед от грамадната кръгла вана с джакузи в средата и страхотната душкабина за двама. Всичко в банята беше от розов и бял мрамор, включително стените и подът. И се разкриваше чудесен изглед към градината — дори по-добър, отколкото от всекидневната.

— На моя майстор му отне една година — отвърна Бриджит. — Трябваше всеки ден да го пришпорвам и да се разправам с него, но пък свърши много добра работа. При това на добра цена. — Тя очевидно много се гордееше с дома си.

Тали също се радваше на своя дом, но можеше да се каже, че всъщност не му обръща много внимание. Тя изразходваше цялата си съзидателна сила в работата си. Докато за Бриджит несъмнено тук бе нейното царство, източникът на гордостта и радостта ѝ. Нямаше деца, така че можеше да си позволи да си угажда. Не се притесняваше за такси в колежи. Всичко, което имаше, беше за самата нея.

Слязоха на долния етаж, като бърбреха оживено. Домакинята им предложи питие, но те отказаха. Джим помоли само за чаша вода. Отидоха в кухнята, обзаведена по последна мода, съдържаща всякакви скъпи кухненски уреди, каквито може да измисли човешкото въображение. Всичко беше в черен гранит, дори и кухненската маса.

— Къщата действително е прекрасна — изрече Джим възторжено, а тя грейна от удоволствие. — Сигурно много обичате да се прибирате тук. — Изглеждаше обзет от завист, което я развълнува и погъделичка егото ѝ.

— Така е. Работя усилено и е истинска наслада да се прибера вкъщи след края на работния ден или след някое пътуване. Особено ако сме били в Африка, за да снимаме на места, гъмжащи от змии.

— Сигурно сте много щастлива, че се връщате от Палм Спрингс — отбеляза Джим и взе чашата вода.

— Да, щастлива съм. Няма по-хубаво място от дома! — цитира тя от „Магьосникът от Оз“.

Отново се върнаха във всекидневната и се разположиха удобно.

— И така — поде Джим с въздишка, като държеше в ръка чашата от „Бакара“, — доколкото разбрах, Хънтър Лойд е вземал от вас пари, които са били на госпожа Джоунс.

— Да — потвърди Бриджит с неодобрителна физиономия. — Бях много разстроена заради това и трябваше да ѝ кажа, но се опасявах да не съсия връзката им, ако го издам.

Джим кимна, все едно я разбира напълно и се възхищава от това, че не е издала Хънт.

— Но подразбрах също, че е имал връзка и с вас — продължи Джим.

Бриджит го изгледа така стреснато, сякаш в следващия миг ще падне от дивана.

— Не беше точно така — отрече тя, като се окопоти удивително бързо, — въобще не беше така. Това, което съществуваше помежду ни, на практика беше изнудване. Една вечер той ме напи и аз се озовах в леглото с него. Принуди ме да правим секс, а после ме заплаши, че ако не продължа да спя с него, ще каже на Тали, че сме любовници. Направих го, за да опазя приятелството ни, както и работата си.

— Сигурно сте се озовали в ужасно положение — констатира Джим със съчувствие. — Било ви е доста тежко.

— Така беше.

— И колко дълго продължи това?

— Три години — уточни тя с мъченически вид.

— Защо престанахте да се срещате?

— Той започна връзка с някаква друга жена.

— Това сигурно е било облекчение за вас — отбеляза Джим и отпи още една глътка вода.

Бриджит го наблюдаваше внимателно.

— Да. Тали знае ли за това? — Бриджит се постара да не издаде вълнението си, докато задаваше въпроса. — Никога не съм ѝ казвала.

— Не — отвърна той заговорнически. — Узнах го от друг източник, но предположих, че мога да го обсъдя с вас.

— Разбира се. Всъщност за мен е облекчение, че вече няма да пазя тази тайна. Макар че никога не бих казала на Тали. Мисля, че това

ще разбие сърцето ѝ.

— Вероятно. Тя и без това изглежда много разстроена заради другото момиче, онова, заради което той я е напуснал — Анджела Мориси. Онази, която сега е бременна.

— Постъпил е ужасно с Тали.

— Знаете ли кой ѝ е казал?

— Аз ѝ казах. Реших, че трябва да знае. Излезе наяве, когато тя попита за парите. Накрая трябваше да ѝ кажа и за това. Хънт се измъква безнаказано вече четири години. А тя е толкова добра душа, че не заслужава такава участ — заяви Бриджит, като гледаше Джим с ясните си сини очи. — Приятелки сме от седемнайсет години, още от школата по филмово изкуство.

— Мисля, че тя е започнала като актриса, нали? — попита я Джим, силно заинтригуван.

Изглеждаше заплепен от всяка нейна дума. А Джак, както винаги, се бе настанил на съседния стол. Изглеждаше отегчен, дори полузаспал, но и той слушаше.

— Да, тя участва в голяма филмова продукция в поддържаща роля. Беше много добра. Но мразеше да играе. Искаше единствено да се занимава с режисура. След това имаше няколко предложения, но актьорската игра не я привличаше. Направи един независим филм, а останалото е история.

— Ами вие? — попита Джим. Бриджит се засмя, показвайки два реда идеални бели зъби. Имаше изумителна усмивка, и той трябваше да признае, че е достатъчно красива, за да бъде актриса, но не беше така характерна като Тали. — Някога играли ли сте във филми? Трябвало е да опитате.

— Само в няколко второстепенни филма. Постъпих във филмовата школа по-скоро за забавление. Никога не съм се интересувала истински от правенето на филми, както Тали. Докато учех, на няколко пъти ме ангажираха като модел, а после помогнах на Тали да направи първия си филм. След това ми беше по-забавно да работим заедно. Никога не съм била така отдадена на киното като нея. — С тези думи подсказваше, че не е имала нужда от това. — И нека да бъдем откровени — продължи скромно, — аз просто не притежавам нейния талант. — Поне това ѝ признава, помисли си Джим. — Тя ще стане един от легендарните кинорежисьори на нашето време. Сигурна

съм, че скоро ще спечели „Оскар“. Заслужава го. И не се нуждае от Хънт за кариерата си. Всичко постига сама. — В гласа на Бриджит звучеше гордост от дългогодишната ѝ приятелка.

Двамата с Джим си размениха усмивки.

— За какво смятате, че Хънт е използвал парите, които е получавал от вас? — Той отново се върна към темата за парите.

— Нямам представа. Може би ги е пръскал по жени. — Асистентката сви рамене.

— Не прилича на човек, който се нуждае от пари — отбеляза Джим практично.

— Кой знае? Това напомня за онези домакини от Бевърли Хилс, арестувани за кражби по магазините. Някои хора просто изпитват тръпка от кражбите на чужда собственост.

— А той някога правил ли ви е скъпи подаръци, докато сте имали връзка?

— Нямахме връзка — поправи го Бриджит. — Той ме изнудваше.

— Някога подарявал ли ви е нещо?

Тя отново сви рамене.

— Няколко хубави вечери, два уикенда в добри хотели. Веднъж отидохме до Хаваите, два пъти в Ню Йорк, когато Тали снимаше извън Ел Ей без мен.

Джим не коментира.

— Той щедър ли беше с Тали... с госпожа Джоунс...?

— Плащаше някои от сметките, заплати на прислужниците, комунални сметки, за продукти, а някои неща за къщата купиха заедно.

— А след това е крал пари от нея, за да плаща за всичко това? Какъв хитър номер — отбеляза Джим с напълно невинен вид. Бриджит не посмя да коментира. Вече бе казала достатъчно. — А тя изневеряваше ли му?

— Едва ли. Тя не е такава жена. Действително е много морална и честна.

„За разлика от своята асистентка“, искаше да добави Джим, но замълча. Не харесваше тази жена, но не издаваше какво мисли за нея. Вежливо се остави тя да води по всички теми, да му изтъква всичко, което ѝ е приятно, да осветлява всичко, на което той така или иначе щеше да се спре. Тя се наслаждаваше на вниманието му и дори бе

започнала да вярва, че имат общи интереси и житейски възгледи. Джим беше превърнал разпита в изкуство.

— Може ли да се досетите за някой друг, който би откраднал от Тали пари в брой? — попита я Джим със замислен вид.

— Може би Виктор Карсън. Той е от онези мухлясали старци, а има много скъпо изглеждаща млада жена.

— Да, много точно казано — засмя се Джим на забележката ѝ. — Вече разговаряхме с него и Хънтър Лойд. — Тя го изгледа изненадано, но той побърза да я поласкае, и тя си отдъхна. Агентът се преструваше, че флиртува с нея, а на Бриджит това определено ѝ хареса. — Винаги пазим най-доброто за края.

— Но нали всичко спря, след като той си тръгна? — попита тя със съблазнителна усмивка.

— Поне така изглежда. Но ако го извършва някой друг, или ако са няколко души, кражбата ще започне отново. Ако това се случи, постарайте се да ни уведомите. И то веднага.

— Непременно. Нямах представа, че е присвоил толкова много. Той вземаше по малко, и парите направо се изплъзваха между пръстите ми. А и всъщност никога не съм водила точна сметка.

— А госпожа Джоунс никога ли не плаща сметките си, не проверява ли разходите си?

— Тя няма време, особено когато снима извън града, а дори и когато е в града.

— Тя не подписва собствените си сметки, така ли?

— Да — заяви тя твърдо.

— Проверява ли въобще извлеченията от банковите си сметки?

— Никога не се занимава с това. Затова има мен. Аз поддържам всичко в ред, а после го изпращам на Виктор Карсън.

— Това означава, че ви се е насъбирила доста работа — отбеляза Джим със съчувствие.

— Обичам да правя всичко, с което мога да ѝ помогна. През всички тези години си живяхме чудесно.

— Тя ми каза колко много разчита на вас. Каза още, че напълно ви вярва. — Бриджит остана много доволна. — Има късмет с вас — добави още един комплимент той.

— И аз имам не по-малък късмет с нея — отвърна Бриджит.

Джим се изправи. Джак като че ли се събуди точно навреме, за да ги последва на излизане от всекидневната към коридора.

— Благодаря ви за обиколката из къщата — рече той с топлина в гласа. — Наистина беше голямо удоволствие. Имате великолепна къща, и вършите страхотна работа. Винаги можете да станете декоратор, ако пресъхне пазарът за асистентки на режисьори — завърши той с блага усмивка.

— Надявам се никога да не ми се наложи — заяви тя щастливо, преди да отвори външната врата.

След минута двамата мъже бяха навън, а Бриджит се качи по стъпалата до спалнята си и се съблече. Тази вечер очакваше Томи и искаше да се приготви, преди да е дошъл. Срещата с агентите от ФБР ѝ се стори безкрайна, макар че бе продължила само два часа. Въпросите им бяха най-обикновени; тя си каза, че всичко е минало добре. Надяваше се да не ѝ досаждат повече, особено след като нямаше изтичане на суми от парите на Тали, откакто Хънт се бе разделил с нея. Просто нямаше какво повече да се разследва. Загадката беше разрешена. И ФБР можеше да се заеме със следващия случай.

Тъкмо когато се потопи в ароматизираната вана, мобилният ѝ телефон звънна. Беше Томи — обаждаше се, за да я предупреди, че ще закъснее, но обеща до един час да е при нея.

— Идеално. Точно толкова време ми е нужно, за да се приготвя за теб — отвърна тя със знойна усмивка, която би разтопила и стомана.

Той усещаше доброто ѝ настроение дори по телефона. Нямаше търпение да отиде при нея. Нощите им бяха фантастични. Той щеше да я придружава в Мексико по време на почивката на снимачния екип. В курорта Палмила в Кабо Сан Лукас, в един от най-луксозните хотели в света. Тя го беше поканила. Беше невероятна жена. А той никога в живота си не се бе наслаждавал на такъв необуздан секс.

— Е, какво мислиш? — попита Джак, докато се спускаха по хълма след посещението при Бриджит.

Беше впечатляващо — красива жена в разкошна къща. Джак не можеше да си обясни защо ѝ е нужно да краде и да лъже. Тали беше направила всичко за нея и ѝ бе осигурила приказен живот.

— Знаеш какво мисля — отвърна тихо и сериозно Джим.

Особено му хареса онази част от разказа ѝ, в която Бриджит описваше как била принудена със сила и жестоко изнудване да спи три години със злодея Хънтър Лойд. Мъченията ѝ включвали скъпи вечери, изискани хотели и луксозни почивки. Трудно беше да повярваш, че всичко това е било толкова непоносимо за Бриджит.

— Готов ли си да се обърнеш с тези сведения към прокурор? — попита го Джак. — Вече от няколко седмици се занимаваме само с разпити.

Бяха разпитали прислужницата и градинаря на Тали, които потвърдиха, че Хънт им е давал солидни бакшиши, и въобще бил много щедър. Разпитаха и хората, които поддържаха къщата и градината на Бриджит. Те казаха, че никога не са я виждали с мъж, но най-различни млади мъже влизали и излизали от къщата ѝ. Когато им показаха снимки на Хънт, всички заявиха, че не са го виждали в къщата. За разлика от тях обаче, служителите от хотелите „Шато Мармон“ и „Сънсет Маркиз“ тутакси го разпознаха. От няколко години редовно бил гост на хотелите, заедно с Бриджит Паркър; двойката винаги си прекарвала много добре. Често пиели шампанско, неизменно правели поръчки от румсървиса, никога не излизали от стаята. Понякога оставали цяла нощ. Ясно било, че двамата много се харесват. Забавлявали се превъзходно, а престоите в хотелите били чести и редовни.

— Иска ми се да изчакам доклада на колегите ни в Сан Франциско — каза Джим. — Утре ще го получим. Нека първо да видим какво се казва в него.

— Вероятно няма да има нещо разтърсващо — отвърна Джак.

— Искам също да пообиколя дизайнерските бутици, от които тя е пазарувала, както и някои бижутерски магазини. Тали ми спомена няколко имена, макар че тя не допуска, че ще открием нещо важно. Всичко, което носи Бриджит, е получавано под формата на подаръци, предоставяни ѝ от модните дизайнери и техните магазини, за да убеди Тали да носи техните облекла и аксесоари. — Той от седмици се канеше да извърши тази проверка, но досега беше прекалено зает. Имаше и други случаи, които трябваше да разнищват; някои от тях бяха по-спешни от случая на Тали. — След това ще бъдем готови за доклад. Вече мога да съставя формуляр с препоръки въз основа на косвени доказателства. Можем да разчитаме и на следователските си

инстинкти — това е най-доброто, което можем да направим засега. Както и на факта, че жертвата е изгубила близо един милион долара в брой през последните три години. Това би трябвало да свърши работа.

Джим изгаряше от желание да арестува Бриджит. Отлично знаеше, че и Тали иска същото. Тя очакваше и решението на Джим кога да я уволни, защото ѝ ставаше все по-трудно да я търпи около себе си. Джим имаше чувството, че сега тя може да се отърве от Бриджит. Вече бяха почти готови с резултатите от разследването и вероятно бяха събрали всичко, което може да се открие. Той се запозна с банковите сметки на Бриджит, получени с помощта на банката по силата на споразумението за поверителност на сведенията, което гарантираше, че нищо не може да задължи банката да признае, че е предоставила тези сведения на ФБР. Оказа се, че през последните няколко години Бриджит Паркър е внасяла доста значителни суми по сметките, при това винаги в брой. Но парите са били изтегляни също толкова бързо, колкото са били внасяни. Нямахме начин да се установи за какво ги е харчила. Но той се надяваше тези сведения да помогнат да я изобличи, когато се стигне до предявяване на обвинение и до арестуването ѝ. Тогава тя можеше да се огъне, да направи самопризнание и да се съгласи да се признае за виновна. Това би бил най-добрият сценарий за всички, и той бе сигурен, че Бриджит няма да предпочете притесненията и разходите, свързани с един съдебен процес, макар че изглеждаше, сякаш може да си го позволи. Получаваше солидна заплата и разполагаше с доста пари в банковите си влогове.

Джим остави Джак в офиса на ФБР и се прибра у дома си. Там завари Боби да нагъва пица и да гледа телевизия с двама приятели.

— Нямах ли домашни? — попита го Джим с вдигнати вежди.

— Вече написах всичко.

В миналото надзорът върху домашните на децата беше работа на Джийни, но от пет години бе негово задължение. Закуската, обядът, домашните, прането, чистенето на къщата, Малката Лига, редуването за водене на децата — своите и съседските — с колата до училището, съпровождането на момчетата до всички техни спортни занимания, прегледите при лекари, приготвянето на дрехите и сандвичите за учебния ден, родителските срещи, украсяването на къщата и на елхата за Коледа, коледните картички, воденето на черния им лабрадор на

ветеринар... Той беше като човек-оркестър, а Джийни често му липсваше до полуда, и това едва не го довърши. Не заради това, което вършеше, а заради жената, която беше. Обичаше я още от гимназията. Обичаше я в продължение на двайсет и седем години и още не можеше да повярва, че го е напуснала. Завинаги. Тази мисъл понякога още караше дъха му да секва.

Момчетата бяха качили крака върху масичката за кафе, зяпаха телевизора, още по спортните си дрехи от училището, и се смееха шумно. Кутията от пица се беше изтърколила върху килима, преобърната надолу. Бяха отворили върху масата кутийки кока-кола, които можеха да се разлеят, както често се бе случвало.

— Хей, момчета! — напомни им Джим за присъствието си. — Нали няма да срутите къщата?

— Извинявай, тате — отвърна Боби с вид на разкайващ се грешник.

Започнаха да се побутват един друг, и накрая седнаха поприлично на дивана. Беше безнадеждно, но на него му бе приятно да се навъртат наоколо. Само се усмихна и се качи на горния етаж, за да поработи на компютъра. Още мислеше за къщата на Бриджит Паркър, с целия ѝ блясък и великолепиe. Беше толкова различна от къщата на Тали Джоунс, която обаче беше по-топла и по-реална. Но не можеше да се отрече, че домът на Бриджит е красив. А той вече знаеше какви са доходите ѝ. Тали всяка година ѝ бе плащала огромна заплата, а и Бриджит е получавала още много други добавки във вид на бонуси и многобройни подаръци. И освен това е спяла с приятеля на Тали. Това навярно много болеше. Не е чудно, че Тали изглеждаше така съсипана, когато я видя за пръв път. Беше след срещата с Мег. Затова сега нямаше търпение по-скоро да уволни Бриджит, независимо дали е краля пари от нея, или не. Предателството беше твърде голямо, за да бъде простено. А Бриджит още си въобразяваше, че тя не знае. Да, Тали си бе изиграла ролята отлично. Бриджит имаше право — Тали беше дяволски добра актриса, както и филмов режисьор.

Приятелите на Боби си тръгнаха в единайсет часа и той се отби в стаята на баща си, когато се качи на горния етаж.

— Още ли работиш, татко?

— Да. — Джим завъртя стола си и се усмихна на по-малкия си син.

Ужасяваше се от мисълта, че след две години ще завърши гимназията, и се радваше, че Боби още е у дома при него.

— Прекалено много работиш, татко — изрече Боби загрижено и се приближи към баща си, за да му разтрие раменете.

Това бе единственият човешки контакт, който бе останал сега на Джим. Единствено прегръдките и докосванията до синовете му. Така и не успя да се накара да излиза на срещи с жени след смъртта на Джийни. Момчетата от ФБР неведнъж се бяха опитвали да го запознаят с приятелки на съпругите си, но накрая вдигаха ръце и го оставяха на мира. Напълно се отказаха. Той не беше готов, и може би никога нямаше да бъде. Спомените от годините му с Джийни още бяха твърде живи в паметта му, а и нали имаше момчетата.

— По някакви интересни случаи ли работиш? — попита Боби и се тръшна на леглото.

— Някои от тях си ги бива.

Джим никога не говореше за случаите в дома си, докато не бъдат разрешени. Но момчетата винаги го питаха, с надеждата да чуят страховити разкази за кръв, трупове и възбуждащи сцени, както и за някоя и друга стрелба, макар че рядко се стигаше дотам. Джим не се занимаваше с такива случаи. Винаги носеше пистолет, но много рядко му се налагаше да го използва. Бе много по-известен с таланта си да различава така наречените престъпления на „белите якички“, отколкото случаите с насилие. Обичаше да разрешава такива случаи с мислене, а не да ги урежда с пистолет в ръка. Не му харесваха разследванията, свързани с физически опасности, особено след като бе загубил Джийни. Ако нещо се случеше с него, нямаше да има кой да поеме грижата за двамата му сина.

— А сега по какво работиш? — запита го Боби, докато зяпаше тавана, проснат на леглото, което сега бе прекалено широко, за да спи Джим сам в него.

— По много интересна измама с кредитни карти, разпростираща се в тринайсет щата, мрежа за промишлен шпионаж и две финансови измами, едната от които е за близо един милион долара — разказа му Джим с усмивка.

Боби беше много добро момче, както и Джош. Обичаше ги и двамата. Много му липсваше Джош. Джим се стараше да разговаря с него по телефона всеки път, когато Джош прояви желание да се чуе с

баща си. Момчето много харесваше колежа и рядко се прибираще у дома.

— Звучи ми скучно — промърмори Боби разсеяно и се надигна от леглото. — Предполагам, че никого няма да застреляш тази седмица.

— И аз така се надявам — засмя се Джим и отиде да се съблече, а Боби се запъти към стаята си. Беше сигурен, че момчетата не са разтребили на долния етаж, но можеше да почисти и сутринта, преди да отиде на работа. Винаги така правеше. Една жена се отбиваше веднъж седмично за основното почистване, а той и Боби поемаха останалото.

Отиде да каже лека нощ на Боби, който гледаше телевизия в леглото си. После се върна в стаята си. Напомни си утре сутринта да посети магазините по Родео Драйв. Тали му бе дала дълъг списък с магазините, които изпрацат на Бриджит скъпи подаръци. Това беше ангажимент, който искрено би отвратил сина му, мислеше си той, докато си лягаше, и се усмихна носталгично. На Джийни много би й харесала една сутрешна обиколка по Родео Драйв. Всичко, което правеше и мислеше, накрая — винаги го връщаше към нея.

13.

Джим започна с магазините по Родео Драйв. Обходи булеварда от единия до другия край. „Гучи“, „Фенди“, „Прада“, „Джими Чу“, „Долче и Габана“, „Роберто Кавали“, както и бижутерийните къщи — „Картие“, „Ван Клийф“ и „Хари Уинстън“. Донякъде се упрекваше, че не е проверил тези магазини по-рано, но просто нямаше време. Приоритет му бяха разпитите на заподозрените и преглеждането на доказателствата, събрани от експерт-счетоводителите от криминалния отдел. Ако се стигне до съдебен процес, се нуждаеха от улики, неподлежащи на съмнение.

Във всеки от магазините, които посети, настояваше да говори с управителя. Разпитваше за подаръците, които е получавала Бриджит Паркър, асистентка на Тали Джоунс. Тали го бе уверила, че Бриджит получава подаръци от какви ли не магазини, включително от най-скъпите, като се започне от бижута и се стигне до кожени палта и куфари. Режисьорката бе споменала още, че Бриджит постоянно се хвали пред нея с тези подаръци, но Джим държеше да провери лично. Не беше запознат с това явление, поне не достатъчно, затова искаше да научи повече подробности.

Навсякъде получаваше един и същ отговор. Някои продавачи твърдяха, че ѝ изпращали по един подарък годишно, обикновено по Коледа. Подаръците винаги били дребни — шал, нощница, пуловер, декоративна чаша, писалка, кристално украшение за маса, в знак на благодарност към техните най-добри клиенти. В някои случаи предлагали специални отстъпки, като за VIP клиенти, но Бриджит не фигурирала сред тях. Всички продавачи увериха Джим, че тя е една от най-добрите им клиентки и плащала за всичко, което купувала; само понякога ползвала дребни отстъпки, като скромна проява на любезност. И потвърждаваха, че избирала само скъпи модели. Сред покупките ѝ били няколко кожени палта във всички цветове на дъгата, включително жакет от златен самур за петдесет хиляди долара, чанти за четири хиляди долара, диамантена огърлица, както и много

пуловери, обувки, дрехи. Обаче, подчертаваха единодушно всички продавачи, тя винаги лично заплащала покупките и никой не ѝ давал подаръци — точно обратното на това, което твърдеше Тали. Отново се оказа, че Бриджит е лъгала.

Той питаше дали е плащала с чекове, кредитни карти или в брой. Всички касови бележки доказваха, че тя неизменно е плащала в брой, с изключение на самурения жакет, платен с чек. Джим попита управителя на магазина дали е възможно неговите подчинени да са ѝ давали подаръци без негово знание. Управителят на магазина на „Прада“ се засмя при този въпрос.

— Не, освен ако не искат да се наредят на опашката от безработни пред бюрата по труда. Това ще бъде оценено като кражба, поне в нашия магазин. Сигурен съм, че госпожица Паркър е получавала коледни подаръци през всичките тези години, но те се свеждат само до някой ключодържател, портмоне или шал. Нищо по-голямо. Ние тук се занимаваме с бизнес, а не с благотворителност. Внасяме своята лепта за благотворителните организации, но не и за клиентите си.

Джим леко се смути, че бе задал този въпрос. Но двучасовата обиколка по Родео Драйв му помогна да си изясни навиците за пазаруване на Бриджит. Тя бе похарчила цяло състояние, като винаги плащала в брой, и нито една от скъпите ѝ дрехи и вещи не беше подарък — точно обратното на това, което твърдеше тя, и в което Тали вярваше. Бриджит беше един от най-добрите клиенти на всички проверени от Джим магазини — в някои пазарувала по-често, но никога не използвала кредитна карта, а се разплащала само в брой. Най-вероятно с парите, откраднати от своята работодателка.

Същото му разказаха и бижутерите. Според техните показания и неговата преценка, Бриджит бе пръскала за бижута и дрехи значително повече от доходите си, да не говорим за скъпото обзавеждане на къщата ѝ и антиките в него, които той бе видял предишния ден. Идваше му сам да се изрита, че по-рано не бе направил това малко проучване. Очевидно това бе доказателството, от което се нуждаеха. Дори преди година тя бе купила пръстен с диамант за сто хиляди долара. И освен ако семейството ѝ не ѝ изпращаше пари, за които той не знаеше нищо, тъй като не бяха отразени в банковите ѝ сметки, излизаше, че Бриджит Паркър взема пари в брой отнякъде другаде.

Беше спряла да краде от Тали, когато Хънт напусна дома ѝ, но при скоростта, с която прахосваше парите, Бриджит явно нямаше да се въздържа много дълго. Джим лесно можеше да се сдобие с копия от касовите бележки от магазините, в които бе проверил, че е пазарувала Бриджит, а също и от още няколко други. Вече бе разпитвал в десетина магазина на Родео Драйв и в три бижутерски къщи. Когато влезе в офиса, лицето му грееше от щастие.

— Мога ли да узная какво толкова ти се е случило на път към работата тази сутрин? — попита Джак, когато се отби в стаята и видя Джим, седнал на бюрото си с блажено изражение.

Вече разполагаше с всичко необходимо, за да убеди прокурора да заведе случая и да издаде заповед за арест.

— Имах късмет — ухили му се Джим.

— И ти личи — усмихна се Джак.

— Цяла сутрин обикалях Родео Драйв. Трябва да си благодарен на съдбата, че не си женен за Бриджит Паркър. Тази жена е прахосала цяло състояние.

— Аз пък мислех, че всичките ѝ придобивки са били подаръци в знак на внимание към нейната работодателка.

— Нищо подобно. През последните три години тя е похарчила повече от един милион долара. Ще трябва отново да проверим счетоводните книги на Тали Джоунс. Бриджит е задигнала повече, отколкото мислехме. И за всичко, което купувала, е плащала в непоклатимо здравата щатска валута. При това само в брой. — Джим се ухили тържествуващо на Джак и остави на бюрото му една разпечатка.

— Това явно е твоят щастлив ден. — Сега усмивката на Джак можеше да съперничи на усмивката на Джим. — Това е подарък за теб от колегите ни в Сан Франциско. Разговоряхи са с баща ѝ, мащехата ѝ и сестра ѝ. Разказаното от Бриджит за мащехата ѝ се потвърди — двете наистина се мразят. Но с изключение на това, нищо друго, което е казала Бриджит на Тали Джоунс, не е вярно. Баща ѝ е пенсионер, а преди това работел в една телефонна компания. Майка ѝ починала, когато Бриджит още била малка. Мащехата ѝ каза, че Бриджит била патологична лъжкиня — открай време, дори още като дете. И винаги успявала да изкопчи пари от тях по най-различни поводи. Спала със съпруга на сестра си, взела от него пари назаем, а после го изнудвала

със заплахата, че ще разкрие тяхната тайна пред сестра си. Така успяла да присвои всички спестявания на сестра си и зет си. Това звучи почти като заплахите ѝ към Хънт. Никога повече не се завърнала в Сан Франциско. Но ако все пак се случвало да пътува до там, никога не се обаждала на роднините си. И те не желаят повече да чуват за нея. Барни от нашия офис в Сан Франциско е говорил с баща ѝ — симпатичен старец. Разплакал се, когато станало дума за нея. И добавил, че не можел да си обясни какво било толкова сбърканото в нея. След смъртта на майка си Бриджит прекарала една година в психиатрична клиника. Редовно я залавяли да краде на дребно в магазина. По-късно се стигнало и до нещо, свързано с измама с кредитни карти, но в малки размери, затова така и не била съдена. Никой от роднините ѝ не я е виждал от петнайсет години и се надява никога повече да не я види. — Той си спомни нещо и побърза да добави: — Между другото, никога не е била дебютантка, ако това има някакво значение.

— Мамка му! — възкликна Джим с още по-широка усмивка. — Бинго! — Но след това лицето му помръкна. — Дали нейното семейство ще я предупреди, че ние сме по следите ѝ?

— Според момчетата от офиса ни в Сан Франциско, роднините ѝ въобще не разговарят с нея и нямат никакво желание нито да я виждат, нито да я чуват. Сестра ѝ казва, че се надява Бриджит да попадне в затвора, където ѝ е мястото. И с малко късмет, както и с помощта на прокуратурата, ще успеем да направим така, че мечтите ѝ да се сбъднат. Мисля, че вече не трябва да се притесняваш дали ще можем да я закопчаем. В кърпа ни е вързана. Всичко е в доклада — завърши той и посочи документите на бюрото.

— Най-добре се измитай оттук, преди да съм те разцелувал! — предупреди го Джим, а Джак се престори, че побягва към вратата.

— Да не си посмял! — Двамата мъже се разсмяха. После Джак излезе и се върна в кабинета си.

Джим изчете доклада много внимателно. Сега разполагаше с всичко необходимо. Знаеше, че единственият въпрос, който ще му зададе прокурорът, е дали случаят е за ФБР, или трябва да бъде прехвърлен на полицията, но според Джим нямаше основание да го отстъпва на полицаите. Именно агентите от ФБР бяха разкрили, че Бриджит Паркър на няколко пъти е използвала намаления, полагащи се

на Тали Джоунс при пътуване със самолет, което беше углавно престъпление от федерален характер. Виктор беше изтъкнал няколко незаконни трансфера по интернет, извършени от Бриджит през банковите сметки на Тали, което се класифицираше като измама във федерален мащаб, така че всичко беше ясно. Джим не желаше да се откаже от случая. Искаше да направи услуга на Тали Джоунс, като изправи тази мошеничка пред съда, за да върнат на Тали колкото може повече от откраднатото — ако не друго, поне закупените от Бриджит стоки, така че Тали да може да ги продаде. И може би къщата на Бриджит, мебелите, произведенията на изкуството и антиките. По всичко личеше, че асистентката на Тали е харчила много чевръсто откраднатите пари в брой. А сега той искаше да проучи как е платила къщата си, тъй като вече бе очевидно, че не е получила пари от наследство, както твърдеше тя. Не е платила за къщата и от попечителски фонд, по простата причина, че въобще не е разполагала с такъв. Бриджит бе лъгала от начало до край, а горката Тали й бе вярвала и се беше хванала в капана й. Той се питаше колко дълго Бриджит е краля от Тали и подозираше, че е било от дълги години, може би още от самото начало на приятелството им, по-точно — когато Тали е започнала да печели наистина сериозни суми от работата си. Бриджит бе успяла да остане неуловима само защото Тали е получавала толкова много пари от филмите си, както и заради това, че се е доверявала на Бриджит така сляпо и безрезервно, че никога не е проверявала сметките си, нито как Бриджит разпределя парите й. През всички тези години асистентката й е действала напълно необезпокоявано. Тали е проявила истинска наивност. Бриджит много умело спечелила приятелството и пълното доверие на своята работодателка. Да се довериш на някого, когото смяташ, че познаваш добре, не е престъпление, и Тали не заслужаваше да е жертва на криминални деяния и такава безогледна експлоатация. Джим искаше да направи всичко, което е по силите му, за да й помогне.

Прибра последната получена разпечатка в папката и отиде в прокуратурата, която се намираще отсреща. Бе решил да се срещне с един от прокурорите, с когото работеше най-често — Хенри Лоу. Когато влезе в кабинета му, прокурорът седеше на бюрото си. Размениха си усмивки. Хенри беше упорит и трудно можеше да бъде

убеден в нещо несъстоятелно; беше приятно да се работи с него. С Джим вече бяха разрешили немалко трудни случаи.

— Изглеждаш щастлив, все едно се връщаш от някой къмпинг — отбеляза Хенри и го покани да седне. — Какво си открил?

— Нещо, което много ще ти хареса. Поднасям ти го опаковано с панделки, като подарък. — Джим знаеше, че делата за издирване на откраднати пари в брой винаги са по-трудни за доказване от измамите с кредитните карти, чековете или банковите влогове на жертвите, но в този случай потокът от откраднатите пари в брой бе очертан твърде ясно и нямаше никакво съмнение, че Бриджит е харчила много повече, отколкото е печелила. Джим вече не се колебаеше как ще приключи случаят. Когато привърши с обясненията си и остави папката на бюрото, Хенри изглеждаше не по-малко доволен. — От два месеца работя по този случай — уточни Джим.

Това беше доста кратък срок за подобно престъпление. Сега беше наясно, че всичко можеше да стане и по-бързо, ако бе проверил по-рано магазините и бижутериите по Родео Драйв. Но сега всички парчета от мозайката бяха по местата си, особено след доклада от офиса на ФБР в Сан Франциско. Накрая Джим обясни на Хенри защо се обръща към него, а не към полицията, и Хенри се съгласи с доводите му. Те бяха съвсем ясни.

— Отначало тя се опита да обвини бившия приятел на жертвата, с когото впрочем също спяла. Но този човек притежава завидно състояние и изглежда честен във финансовите си сделки. Както и счетоводителят ѝ, когото също проверихме. Не е престъпник, макар че е съсипан от младата си жена, която го изнудва за пари. Но като цяло случаят е стабилен. Намерихме всичко, което ни трябва. Сигурен съм, че можем да предявим обвинение.

— И на мен така ми изглежда — заяви младият прокурор доволно. — Мислиш ли, че ще се признае за виновна?

— Трудно е да се каже. Зависи от това дали ще ѝ дишаме във врата и колко умен ще се окаже адвокатът ѝ. Едва ли ще ѝ хареса идеята да отиде в затвора, но предвид размера на откраднатите суми, няма друг шанс. Съдът няма да ѝ позволи да се отърве с по-лека присъда, както става при първо нарушение на законите. Положението ѝ се утежнява от това, че кражбите са се повтаряли в продължение на дълго време. Освен това има сериозна злоупотреба с доверие. — И

двамата отлично знаеха, че това ще утежни присъдата ѝ. — Жертвата напълно се е доверявала на Бриджит Паркър.

— А самата жертва няма ли проблем с това? Няма ли да моли за милост към най-добрата ѝ приятелка?

— Няма никакъв шанс за това. Асистентката спяла с приятеля на жертвата в продължение на три години.

— Уволнила ли я е?

— Все още не. Аз я помолих да се въздържа, докато се уверим на какво можем да разчитаме при разследването. Не исках заподозряната да изчезне. Сега жертвата изчаква да ѝ кажем кога може да я уволни. Мисля, че засега всичко се развива добре.

— Разпита ли асистентката? — Прокурорът искаше да се увери дали са взети всички предпазни мерки, преди да се обърне към съдебните заседатели, за да поиска заповед за арест от някой федерален съдия, ако съдебният състав одобри предложението му. И Джим, и Хенри бяха уверени в успеха.

— Да, вчера — заяви Джим доволно.

— И какво?

— Само лъжи, от начало до край. Същите глупости за попечителския ѝ фонд и наследството. Бях удостоен с обиколка из една великолепна къща, горе на хълмовете, вероятно купена с парите на жертвата — разбира се, без нейно знание. И това ще проверя. Добре ще бъде, ако успеем да я отнемем като компенсация за жертвата. Поне ще може да я продаде.

— За това трябва да се обърнеш към съдията и данъчните власти.

Знаеха, че Бриджит не е плащала данъци за приходите от откраднатите пари. А законът беше толкова абсурден: всеки престъпник първо трябва да отговаря за неплатените си данъци, и данъчните власти щяха да си поискат своето. Винаги ставаше така. Това бе причина за непрестанни битки между жертвите и данъчните за всяка собственост, конфискувана от престъпници. Дългите преговори бяха неизбежни, но още бе твърде рано за това. Джим искаше да уреди Тали да се възползва от правото си на реституция. Прокурорът можеше да помогне, но в крайна сметка съдията щеше да реши, в зависимост от това дали Бриджит ще се признае за виновна, или ще бъде осъдена. Ала засега тя още не беше арестувана, дори не беше обвинена.

— Колко бързо можеш да ми издадеш заповед за арест? — попита Джим с блясък в очите.

Вече искаше да действа. Знаеше, че така Тали ще почувства голямо облекчение. Беше нещо като реабилитиране за това, което бе преживяла, и предателството на Бриджит, да не говорим за загубата на огромна сума пари.

— Дай ми малко време — рече Хенри и вдигна ръце. — Ще представя случая пред съдебните заседатели, за да получа разрешение за повдигане на обвинение. Ще го направя колкото е възможно по-скоро, а след това ще отида при съдията за заповед за арест. Ще ми е нужен твоят окончателен доклад по случая.

— Ще го съставя още утре, или най-късно до два дни — обеща му Джим.

Хенри кимна одобрително.

— Въпреки че нашите съдии са претрупани с работа, обещавам ти да задвижа механизма колкото е възможно по-бързо, след като ми предадеш доклада и съдебните заседатели ми дадат зелена светлина.

— Звучи много добре.

Той знаеше, че след получаването на заповедта за арест ще има една седмица почивка, докато съдията се справи с купчината заявления за заповеди за арестуване, натрупани върху бюрото му. Все пак в момента Бриджит не представляваше физическа опасност за никого, така че нейната заповед можеше да изчака. Веднага щом се сдобие със заповедта, Джим имаше право да я арестува. Можеше да уведоми адвоката ѝ, ако има такъв, и да ѝ спести унижението да бъде изведена с белезници от дома ѝ или от работното ѝ място. Но доколкото му бе известно, тя още нямаше адвокат, тъй като нямаше представа, че е заподозряна.

— Ще бъде трудно да се проследят част от парите, похарчени в брой — напомни му Хенри.

— Да, но сме наясно със схемата, по която е изразходвала тези пари. Мисля, че е отивала със заграбеното направо на Родео Драйв, пръскала го е за дрехи и бижута, а после се е преструвала пред работодателката си, че всички тези покупки са подаръци. Действала е хитро и цялата история е звучала напълно достоверно, особено при твърденията ѝ, че разполага и с парите на фамилията си, така че през всички тези години никой не е заподозрял за кражбите ѝ. Те излезли

наяве при неочакваната финансова проверка, така че тя обвинила приятеля на Тали. Всъщност той и Тали Джоунс се разделили след разкритието за връзката на Хънт с Бриджит, продължила три години.

— Може би сега ще могат да се съберат отново — подметна Хенри с шеговита усмивка. Беше доволен от този случай, както и Джим. И двамата смятаха, че разследването е солидно обосновано.

Но Джим поклати глава.

— Всъщност, приятелят на Тали сега очаква бебе от друга жена, с която също изневерявал на Тали Джоунс.

Хенри го изгледа смаяно и се засмя.

— Ти явно водиш много по-екзотичен живот от мен. Къде попадна на тези хора?

— В Холивуд — ухили се Джим. — Но жертвата е много мила и приятна жена, напълно нормална наглед, която не се увлича по типичния блясък и интриги на Холивуд. Според мен именно по тази причина не е разбрала за случващото се. През цялото време само работи, а асистентката ѝ харчи парите ѝ. Или, както казваше тъща ми: „Хубава работа, стига да ти падне“. — Засмяха се. След малко Джим излезе от кабинета на Хенри и се върна в своя. Трябваше да продължи с работата.

Веднага щом седна зад бюрото си, се обади на Тали. Гласът ѝ звучеше разсеяно, може би защото беше на снимачната площадка.

— Ако имаш време, бих искал да поговорим — каза той.

— Ще работя до късно. Да не се е случило нещо лошо?

— Не, напротив. Всичко се разви изключително добре. Сега можеш да се освободиш от нея. Разполагаме с всичко необходимо, така че можем да започнем със съдебните процедури. Готови сме да задвижим механизма. Трябва само да си напиша доклада, след което прокурорът ще го представи пред съдебните заседатели, за да получи разрешение за повдигане на обвинение, и накрая ще поиска от съдията заповед за арестуването ѝ. Тъкмо идвам от кабинета на прокурора. Вече можеш да я уволниш, когато пожелаеш.

Тали направо се слича. Вече бе започнала да се отчайва, че никога няма да дочака това, още повече, че от седмици не се беше чувала с Джим. Дори вече подозираше, че я е забравил или е изгубил интерес към нейния случай. Всичко се задвижваше толкова мудно, въпреки че според уверенията на Джим за тях това било доста бързо.

Все пак бе помогнал и фактът, че тя е известна. Това създаваше интерес към случая и не можеха да си позволят да го пренебрегват. Пък и тя беше изгубила толкова много пари.

— Кога, според теб, ще се случи това? — попита тя неопределено, но той знаеше какво има предвид.

— Вероятно ще получи заповедта за арест следващата, или най-късно по-следващата седмица. И тогава ще се задействам.

— Аз ще бъда в Ню Йорк при дъщеря си — каза разочаровано Тали.

Той се засмя.

— Не съм очаквал от теб да присъстваш на арестуването й. Мисля, че и сам мога да се справя. Повярвай ми, вече съм го правил.

Тя внезапно прихна от смях и почувства силно облекчение. Джим беше извършил всичко точно така, както й бе обещал. А сега тя трябваше само да реши кога и как да уволни Бриджит. Тогава щеше да си откъдне. Искаше да се отърве от нея още сега. От приятелството им и доверието между тях не беше останало нищо, но въпреки това Тали трябваше да се преструва цели два месеца. Сега искаше само да изхвърли Бриджит от живота си и никога вече да не я вижда. Не си позволяваше да мисли за приятелката, която бе изгубила, нито за това, което й бе сторила тя.

— Искаш ли да намина след работа, за да поговорим? — предложи Джим.

Тя се замисли за момент. Имаше още въпроси и не искаше да ги обсъжда, докато работи, а сутринта трябваше да замине при Макс.

— Трябва да привърша всичко тук. Освен това искам да отида при баща си довечера, след работа... а после да си приготвя багажа... В девет късно ли е?

— Ще го уредя — отвърна тихо Джим. Би могъл да вечеря с Боби, преди да се срещне с нея. И той си имаше свой живот. — Да, удобно е.

— Тогава ще се видим в девет... и благодаря! — завърши тя и затвори.

Бриджит се приближи точно когато Тали приключи разговора.

— Кой беше? — Напоследък бе станала много по-любопитна. Или може би винаги е била такава. Но сега Тали беше много почувствителна.

— Грег Томас. Обещах на баща си, че той ще му помогне да въведе ред в някои документи. Нали знаеш какви са старите хора понякога. — Баща ѝ беше остарял, но умът му си оставаше остър като бръснач.

Бриджит не се опита да коментира.

— Как се чувства той?

— Не много добре — отвърна тъжно Тали.

Това поне беше истина. Баща ѝ сякаш бавно гаснеше, като догаряща свещ. Тя правеше всичко възможно, за да го поддържа във форма и да ангажира вниманието му с нещо, но през някои дни той просто се чувстваше твърде уморен, за да стане от леглото.

Тали и Бриджит се върнаха заедно в офиса, за да уредят някои подробности в последните минути, преди Тали да замине за Ню Йорк. Тя се запита дали някога ще я види отново. Може би на процеса, ако се стигне до съд, освен ако Бриджит не се признае за виновна преди това.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита я Бриджит с усмивка, докато вървяха към колите си, паркирани една до друга.

— Не, всичко е наред. Отивам да се видя с баща ми, а след това ще си опаковам багажа. Нямам търпение да видя Макс. — Тали беше много развълнувана от предстоящата среща с дъщеря си. Толкова много имаше да ѝ разказва. Макс още не знаеше нищо за Хънт и Бриджит, нито за другите неща, които се бяха случили тук. Щяха да имат теми за разговор за цялата седмица.

— Искаш ли да ти помогна с багажа? — предложи Бриджит.

Идеалната асистентка, както винаги — която я беше ограбвала най-нагло и беше спала с Хънт. Не можеше да ѝ прости предателствата и искаше тя час по-скоро да се махне от очите ѝ. Не можеше дори да си представи какво е да те арестуват, нито какъв ще бъде животът на Бриджит занапред. Джим бе казал, че със сигурност ще отиде в затвора заради голямата сума, която е откраднала, а парите вероятно щяха да се окажат още повече.

— Ако искаш, мога да ти донеса вечеря.

— Само ще приготвя багажа, и веднага ще си легна. Мразя ранните полети — каза Тали и се усмихна.

Сега при всяка усмивка усещаше колко е фалшива. Беше свикнала да става рано за работа, така че дори и това беше лъжа. Сега

всичко помежду им беше лъжа. Всичко, което й казваше Тали, звучеше фалшиво, но постъпките на Бриджит бяха далеч по-лоши.

Бриджит я прегърна. Тали отвърна на прегръдката и усети как стомахът ѝ се свива.

— Предай на Макс, че много я обичам.

— Приятно прекарване в Мексико — пожела ѝ Тали.

Бриджит ѝ беше казала, че заминава за Палмила, но не бе споменала с кого. Тали изобщо не я интересуваше.

Докато се приближаваше към колата, се питаше кога и как да я уволни. Обади се на Грег Томас. Искаше да обсъдят това и да му разкаже за всичко, което се бе случило, както и най-важното — че от ФБР щяха да арестуват Бриджит следващата седмица.

— Изчаках с уволнението, докато ми казаха, че е подходящо. Днес ми се обади специалният агент от ФБР, разследващ случая, за да ми съобщи, че вече съм свободна да го направя. Той ще дойде у дома довечера. Какво да правя с нея?

— Най-добре да я уведомя с писмо и имейл — каза Грег тихо. — Не бих искал да се срещаш с нея очи в очи. Това може да се окаже доста неприятно, и дори опасно за теб. Смяташ ли, че тя може да прибегне до насилие? — Тревожеше се за Тали, която беше останала сама в къщата след раздялата с Хънт.

— Не вярвам. Или поне се надявам да не се стигне дотам. — Досега се занимаваха само със събиране на доказателства и с оформянето на случая, така че Тали не се беше замисляла за това какво ще се случи, след като уволни Бриджит и я арестуват. — Мисля, че след ареста ѝ ще има други, по-сериозни проблеми. Какво ще ѝ съобщиш в писмото? — Сега, докато пътуваше към дома на баща си, ѝ се струваше странно да мисли за това. Искаше да разкаже и на него за случилото се. Но не желаше той да се безпокои за нея. За него всеки ден беше усилие, мъчителна борба с болестите.

— Мисля, че трябва да бъде много делово и ясно. Поради нередностите, открити в счетоводните ти книги, които са разклатили доверието ти в способностите ѝ да движи делата ти, както и някои обстоятелства, излезли наяве, е нежелателно тя вече да изпълнява длъжността на твоя асистентка. Накрая — най-добри пожелания, късмет и „майната ти“. Как ти звучи? — засмя се той.

— Чудесно, с изключение на последните думи.

Струваше ѝ се странно всичко да свърши така след седемнайсет години — по-голямата част от живота и на двете като зрели хора. Но всичко беше истина. Тя нямаше представа как ще реагира Бриджит, дали ще е бясна или съкрушена. Вероятно ще се обади на Тали, обляна в сълзи, и ще отрече всичко. Ала както се оказа, всичко в живота на Бриджит беше лъжа.

— Не се безпокой. Всичко ще е както трябва. Аз ще подпиша писмото, а не ти. Не искам да си на преден план в тази работа. После винаги можеш да обвиниш мен. Искам да обсъдим и още нещо. След като я арестуват, ще трябва да повдигнем граждански иск срещу нея. Ще се опитаме да върнем част от парите ти, поне доколкото можем. Тя има къща, вещи, бижута, кола, а вероятно и пари в банката. Предполагам, че всичко е твое. Ще започна да подготвям този иск, докато отсъстваш. — В този миг Тали осъзна, че животът на Бриджит ще се срути като картонена къщичка. Но тя сама си го бе причинила. — Утре ще се обадя в банката от твое име. Ще трябва да бъде забранен достъпът до всичките ти сметки и да се сменят паролите. Освен това искам да смениш ключалките в къщата си. Всичко това трябва да се свърши, преди тя да бъде известена за ареста си. Има ли някой, който утре може да остане у вас и да посрещне ключаря?

Тали въздъхна. Досега за всички битови нужди се бе грижила Бриджит.

— Не, няма, а и през цялата седмица ще бъда в Ню Йорк. Можеш да ме търсиш там по телефона.

— Надявам се да не се наложи. Забавлявай се с дъщеря си. Аз ще се погрижа за всичко тук. Ще изпратя моя секретар до къщата ти, за да изчака ключаря. Ще уредя и подробностите в банката. Остави всичко на мен. — Тя вече му беше дала комплект от ключовете си.

— Благодаря ти, Грег. Бриджит също няма да е тук.

— Тогава ще получи съобщението ми по имейл. Отделно ще ѝ изпратя копие на хартия на домашния ѝ адрес.

— Предполагам, че ще я арестуват, когато се върне.

— Остави тази грижа на ФБР. Аз ще се погрижа за гражданския иск, както и за всичко останало. Приятно прекарване в Ню Йорк.

— Благодаря, Грег.

Тали се почувства закриляна и не толкова самотна, колкото отначало, след раздялата си с Хънт. Цялата история наистина беше

много тежко изпитание за нея.

Бе изгубила толкова много за толкова кратко време. Мразеше да мисли за себе си като за жертва, но действително беше такава — както на Хънт, така и на Бриджит. И двамата я бяха измамили, по толкова много начини. Това бе ужасно чувство, макар че сега не беше толкова шокирана, както в началото. Постепенно започваше да се чувства по-нормално. А като се върне от Ню Йорк, ѝ оставаха още няколко седмици снимки, преди да се заемат с постпродукцията, и щеше да приключи окончателно с филма. След това смяташе да си позволи една ваканция. Беше я заслужила. Тази година се бе оказала най-мъчителната през целия ѝ живот, или поне така ѝ се струваше сега, а и подозираше, че цялата история няма да приключи скоро. Още повече, че според думите на Джим Кингстън щеше да е нужно доста време, преди да се стигне до съдебния процес, може би цяла година, или поне девет месеца.

Тали прекара един час с баща си и му разказа какво става. Той остана доволен от развоя на събитията, макар още да беше шокиран от Бриджит. Тя беше подвела всички наоколо. Истински социопат.

Тали поседя още малко с баща си и се прибра у дома. Запали всички лампи на долния етаж и порови в хладилника с надеждата да открие нещо за ядене, докато чакаше Джим. Намери половин пъпеш и парче сирене. От два месеца не се беше хранила прилично. Нямахше време и желание да готви, и в резултат беше отслабнала. Орфаните ѝ джинси висяха като на закачалка.

Точно когато довърши пъпеша, на вратата се позвъни. Тя покани Джим в къщата и му благодари, че е дошъл. Той ѝ носеше копие от доклада, получен от офиса на ФБР в Сан Франциско. Седнаха край масата в кухнята.

— Мога да ти предложа сода, половин лайм, диетична кола и енергийно блокче „Пауърбар“, което навярно е с изтекъл срок на годност. Току-що проверих в хладилника. Какво предпочиташ? — попита тя с усмивка.

Той се засмя.

— Брей, какъв труден избор. Искаш ли да си поделим диетичната кола?

— Аз искам само вода — каза тя и стана, за да му налее кола.

— Май поддържаш добре заредена кухня — направи ѝ той шеговит комплимент. — И моята би изглеждала така, ако не беше петнайсетгодишният ми син. Той изяжда по една пица „Пеперони“ на всеки два часа. През уикенда се опитвам да му приготвям по-прилична храна.

Тя досега не се бе осмелила, но този път не устоя на желанието да го попита за личния му живот.

— Не си ли женен?

— Жена ми почина преди пет години от рак на гърдата. Живея с двете си момчета. Единият е в колеж в Мичиган. По-малкият още е у дома.

— Съжалявам за жена ти — каза мило и съвсем искрено тя.

— Аз също. Но се случват и такива неща. Щастлив съм, че имам такива чудесни момчета. През всички тези години щях да съм загубен без тях. Сега се справяме доста добре, но отначало беше много трудно. Тя беше прекрасна жена.

Тали кимна. Не откъсваше очи от лицето му. Изглеждаше тъжен — явно покойната му съпруга все още му липсваше.

— Аз също отгледах сама дъщеря си. С баща ѝ се разведохме, още когато тя беше бебе. Ужасно звучи, но понякога е по-лесно, когато си разведен. Не трябва да се бориш с никого за попечителство върху детето. Той изчезна от живота ѝ за дълго, както и от моя.

— А тя вижда ли се с баща си сега?

Тали поклати глава и се засмя унило.

— Не съвсем. Виждала го е само четири пъти през целия си живот, и всеки път само за половин час. Той е каубой от Монтана и се подвизава в родеото. Влюбих се в него в колежа, и така се роди Макс — това е дъщеря ми. Баща ми реши, че трябва да оженим. Но никога не сме имали истински брак. Бяхме хлапета. Той се върна в Монтана, когато дъщеря ми беше само на шест месеца, и с това всичко приключи. Сега тя е на осемнайсет, и наистина е чудесно дете. — Беше с една година по-малка от неговия син Джош. — Омъжих се още веднъж, но само за единайсет месеца — призна му тя спонтанно. — За Саймън Харли. — Той беше световноизвестен актьор. — Изневери ми с актрисата, която играеше главната женска роля в следващия му филм. Всичко това излезе в таблоидите, и с брака ни бе свършено. Хънт е

единственият друг мъж, с когото съм живяла, при това по-дълго от браковете си.

Тя му се усмихна, а той си мислеше как и Хънт ѝ е изневерявал. Явно никак не ѝ вървеше с мъжете, или просто не бе направила добър избор. Все пак му изглеждаше извънредно мила и достойна жена, съвсем земна, без никаква склонност към преструвки. Но живееше в сложен свят, пълен с хора, на които не може да се има доверие, непочтени и с повърхностни ценности. Беше му мъчно, че е толкова уязвима. За някои хора, като Бриджит, бе трудно да устоят и да не се възползват от възможностите да злоупотребяват с доверието ѝ. Джим знаеше също, че и на Тали никак не ѝ е било лесно.

Тя прочете доклада от Сан Франциско, който ѝ донесе той, и вдигна удивен поглед към Джим.

— Тя е лъгала за всичко. Абсолютно нищо от това, което е казала, не е вярно, с изключение на това, че майка ѝ е починала. Останалото са само лъжи. — Беше направо изумително. — Изглежда, никой от семейството ѝ не я харесва особено — отбеляза тя.

— И явно имат сериозни основания за това. Лъгала е и тях и ги е ограбила. Тя не изглежда като психопат, но всъщност е болна. Макар че съвсем не ѝ личи.

Агентът ѝ разказа за посещенията си из магазините по Родео Драйв. Беше невероятна история и на Тали все още ѝ бе трудно да повярва, че това се е случило. Никак не ѝ харесваше да се чувства като жертва, нито пък искаше да бъде такава.

— Кога ще я арестувате? — Тали му бе казала за пътуването на Бриджит до Мексико следващата седмица.

— Веднага щом се върне — отвърна той сухо.

— А после какво ще стане?

— Ще я задържим в предварителния арест. След два дни ще ѝ бъде предявено обвинение и ще започне подготовката на съдебен процес. Съдията ще ѝ определи гаранция и ще я освободи, ако тя я заплати. Или ще я пуснат въз основа на нейна декларация, че ще се яви на процеса. Ще ѝ отнемат паспорта, а след това ще чакаме началото на процеса.

— Това ли е? — сепна се Тали. — Ще се разхожда една година, все едно нищо не се е случило?

— Да, така се действа, освен при престъпления с упражнено насилие. Иначе при такива престъпления на „белите якички“ тя продължава да живее нормално до процеса, или докато се признае за виновна и бъде осъдена, без да се стига до процес. Тогава ще получи присъда. Надявам се да отиде в затвора за няколко години.

— Ами ако избяга?

— Ще я заловим и ще я върнем. Ако ѝ определят гаранция, тогава трябва да подпише полица или да предостави нотариалния акт за къщата си, или някаква друга равностойна собственост, за да гарантира, че няма да избяга. Ако я освободят въз основа на декларация, че ще се яви в съда, ще бъде свободна до процеса. Но няма да решат така, ако има риск да се укрие. Очакваш ли тя да изчезне? — попита я той загрижено. Самият той не мислеше, че Бриджит ще се укрие. Притежаваше дом, който очевидно ѝ бе много скъп. Нямахме просто така да зареже всичко.

— Нямам представа — призна честно Тали. — Оказа се, че аз дори не познавам тази жена. Мислех, че я познавам, но няма съмнение, че съм се лъгала — додаде тя и посочи доклада. — Нямам представа какво ще предприеме при такива обстоятелства.

— Повечето хора не се укриват, явяват се на процесите или се признават за виновни. Много малко избират бягството. Работя за ФБР от двайсет и шест години и имам само един такъв случай, но успяхме да го върнем обратно. Трябваше да го екстрадираме от Англия заради една крупна измама, но това се случи преди много време. Твоят случай ще се приключи, Тали, всичко ще се уреди. Само че е необходимо време. И докато измине това време, ще ти се струва, че продължава безкрайно. Тези случаи се разрешават много бавно. Но рано или късно приключват. Основното, върху което трябва да се концентрираш сега, е да получиш компенсация, да си върнеш колкото може повече, което обаче няма да е много. Или няма да е всичко, което си изгубила. В този случай ми се струва, че тя е похарчила всичко, освен къщата си. Впрочем, къщата е много хубава — отбеляза Джим.

Тали се засмя.

— Наричам го двореца Паркър. Но май се оказва дворецът Джоунс. Приятна къща.

— Можеш да се окажеш горда собственичка на този дворец, когато всичко свърши. Предполагам, че ти си го платила.

— Тя ми каза, че е платила за къщата си от своя попечителски фонд или от наследството си, не мога да си спомня точно. И, разбира се, ѝ повярвах. — Всичко това бяха лъжи. Всичко.

Джим Кингстън се изправи и ѝ пожела приятно пътуване. Каза, че ще ѝ се обади, когато се върне. Тя се надяваше, че дотогава Бриджит ще бъде арестувана, но Джим не беше сигурен. Той трябваше да чака съдебните заседатели, после съдията, заповедта за арест, и чак тогава щяха да се задействат. Но вече бяха почти приключили. Скоро щеше да започне пътуването на Бриджит в криминалната съдебна система, за да свърши накрая в затвора. Тали се почувства виновна, като се замисли за това. Но след всичко, което ѝ бе причинила Бриджит, нямаше търпение да дочака началото на процеса, за да може Бриджит да плати цената за извършените от нея престъпления.

14.

Вечерта, през която Тали приготвяше багажа си за Ню Йорк, беше напрегната и в дома на Виктор и Бриана. Войната между тях се вихреше от седмици, и накрая Виктор се примири с поражението си. Бриана не отстъпи от исканията си за пари, нито за следбрачното споразумение. Виктор не получи покана за церемонията по раздаването на „Оскарите“ преди два месеца, нито за партитата след церемонията, с което чашата преля.

— Знаеш колко много исках да отида! — беснееше тя. — Ти ми обеща! — Бриана редуваше стонове с крясъци. През последните два месеца постоянно сипеше обвинения и закани срещу него.

— Не съм ти обещавал, Бриана — възрази той нещастно, в напразен опит да я умилостиви. Изглеждаше дори още по-стар отпреди. — Не съм член на Академията. Не ме канят на връчването на „Оскарите“. Никога не съм ти казвал, че мога да уредя такива покани.

— Ти дори не си уредил да ни поканят на баловете след раздаването на „Оскарите“ — обвини го тя, нацупила устни в злобна гримаса.

— Трябваше да помоля някой от клиентите си, например Тали Джоунс, но не исках да се натрапвам. А и в момента тя си има много по-сериозни проблеми от това да се занимава с нашите покани за баловете след раздаването на наградите на Академията. — Както винаги, най-добрият прием се организираше от „Венити Феър“, но той и там нямаше достъп.

— Е, тогава аз бях дотук! — отсече Бриана вкиснато и започна да хвърля дрехите си в куфарите „Луи Вюитон“, разпръснати по пода и леглото. — Имам съпруг, който пет пари не дава за мен, който не желае да се чувствам финансово осигурена, който не спази нито едно от обещанията си да помогне за кариерата ми.

— Направих всичко, което можах — припомни ѝ той с измъчен вид, докато тя изпразваше рафтовете със скъпите си обувки, за да ги натъпче в куфарите, а върху леглото се бе образувала внушителна

купчина от кожените ѝ палта. Това беше нещо повече от показан жест от нейна страна, за да го стресне окончателно. Това, според нея, беше краят.

— Къде отиваш, Бриана? — запита я Виктор, безкрайно разтревожен.

— Резервирах си апартамент в „Бевърли Уилшир“.

Мисълта колко ще му струва този неин каприз го изпълни с ужас, и още повече заради избраното място — намираще се срещу любимите ѝ магазини по Родео Драйв. Явно тъкмо затова бе решила да отседне там. Изобщо не ѝ пукаше за разходите, в които въвличаше Виктор. Извърна се към него с гневно изражение и потвърди това, което той предсещаше, още откакто бе повдигнала въпроса за следбрачното споразумение. Вече не вярваше, че тази идея ѝ е била подсказана от нейния адвокат. Това хрумване беше типично за нея.

— Искам развод, Виктор. Ти не си мъжът, за когото те мислех.

Усети думите ѝ като физически удар, но вече не беше изненадан. Знаеше, че няма начин да я задържи, както и че не може да издържа на разносните ѝ. Така продължаваше от месеци, дори близо две години. Това, което го плашеше сега, беше какво споразумение за развод ще поиска тя и за каква издръжка ще настоява. Дори и при наличието на предбрачно споразумение нещастникът знаеше, че разводът ще му струва цяло състояние. Бриана се оказа истинско бедствие в живота му.

Той излезе тихо от стаята, докато тя продължаваше да си събира багажа, и се усамоти в кабинета си. Знаеше, че не може да направи нищо друго, освен да я остави да си тръгне. И да се надява, че ще преживее някак си последиците от войната.

Бриана си събира багажа цяла нощ. Когато Виктор се събуди сутринта в голямото кожено кресло в кабинета си, вече я нямаше. Беше свършено. Чувстваше се вкочанен и остарял с хиляда години. Не му беше оставила никаква бележка, никакво съобщение. Оставяйки го в пълен финансов хаос, с гардероби, пълни само с празни закачалки, Бриана най-после се беше изнесла.

Самолетът за ранния полет от Ел Ей кацна на летище „Кенеди“ в Ню Йорк в три следобед. Заради часовата разлика Тали изгуби по-голямата част от деня, докато се добере дотук. Взе багажа си от

кръговата лента и хвана такси за града. В пет следобед пристигна пред нюйоркския си апартамент. Макс ѝ бе казала, че ще се върне от колежа в шест. Тали завари апартаментът тъмен и празен. Беше просторно, слънчево жилище в една много модерна сграда в Уест Вилидж, с портиер и охрана. Харесваше ѝ, че Макс е така добре защитена тук и че се бе съгласила да живее в апартаментът, а не в общежитието. Сградата беше непретенциозна, но много приятна, а кварталът — по-безопасен от много други нюйоркски райони. Като цяло апартаментът беше светъл, приятен и семпло обзаведен.

Разбира се, всичко наоколо тънеше в хаос, както бе обичайно за всяка студентска квартира — нахвърляни в леглото дрехи, пръснати по масата книги, пепелници, пълни с фасове, търкалящи се празни кутийки от кока-кола и една кутия от пица от предишната вечер. Докато чакаше Макс да се прибере, Тали се зае да поразтребви. Изхвърли боклука, оправя леглото на дъщеря си и накрая се изкъпа. Взе си една приятна бледорозова хавлия и се излегна на леглото.

Макс влезе и като видя майка си, нададе възторжен писък. Метна се върху леглото и остана да лежи там, смеейки се, както беше със скъсаните си джинси, червения пуловер и джапанките. Не изглеждаше много по-различно от самата Тали. Двете почти приличаха на близначки.

— Толкова ми липсваше! — извика Макс и се сгуши до майка си.

Двете имаха големи планове за предстоящата седмица. Вечери в ресторанти, срещи с новите приятели на Макс, обиколки по всички места, които Макс беше открила, откакто живееше тук. Тали умираше да гледа поне една пиеса на Бродуей.

— И ти много ми липсваше — промълви Тали и я притисна в прегръдките си.

Внезапно се почувства, все едно се е завърнала у дома. Да бъде с Макс за нея беше като да потъне в голямо, уютно легло с пухени възглавници. Чак сега, докато се излежаваше тук, разбра колко жестоки са били за нея последните няколко месеца и колко зле са ѝ се отразили. Макс също го разбра. Отначало помисли, че майка ѝ е преуморена, макар да не посмя да ѝ го каже.

— Прекалено много работиш, мамо. Така се радвам, че дойде! — Но само след минута зададе въпроса, от който Тали най-силно се опасяваше: — Как е Хънт?

— Предполагам, че е добре — отговори Тали уклончиво.

— Какво искаш да кажеш? — Макс седна в леглото и сведе очи към майка си. — Какво означава това? Да не е заминал?

За минута Тали не успя да ѝ отговори. Търсеше правилните думи.

— Нещо подобно. — След това пое дъх дълбоко и се гмурна в дълбокото. — Не исках да ти го казвам, преди да те видя. — Надяваше се въпросът да не изникне толкова скоро след пристигането ѝ. — Хънт се изнесе.

— Кога? — шокира се Макс.

— Преди около три месеца — отвърна ѝ тя тихо.

— И ти не ми каза? Как можа! — Внезапно се разгневи на майка си, задето бе крила тази тайна от нея, и то за нещо толкова важно. Макс бе живяла с Хънт от петнайсетгодишна. За нея той беше като баща, макар да се бе появил толкова късно в живота ѝ.

— Беше сложно. Изминалите месеци наистина бяха много трудни за мен — призна Тали.

В очите ѝ проблеснаха сълзи. Не искаше Макс да се разсърди и на нея. И без това останалото беше достатъчно лошо.

— И кое му е сложното? — Макс искаше сама да вземе решение.

— Ами, през последните няколко месеца излязоха наяве много неща, за които не съм знаела нищо. За мен се оказа невъзможно повече да живея с него.

— Какви неща? Престани да се правиш на загадъчна. Не съм дете. Вече съм на осемнайсет.

За Тали дъщеря ѝ все още си беше дете, но не бе забравила за колко зряла се смяташе самата тя, когато бе на нейните години. Само две години след това вече имаше бебе. Но Макс нямаше никакво намерение да се омъжва, нито да ражда бебе на двайсет, независимо кое от двете събития ще е първо и кое — второ.

— Честно казано, не знам откъде да започна. Дълга история — но най-важното е, че намерихме нов японски инвеститор за следващия ни филм, който впрочем няма да снимам с Хънт, след като искаш да знаеш всичко. Инвеститорът поиска да направим финансова проверка, което и сторихме. И тогава нашият счетоводител откри, че ми липсват доста пари, приблизително един милион долара. От няколко години някой крадял от мен всеки месец почти по двайсет и пет хиляди долара

в брой. И това беше само началото. Моят счетоводител се разтревожи. Нищо не разбирах. Попитах Бриджит за това, а тя ми каза, че нищо не знае, макар че би трябвало да знае, тъй като се грижеше за всичките ми сметки. И накрая, след два дни, каза, че Хънт крадял пари от мен, или по-точно заставял Бриджит да го прави заради него, и я накарал да се закълне, че ще пази всичко в тайна... — Преди да успее да продължи, Макс я прекъсна раздразнено:

— Мамо, това са глупости! И ти много добре го знаеш! Хънт никога не би взел пари от теб, или от когото и да било. Той винаги ми е давал пари. Хънт никога не би откраднал от теб. Бриджит да не си е загубила ума?

— Всъщност, точно така се оказа. Бриджит е луда, а Хънт не е откраднал парите. Направил го е някой друг, само че тогава не знаех кой е. Бриджит на практика успя да ме убеди, че е бил Хънт, за известно време.

— Гадна работа! — възкликна Макс, още по-раздразнена, и отново се тръшна на леглото до майка си, за да разбере какво се е случило. Очертаваше се дълга история — според нея, напълно откачена.

— Но освен за парите, Бриджит ми съобщи и друга лоша вест. — Тали пое дъх и се насили да продължи. — Каза, че Хънт има връзка с друга жена. — При тези думи Макс поклати глава.

— И това е пълна глупост. Хънт никога не би ти причинил това, мамо. Какво ѝ става на Бриджит? Защо ти е наговорила всички тези небивалици за него? Да не му е ядосана за нещо? — Макс винаги бе обичала Бриджит, но цялата история ѝ звучеше абсурдно и злонамерено спрямо Хънт.

— Да, ядосана му е. Но се оказа, че е била права. Той наистина се среща с друга жена, имал е връзка с нея през последната година. Не повярвах на Бриджит нито за парите, нито за изневярата, затова наех частен детектив — жена, която ми показа снимки на Хънт и приятелката му. Казано накратко, той се влюбил в нея и сега чакат бебе, така че новините никак не са добри — промълви Тали с буца в гърлото.

Макс отново скочи от леглото, зяпна слисано майка си и възкликна:

— Не може да бъде! — Не ѝ се искаше да повярва.

— Но е така, скъпа. Съжалявам — зная колко го обичаш, както и аз, или по-скоро го обичах... но той ме е лъгал. Все пак си призна за другата жена. Попитах го дали ще престане да се вижда с нея и той отвърна, че не може. Обичал я. И затова се изнесе. — Изрече го сухо, делово, но историята беше много грозна. Макс се разплака и майка ѝ я прегърна. И за двете беше огромно разочарование. — Не знам какво се е случило с него. Мисля, че просто се е увлякъл неочаквано и за самия себе си. Но беше много нечестно от негова страна. Колкото и да боли, все пак съм доволна, че Бридж ми каза.

— А тя как е разбрала? — попита Макс и се сгуши на леглото до нея, както правеше, когато беше малка. Беше силно наранена от това, което чу току-що.

— Някой ѝ казал. Но с това историята не свършва. — Дори едва сега започваше. — Отидох на среща с детектива и тя ми каза още, че преди това Хънт е имал интимна връзка, и то с Бридж, в продължение на цели три години. Скъсал с нея, когато започнал да се вижда с другата жена, така че ти си права. Тя му е бясна. Междувременно, ако добавиш тези три години с нея към последната година с другата жена, излиза, че Хънт ми е изневерявал през всичките четири години, когато бяхме заедно. Бридж твърди, че той я е принудил, а той — че тя го е изнудвала, но не можеш да накараш някого да върши нещо, което не желае в продължение на три години. Те са били любовници зад гърба ми. Хънт е много добър и мил човек, но се оказа женкар и ме е лъгал. И въпреки че го обичаш, не бих мога да остана с него.

— Разбира се, мамо. Напълно те разбирам — каза Макс, избърса сълзите си и прегърна майка си. — Много тъжно. Как е могъл да ти причини нещо толкова ужасно? А и Бридж, как е могла? Ти винаги си била толкова добра с тях, а тя открай време е най-добрата ти приятелка.

— Да. Известно време се чувствах ужасно, но сега съм малко по-добре. Има и още. За парите. След като открих, че и двамата са ме лъгали, не знаех на кого да вярвам, така че детектив Мег Симпсън ме посъветва да се обърна към ФБР. Те разследваха цялата история. Бридж ме е мамила, може би от няколко години, но не е изключено да е от по-рано. Оказа се, че всичко, което ми е разказала за семейството и миналото си, не е вярно. Тя е лъжкиня и крадла. Тя ме е ограбвала.

Макс изглеждаше напълно шокирана.

— О, боже мой! Мамо! Колко ужасно!

— Да, така е — съгласи се тихо Тали.

— Тя ще ти върне ли парите?

За Макс всичко беше толкова просто. След като ги е взела, редно е да ги върне. На Тали много ѝ се искаше да стане така, но Джим Кингстън ѝ бе обяснил, че не е много вероятно това да се случи, или поне няма да е цялата сума, а само някаква част от парите, които е изгубила. Дори и това не беше гарантирано.

— Още не знам — въздъхна Тали. Докато разказваше историята на Макс, макар и в най-опростена версия, отново бе осъзнала колко ужасно е всичко. — Следващата седмица ще я арестуват. След около година ще се стигне до съдебен процес. Аз ще я съдя, за да се опитам да си върна поне част от парите, да ме компенсират с къщата ѝ или с някаква друга нейна собственост. И тя навярно ще отиде в затвора.

Макс остана безмълвна. Мъжът, който бе нейният герой и който ѝ заместваше бащата, бе изневерявал на майка ѝ цели четири години и ги беше лъгал и двете. А жената, която възприемаше като леля, се оказа измамница и лъжлива мръсница, която ще свърши в затвора.

— Уволни ли я? — попита Макс пресипнало.

— Моят адвокат ще го направи тази седмица. — Тали се стараеше да говори открито и уверено, но никак не ѝ беше лесно. — Помниш ли как тя се хвалеше, че е получавала като подаръци всички онези бижута, кожени палта и чанти „Прада“? Оказа се, че ги купувала с моите пари. Така че, любов моя, това се случи у дома. „Все пак, госпожо Линкълн, хареса ли ви представлението?“^[1] — Тя се опита да се пошегува.

Но Макс явно беше потресена, както се чувстваше и самата Тали от месеци насам.

— По дяволите, мамо! Как изобщо си издържала на всичко това? Трябва да е било ужасно за теб, заради Хънт, Бридж и всичко останало. — Изглеждаше напълно шокирана заради всичко, което бе сполетяло майка ѝ.

— Действително беше много зле — призна Тали.

Самата тя не можеше да си обясни как е издържала. А изпитанията още не бяха свършили.

— Защо не ми каза? Трябва да е било ужасно да изтърпиш всичко това съвсем сама. — Макс я гледаше със съчувствие. Прегърна

я още по-силно.

— Не можех да ти го съобщя просто така, по телефона. Искях да изчакам, докато се срещнем. И ето че този ден настъпи. Общо взето, историята никак не е приятна.

— Бридж наистина ли ще отиде в затвора?

Макс не можеше да си представи това, нито пък Тали. Изглеждаше немислимо, но Бриджит сама си беше виновна. По-важно беше как въобще е могла да краде пари от Тали всеки ден, и на всичко отгоре да я гледа в очите — да не говорим за това, че е спала с Хънт.

— От ФБР казаха, че ще я вкарат в затвора.

— Обзалагам се, че Бридж ще бъде съкрушена, когато я арестуват. Тя вече знае ли, че сериозно е закъсала?

— Още не. Мисля, че всичко ще стане доста бързо, през следващите две седмици. — Но засега нищо не се уреждаше бързо. За Тали всичко се влачеше като на забавен кадър. И още доста време щеше да мине, докато си върне парите, ако изобщо успее.

— Разговаряш ли още с Хънт? — попита я Макс тихо.

Бе много натъжена заради него. Виждаше, че и майка ѝ изпитва същото.

— Всъщност не. Предпочитам да не говоря с него. Нашите адвокати си общуват по деловите въпроси. Това е всичко. Вече няма какво да си кажем.

— Мога ли аз да говоря с него?

— Ако искаш. — Тали не желаше да ѝ пречи да общува с него. Ако не друго, Макс навярно имаше нужда от някакъв финал, или просто искаше да поддържат контакт. Дъщеря ѝ беше на осемнайсет и имаше право да се държи с него така, както пожелае, стига само да не го води в къщата. Той беше един слабохарактерен мъж, предпочел най-лесния път за себе си, ала най-болезненият за Тали. — Зависи от теб. Но ако се срещаш с него, не го води вкъщи.

— Не бих ти причинила това, мамо — изрече тържествено момичето. — Искам само да му кажа какво мисля за постъпките му. Те са отвратителни. Той е безочлив лъжец. Както и Бридж. Това, което двамата са направили, е не по-малко лошо от кражбата на парите.

Имаше мигове, когато и Тали мислеше така. Кражбата на парите беше непочтена постъпка, но не засягаше най-съкровеният ѝ чувства. А това, което бяха направили двамата, за Тали беше като нож, забит в

сърцето ѝ. Мисълта за тях ѝ бе непоносима и мъчителна. Това се наричаше само с една дума — предателство.

— И аз мисля така. Но както и да е — прекрасно е да съм тук и съм щастлива, че съм с теб. Само съжалявам, че трябваше да започнем с една толкова отвратителна, гадна история.

— Просто не знам какво да ти кажа, мамо. Ужасно е. А мислиш ли, че някога отново ще можеш да се срещаш с мъже? — Макс не можеше да си представи как майка ѝ ще опита отново, нито как ще се довери на някого — независимо мъж или жена, след като е била използвана и измамена най-безочливо от представители и на двата пола.

— Не, поне засега — отговори Тали твърдо. — Това е последното, което може да ми хрумне. И последното, което ще искам да направя.

— А дядо знае ли?

— Да. Както винаги, той ми даде добър съвет.

— Как е той?

— Горещо-долу, но в момента е малко по-зле. Понякога се чувства отпаднал, но после се възстановява. Надявам се и сега да успее.

— След няколко седмици ще се върна у дома и ще мога да му правя компания. Ще си дойда преди лятната школа. — За разлика от повечето си връстници, които искаха да продължават обучението си пет или дори шест години, Макс искаше да приключи образованието си за по-малко от четири, за да продължи направо в юридическия факултет, ако бъде приета там. За тази година се беше записала за лятната школа и Тали се гордееше с нея, както и дядо ѝ. Имаха основание за това. Макс имаше отличен успех и винаги се отличаваше с голямото си старание. — Кога ще завършиш този филм, мамо?

— До няколко седмици, след като се върна в Ел Ей. После ще се заема с постпродукцията, и тогава наистина ще съм приключила. Най-накрая ще можем да отидем някъде, но разбира се, след като ти се прибереш у дома от лятната школа. След този филм мисля да си направя една дълга почивка. Нуждая се от това. — И тъй като нямаше да работи с Хънт по следващия си филм, Тали искаше да намери малко време, за да потърси нов сценарий, който да се окаже достойно предизвикателство за нея. Обичаше филмите, които бе продуцирал

Хънт, но имаше и много други добри продуценти. Беше решена да намери един от тях.

Двете останаха сгъшени на леглото. Макс се опитваше да осмисли казаното от майка ѝ. Толкова бе разтърсващо, че ѝ бе трудно да повярва. Направо беше немислимо!

— Какъв негодник само се оказа Хънт — констатира Макс тъжно. Вече беше изгубила всякакво уважение към него, след като изслуша цялата история. — А пък Бридж е пълна мошеничка.

— Права си и за двамата. Никакъв морал, никакви принципи, никаква чест, никаква почитеност. Те са негодници.

— А радваш ли се, че тя ще отиде в затвора? — попита Макс.

— Да. Не е много опрощаващо и милостиво от моя страна, но мисля, че е редно да си плати за стореното и да ми върне колкото е възможно.

— Ще го направи ли?

— Не зная. По общо мнение, при подобни случаи се губят част от парите и не могат да се възстановят.

— Да се надяваме, че при теб ще е по-различно. Ще се моля за теб, мамо.

При тези думи Тали едва не се разплака. Дъщеря ѝ имаше безпогрешни инстинкти за това кое е добро и кое — лошо.

— Какво ще кажеш да излезем за вечеря? — попита Тали.

Макс искаше да заведе майка си в един малък ресторант наблизо. На Тали идеята ѝ хареса. След цялата усилена работа и нещастията ѝ в Ел Ей, сега тя искаше да излиза, да се поразсее, а и много обичаше да бъде с дъщеря си.

Тали хареса любимия ресторант на Макс. Поръчаха си бургери и пържени картофи. След вечерята се прибраха пеш в меката пролетна вечер. Ню Йорк беше красив по това време на годината. След като се върнаха в апартамента, Макс се настани в леглото при майка си и двете погледаха телевизия на спокойствие. Но главата на Макс още беше замаяна от всички новини.

---

[1] Класически пример за крайно неуместен въпрос, зададен през 1865 г. на съпругата на Ейбрахам Линкълн след убийството на президента в театъра. — Б.пр. ↑

15.

На следващата сутрин Макс и Тали отидоха за закуска в близкото кафене „Клюни“. Тали си поръча яйца по бенедиктински, а Макс — бъркани яйца. Прекараха много приятно и дълго си говориха. Тали с интерес изслуша разказа на Макс за живота ѝ тук. Вече беше забравила за гаджето си, наблягаше на ученето и се забавляваше с приятелите си. Тази вечер искаше да запознае майка си с тях. Тали се съгласи Макс да доведе на вечеря четирима от приятелите си. Отидоха в „Да Силвано“, един от любимите ресторанти на Тали, където предлагаха много вкусна италианска кухня. Седнаха отвън, на тротоара, за да могат да гледат минаващите хора.

До края на седмицата посетиха Сохо и Челси, обикаляха галериите, пазаруваха, разгледаха Музея на модерното изкуство, разхождаха се из Сентръл Парк, слушаха духовна музика. Една вечер отидоха да гледат пиеса на Бродуей; въобще, правиха всичко, което и двете обичаха да правят в Ню Йорк. През цялата седмица Тали проверяваше мобилния си телефон, за да види дали има есемес от Джим Кингстън със съобщението, че Бриджит е арестувана. Но знаеше, че още е твърде рано, тъй като агентите от ФБР трябваше да получат обвинителния акт от съдебните заседатели и да издействат от съдията заповед за арест. А и Бриджит навярно още не се беше завърнала от Мексико. Но Тали все пак си проверяваше телефона по няколко пъти на ден. Предпочиташе това да се случи, докато тя е далеч, но подозираше, че вероятно няма да стане така.

Седмицата изтече много бързо и в неделя вечерта Тали беше готова за обратния полет до Ел Ей. Изкара почти цяла седмица тук и двете с Макс се забавляваха страхотно. Но сега, от понеделник нататък, трябваше да работи здраво и да завърши филма си.

На излизане от апартамента на дъщеря си Тали я прегърна силно и ѝ благодари за разбирането за всичко, което се бе случило.

— Няма защо. Но следващия път, когато изпаднеш в затруднение, не чакай толкова дълго, преди да ми съобщиш — смъмри

я Макс.

Тя беше написала имейл на Хънт и го показа на майка си. Тали остана трогната от писмото на дъщеря си. В него Макс подчертаваше, че е напълно разочарована от Хънт. Но не написа нищо на Бриджит. Хънт поне не беше откраднал нищо от Тали, освен времето и доверието ѝ. Но Макс мислеше, че и неговата постъпка е ужасна; той се бе оказал лъжец и развратник. В заключение момичето му пишеше, че не желае повече да го вижда. И че не иска да има нищо общо с новата му приятелка и бебето. За нея той беше изтрит от съзнанието ѝ. Накрая добавяше, че това, което е причинил на майка ѝ, е неппростимо. По някакъв странен начин загубите, които бяха преживели и двете, ги сблизиха още повече през последната седмица. Освен това Макс скоро щеше да се прибере у дома.

След като се върна в Ел Ей, през първите няколко дни Тали не се чу с Джим нито веднъж. Беше много заета с последните снимки. Бързаше да завърши филма навреме, и краят му вече почти приближаваше. Но ги връхлетя гореща вълна и всички се оплакваха от дългите работни дни, за които настояваше Тали. За нейна изненада, нямаше никаква реакция от Бриджит, след като тя бе получила имейла на Грег Томас за освобождаването ѝ от работа. Не изпрати нищо на Тали — нито имейл, нито писмо, никакви извинения, съжаления или разкаяния, никакъв жест на тъга за провалената им дружба, която се беше изпарила след седемнайсет години. Пълно мълчание. Бащата на Тали каза, че не е изненадан от тази реакция.

— Не съм сигурен дали хората като нея могат да се разкайват — отбеляза той, когато една вечер Тали се отби при него на път към дома си. Беше късно, почти десет часа, а тя беше на снимачната площадка от шест сутринта. — Мисля, че човек с толкова ужасен характер, който си позволява да лъже и краде, никак не го е грижа за хората, които наранява. Подобни измамници просто обръщат страницата и продължават нататък — отбеляза мъдро баща ѝ.

При завръщането на Тали от Ню Йорк той отново се бе посъвзел. Като че ли сега беше по-енергичен и жизнен, и дъщеря му изпита облекчение.

— Мисля, че си прав, татко — кимна тъжно Тали.

Тя очакваше по-различна реакция от Бриджит. Разказа му също за посещението си при Макс в Ню Йорк. Баща ѝ изслуша разказа с удоволствие. Макс му се обаждаше веднъж седмично, но понякога, ако беше по-заета, забравяше, и тогава дядо ѝ се обаждаше. Той, както и Тали, се зарадва на новината, че Макс ще се прибере у дома преди лятната школа.

След още една седмица тя получи есемес от Джим Кингстън и веднага му се обади.

— Нещо ново? — попита го нервно, а той отговори много спокойно:

— Да. С Джак я арестувахме днес следобед. Тази вечер ще остане в ареста, а утре ще ѝ прочетат обвинението.

След като бе чакала с месеци този миг, сърцето ѝ трепна. Почувства се отвратително, задето новината я е развълнувала, но наистина беше така. Искаше всичко да приключи по-бързо, но оставаше още много до края на историята. Това бе само началото на официалните процедури.

— Как мина? Тя изплаши ли се?

— Не. Външно беше много спокойна, но все пак си личеше, че е бясна. — Явно не беше изненадан, за разлика от Тали.

Тя не очакваше подобна реакция. Мислеше, че Бриджит ще се изплаши, когато най-после я заловят, че ще изпадне в истерия или ще се разплаче.

— Смяташ ли, че е очаквала ареста?

— Не. Според мен е била сигурна, че ѝ се е разминало. И предполагам, че още се надява на това. Смята се за много умна. Но сега ще я изправят пред прокурора и ще трябва да се защитава — отбеляза той делово.

— Смяташ ли, че съдията ще я задържи в ареста? — попита Тали с надежда.

— Не. Още утре, след прокурорския разпит, ще я пуснат под гаранция или въз основа на декларацията ѝ, че ще се яви на процеса.

— Разбира се, Бриджит нямаше да се признае за виновна. Дори и по-късно да го направи като опит да склучи сделка с прокурора за намаляване на присъдата, никой не се признаваше за виновен по време на предварителния разпит. — Как мина пътуването ти до Ню Йорк? — Досега не бе разговарял с нея за това.

— Чудесно. Прекарах великолепно с дъщеря си. — Гласът на Тали прозвуча много щастливо.

— Тя как прие всички тези новини?

— Беше шокирана и много разочарована. Обичаше ги и двамата. Макс познава Бриджит, откакто се помни. Отначало не можеше да повярва. — И Тали не бе повярвала веднага. — Но успяхме да забравим временно за проблемите и много се забавлявахме.

— Радвам се. Ти го заслужаваш. Ще ти се обадя, когато приключи разпитът.

Но засега не можеше да направи нищо повече за нея. Трябваше да изчака няколко месеца прокурорът да подготви нейния случай за внасяне в съда, след което щеше да започне процесът. На процеса Тали трябваше да свидетелства като жертва. Това щеше да бъде официалната ѝ роля в тази толкова неприятна драма.

Джим ѝ се обади следобед на другия ден и ѝ съобщи, че Бриджит е представила нотариалния акт за къщата си като залог вместо парична гаранция и е освободена. Обвинението ѝ не било отменено, но нямало да остане в затвора.

— Не е зле да си по-внимателна — предупреди я той. — Не трябва да изпадаш в параноя, но все пак бъди нащрек. На този етап тя вероятно няма да посмее да направи нещо, но ти не бива да влизаш в стълкновение с нея.

— Разбира се, че няма. Как се държа тя в съда?

— Надменно, грубо и арогантно — отвърна той. Това смая Тали, но не и него. — Такава е природата на хищниците. Държеше се така, сякаш всичко е някаква инсценировка, и непрекъснато спореше със съдията.

— А той не реагира ли? — попита го Тали, удивена от чутото.

— Не. Свикнал е. Вероятно Бриджит още не е разбрала, че няма да се отърве. Въобразява си, че още контролира положението, защото непрекъснато повтаряше: „Вие знаете ли коя съм аз?“. — Именно това подозираше Джим още от самото начало. Тя си въобразяваше, че е звезда и знаменитост. Мислеше се за Тали, или по-точно за тази, която би била Тали, ако реши да се държи като звезда, което, разбира се, не беше в нейния стил. Високото самочувствие на Бриджит я правеше нахална. — Както подозирах, предявиха ѝ четири обвинения: за незаконно присвояване, кражба, измама и укриване на данъци.

Затънала е до гуша, но още не го приема. Е, няма да се държи надменно, когато я накарат да чисти затворническите тоалетни. — Тали изтръпна от картината, която ѝ обрисова. Беше прекалено реално, а тя нито за миг не можеше да си представи Бриджит в затвора. — Вероятно всичко много скоро ще се раздуха в пресата — предупреди я Джим, — защото ти фигурираш като жертва. Когато репортерите надушат това, ще започнат да ти звънят.

— Нямам какво да кажа — отвърна тя спокойно.

— Това няма да ги спре. — И двамата знаеха, че е истина.

— Радвам се, че Макс не е тук.

Но Тали ѝ се обади вечерта, за да ѝ съобщи новината. Вече не искаше да пази тайни от дъщеря си, след като тя знаеше цялата история. Двете поговориха малко. Всичко все още беше твърде шокиращо и невероятно.

Тали разбра, че през следващите месеци повече няма да чуе за това. Делото нямаше да влезе в съда до края на годината. Съдебните механизми се задвижваха бавно; случаят първо трябваше да се оформи според изискванията на съда, а след това трябваше да се чака още много дълго до приключването на процеса. Като че ли минаваше цяла вечност, докато се разрешат криминалните случаи. На другия ден се обади на Грег Томас. Той вече подготвяше гражданския иск, но щеше да измине цяла година, преди да бъде внесен в съда. Беше отчайващо, все едно гледаш как изсъхва блажна боя. Тя се оплака на баща си от това протакане, но той ѝ напомни, че така действа законът и че не може да го промени, колкото и да е огорчена или нетърпелива.

Тя не нае нова асистентка. След всичко, което се бе случило с Бриджит, не искаше нова помощничка; поне засега предпочиташе да изчака. Това означаваше повече работа за нея, но вече предпочиташе да върши всичко сама; така се чувстваше по-спокойна.

В събота Тали седеше в кухнята и плащаше по интернет купчината сметки, когато телефонът ѝ неочаквано звънна. Тя вдигна, без да провери кой я търси. Сърцето ѝ замря, като чу познат глас. Беше Бриджит. Звучеше делово, леденостудено.

— Искам да взема някои неща, които оставих в къщата ти — заговори тя без предисловие. Гласът ѝ бе студен, без никаква нотка на извинение или обяснение за стореното.

— Тук няма нищо твое — отвърна Тали спокойно, но сърцето ѝ биеше до пръсване.

Зачуди се дали Бриджит ще каже нещо за арестуването си. Но знаеше, че тя няма как да влезе в къщата. Грег Томас беше уредил да сменят ключалките, докато Тали беше в Ню Йорк, и сега тя му беше благодарна за това.

— Оставила съм едно куфарче с документи в шкафа в коридора на долния етаж — заяви Бриджит с решителна интонация.

— Ще ти изпратя документите — отвърна Тали с не по-малко твърд тон.

— Искам ги още сега — настоя Бриджит и гласът ѝ внезапно стана писклив.

— Не съм си въкъщи — излъга Тали. Започна да се притеснява. Спомни си, че Джим я бе предупредил да бъде нащрек и крайно предпазлива.

— Там си. Стоя пред входната ти врата — заяви Бриджит.

В съзнанието на Тали мигом изплуваха думите: *Злото е на прага ми.*

— Нищо няма да постигнеш. Няма да те пусна вътре. И не съм сама. — Добави го като застраховка, но Бриджит само се засмя.

— Какви ги дрънкаш! Ти винаги си сама и винаги ще бъдеш. Направо си жалка. Той не те обичаше. Знаеш го, нали? Обичаше мен. Ето защо остана с мен три години. А теб те използваше и те търпеше единствено заради филмите си. Неведнъж ми го е казвал. — Думите ѝ пронизаха Тали като кинжал, каквато бе и целта на Бриджит. Искаше да я уязви, да ѝ го върне, задето я бяха заловили.

— Той не е обичал нито една от нас двете — каза Тали тихо. — Обича момичето, което е бременно от него. Той ми го каза.

— Не, не я обича — изсъска вбесено Бриджит. Тали се зачуди дали бившата ѝ асистентка наистина е отвън пред вратата, но не искаше да погледне. — Тя го е уловила в капана си. Защото е хитра малка курва и прецака и двете ни. Задигна ни го под носа, като за целта забременя от него. Оказа се по-умна от нас.

— Може би. — Тали не успя да се сдържи и попита: — Как можа да ми причиниш това, Бридж? След всички тези години, как можа да ми причиниш това с него, да крадеш парите ми и всичко останало? Как успяваше да ме гледаш в очите всеки ден, или себе си в огледалото?

— О, моля те, само не ме разсмивай. Не ми пробутвай всички тия морални глупости. Ти вечно се развяваше наоколо като някаква скитница. Той не те искаше. Кой мъж би пожелал някоя, която изглежда като теб? Аз те носех на ръце и се грижех за теб като малко бебе през всички тези години, докато правеше „великите“ си филми. Ти разчиташе на парите и името му, а аз се стараех нищо да не те разсейва, да си спокойна, возех те навсякъде, все едно си саката. Без нас двамата ти щеше да си нищо. А без твоето име никой нямаше да инвестира в неговите филми. Ако не бях аз, никой нямаше дори да чуе за теб. Често хората ме мислеха за теб. Аз съм единствената причина, поради която в този град знаят коя си ти — аз ти правех целия пиар, като изглеждах като звезда. Ти си едно нищо, Тали. Хънт обичаше да ми го повтаря постоянно. Колко много сме ти се смели и подигравали, докато бяхме в леглото. — Беше ужасно зловна, гласът ѝ се извиси до неистов крясък.

Тали не искаше да чува нито дума повече. Знаеше, че това не е вярно, че Бриджит изпада в злостни и налудничави брътвежи, плод на един болен мозък. Цялата трепереше от чутото досега.

— Престани, Бридж.

— Разбираш, че вината е негова, нали? — продължи Бриджит с разтреперан глас. — Ако той не се беше прехласнал по онази малка уличница, ние още щяхме да бъдем заедно и ти нямаше да усетиш разликата. И щеше да си щастлива. И ако той не ти бе признал за мен, аз още щях да съм с теб.

Да, и още щеше да крадеш от парите ми, изплува моментално в ума на Тали.

— Не ми го каза той — отсече Тали твърдо.

— О, той трябва да е бил. Никой друг не знаеше.

— Друг ми го каза. Не си била толкова дискретна, колкото си мислиш.

— Не ти вярвам.

— Да, вярно е. Но остави това, Бридж. Вече няма значение и нищо няма да се промени, за никого от нас. Всичко свърши.

— Той е виновен за всичко — повтори тя.

Тали си каза, че Бриджит сякаш иска да я накара и тя да се разгневи на Хънт. И тя наистина му беше ядосана; беше и наранена. Ала нямаше намерение да проваля остатъка от живота си заради него и

Бриджит. Сега искаше само да загърби случилото се и да го забрави. Съжаляваше единствено, че това не може да стане по-скоро и Бриджит не може още утре да отиде в затвора, а трябва да се чака цяла година, докато свърши процесът. Но Тали вече не се съмняваше, че Бриджит ще свърши зад решетките. Там ѝ беше мястото.

— Той си въобразява, че ще може да свидетелства срещу мен, нали? — Гласът на Бриджит вибрираше от неистова ярост. — Ако не се беше захванал с онова момиче, ти нямаше да научиш за всичко това.

— Не е така, щях да разбера. Открих, че липсват пари при финансовата проверка, поискана от японския инвеститор. И тогава ти сериозно загази. Защото рано или късно всичко щеше да излезе наяве. Все някой щеше да го открие, например Виктор.

— Това е изцяло по вина на Хънт. — Беше не само по негова, но и по нейна вина, но на Тали вече не ѝ се спореше с нея.

— Ще ти изпратя куфарчето с документите.

— Не го искам, изхвърли го.

Това, което най-много нарани Тали, беше, че Бриджит и дума не обели за предателството си към нея. Очевидно това никак не я интересуваше. Нейната непочтеност не означаваше нищо за нея. Бриджит затвори, без да каже нищо повече. Тали остана на стола разтреперана, приковала поглед в онемелия телефон. Тръпки я побиха от разговора с Бриджит. Чудеше се дали да не се обади на Джим, но не искаше да го безпокои през уикенда. Поколеба се дали да не звънна на Хънт, за да го предупреди, че Бриджит се е разбесняла, но не виждаше смисъл. Той сам си беше виновен, че се е забъркал в тази история с Бриджит; сега трябваше да се справи с нея. Не беше нейна работа да го защитава. Телефонът пак звънна. Беше Макс. Тали отговори веднага, с разтреперан глас.

— Какво има? — попита дъщеря ѝ. — Звучиш ужасно.

— Току-що приключих един много странен разговор с Бриджит, от който тръпки ме побиха. Говореше налудничаво. Каза ми, че е отвън, пред вратата, но сигурно не е вярно. И без това се канех този следобед да си остана вкъщи. Имам да върша работа. Очертава се дълга година, докато не започне съдебният процес — завърши тя мрачно, но поне звучеше малко по-спокойно, отколкото в началото на разговора.

Накрая Макс пак ѝ напомни да бъде внимателна.

Тали слезе на долния етаж и намери куфарчето, което Бриджит бе поискала. Вътре имаше някакви книжа, няколко статии за обзавеждане, една сметка от лекаря ѝ и две списания. Нямахше нещо, от което Бриджит да има нужда. Тали се досети, че тя просто е искала да нахълта в къщата и да се скара с нея, или може би дори да я нападне. За да не поема никакъв риск, провери дали вратите са добре заключени. Надзърна през прозорците и не видя никого отвън. Не беше чула да пристига или да тръгва кола. Може би Бриджит изобщо не е била пред къщата, а се е обадила отнякъде другаде и просто е искала да я изплаши. Тали безкрайно съжаляваше, че Бриджит не е вече в затвора.

Взе купчината сметки, качи се на горния етаж и се заключи в спалнята си. По пътя включи алармената инсталация. Прекара там целия следобед в плащане на сметки. Тъкмо бе приключила с последната, когато ѝ се обади Джим Кингстън. Този път специалният агент звучеше напрегнато.

— Добре ли си?

— Да. Защо? Днес имах странен и много неприятен разговор с Бриджит. Говореше направо истерично и искаше да нахълта у дома. Сега съм в спалнята си, със заключена врата и включена аларма. Но тя не ми се обади повече. Надявам се да не ме дебне през цялата година, която остава до започването на процеса.

— Няма да го направи — заяви той с категоричен тон. — Идвам при теб — добави по-тихо.

— Защо?

— Вече съм в колата. След пет минути съм при теб.

Не ѝ обясни нищо повече и тя си помисли си, че е много мило от негова страна да дойде. Пет минути по-късно се звънна на вратата. Тя отключи спалнята, изключи алармената инсталация и забърза надолу по стълбите, за да му отвори. Още щом зърна лицето му, разбра, че се случило нещо ужасно. Изплаши се и замря на прага, докато чакаше да чуе какво е станало. Ами ако Бриджит е отишла в къщата на баща ѝ и му е направила нещо? Това бе единственото, което ѝ хрумна.

Джим не я остави дълго в очакване. Каза ѝ го веднага, още докато бяха на прага.

— Бриджът току-що е убила Хънт. Появила се на вратата на апартамента на Анджела Мориси. Изкрещяла, че няма да го остави да

свидетелства срещу нея, и го застреляла право в гърдите.

Тали се вцепени и пребледня като платно. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Сграбчи ръката на Джим, за да запази равновесие.

— Ами Анджела и момчето?

— Те са добре.

Но Хънт беше мъртъв. Хънт, който я бе лъгал, който я бе предал, за когото Бриджит каза, че никога не я е обичал. И който щеше да има бебе от другата. Сега това нямаше значение. Всичко бе свършило. Той беше мъртъв. Тя осъзна какъв късмет е имала, че Бриджит не бе застреляла нея. Може би дългогодишното им приятелство все пак е означавало нещо за нея и бе спасило живота на Тали. Или просто е била ядосана повече на Хънт, заради Анджела. Тали бе благодарна на съдбата, че тази сутрин не я пусна в къщата си. Бриджит можеше да застреля и нея.

— Къде е Бриджит? — запита тя едва чуто.

Влязоха в дневната и седнаха.

— Арестувана е. Върнала се в къщата си и тъкмо прибирала дрехи в един куфар, когато пристигнали полицаите. Сега е в затвора. И ще остане там до процеса.

А сега щяха да я съдят и за убийство. С живота ѝ бе свършено. Тали не можеше да си го представи. Внезапно се сети, че трябва да се обади на Макс, преди да е видяла репортажа в телевизионните новини. Хукна към горния етаж, за да си намери телефона. Джим я последва. Тали седна на леглото и позвъни на Макс, а Джим стоеше до нея, за да ѝ предложи подкрепата си. Макс отговори веднага и разбра от треперещия глас на майка си, че нещо се случило.

— Какво ти е, мамо?

— Добре съм. Но искам да ти го кажа, преди да си го чула от друг. Бридж току-що е убила Хънт. Застреляла го е. Дойде първо тук, но аз не я пуснах.

— О, мамо! Боже мой! — Макс мигом се обля в сълзи. — Какво щеше да стане, ако беше стреляла по теб?

— Не го направи. А и вече всичко свърши. Тя е в затвора. И повече няма да нарани никого, освен бедния Хънт. Той е мъртъв. Беше задник, но не заслужаваше чак това.

— Да не е застреляла още някого?

— Само него.

Тали грабна дистанционното и включи телевизора. На екрана се появи лицето на Хънт в близък план, а после се появи картина от апартамента му, където живееше с Анджела. Тали я видя, седнала поназад, с огромен корем. Плачеше. Отвън се бяха струпали няколко полицейски коли. После показаха Бриджит във вечерна рокля. Това беше стара снимка от някакво събитие в Холивуд. Изглеждаше невероятно. Тали чу да споменават и нейното име. Тя поговори още малко с Макс за случилото се. После се обади на баща си. Той също гледаше телевизия и беше шокиран, както и всички останали. Тя обеща да му звънне по-късно. После попита Джим:

— А какво ще стане сега?

— Тя ще се признае за виновна или ще заяви, че е изпаднала във временно умопомрачение, но така или иначе, вече е извършила тежко престъпление. Вероятно сега ще я заставят да си признае за всичко. Ще лежи в затвора дълго, много дълго. Оказа се по-луда, отколкото очаквах. Изглеждаше ми нормална, когато говорих с нея в къщата ѝ.

В този момент мобилният му телефон звънна. Беше Джак Спрейг.

— Да, знам — каза Джим. — Гледам го в новините. Обадиха ми се веднага, след като се е случило. В момента съм при Тали Джоунс. Бриджит дошла първо тук, но Тали не я пустила да влезе. Да. Да. Знам. По-късно ще ти се обадя. — Прекъсна връзката, погледна Тали и я попита: — Как се чувстваш?

— Не знам. — Изглеждаше объркана. — Изплашена. Отвратена. Вцепенена. Смятах да му позвъня и да го предупредя, че тя му е бясна, но после си казах, че не е моя работа, и не го направих. — Очите ѝ се наляха със сълзи, когато погледна Джим. — Май трябваше да му се обадя. Ако го бях направила, може би сега щеше да е жив.

— Не мисля така. Тя е била твърдо решена, и накрая все е щяла да го направи.

— Тя не искаше той да свидетелства срещу нея. Каза ми го.

— А каза ли ти, че се кани да го намери, да го убие или нещо подобно? — Неусетно дори за себе си той отново се държеше като агент от ФБР.

Тя поклати глава.

— Не. Но беше много озлобена. Непрекъснато повтаряше, че той няма да свидетелства срещу нея.

— Но ти се е сторила нормална? — Или поне дотолкова, колкото може да бъде нормален някой, който се втурва навън и застрелва друг човек.

— Общо взето. Беше ядосана и на мен. Дори не бях сигурна дали действително е отвън, или го каза само за да ме изплаши.

— Какво искаше?

— Искеше да влезе, за да си вземе някакво куфарче, което била оставила в един шкаф. Казах, че ще ѝ го изпратя. Тя ме затрупа с обиди и затвори. Сигурно тогава си е тръгнала.

Отново слязоха на долния етаж в кухнята. Джим ѝ направи чай. Погледна в хладилника за мляко, усмихна се и попита:

— Ти въобще пазаруваш ли?

— Напоследък не. — Тя също му се усмихна. — Не ме бива много в домакинството. Не ми е там силата.

— Очевидно. Храниш ли се някога?

— Да. Понякога. Е, всъщност, не. Не много често. Напоследък не ми се е случвало. — И той го виждаше. Тя беше много слаба. — Не мога да повярвам, че Хънт е мъртъв. Просто ми се струва невероятно. Трябваше да му се обадя. — Тя изглеждаше тъжна, а той — мрачен и суров.

— Престани. Ако тя е искала да го убие, е щяла да го направи, независимо какво си направила, или не си. Ти не би могла да промениш нищо.

Тя кимна, опитвайки се да му повярва, но не можа и се разплака. През последните няколко месеца цялата история беше истински кошмар за нея. Но вече свърши. Джим го знаеше, и то по-добре, отколкото Тали бе способна да разбере в този момент. Бриджит беше напуснала живота ѝ завинаги, или поне за дълго, много дълго.

Джим остана при нея още час. Поговориха в кухнята, а после той стана, за да си върви. Знаеше, че тя вече не е изложена на опасност. Но като отвори външната врата, видя отвън четири микробуса от новинарските емисии. Наоколо сновяха цяла тайфа фоторепортери. Представителите на медиите бяха обсадили къщата ѝ. Джим отново затвори вратата и каза на Тали:

— Пресата е отвън. Не отваряй вратата. Спусни завесите. Не излизай навън. Не говори с тях, освен ако самата ти не искаш. — Тя го изгледа ужасено и поклати глава. — По-късно ще ти донеса нещо за

ядене, иначе ще умреш от глад. — Усмихна ѝ се. — Всичко ще се оправи. Можеш ли да отидеш някъде другаде за няколко дни?

— При баща ми, но предпочитам да съм тук.

— Тогава просто стой тук и не се показвай. — Стационарният телефон започна да звъни. Джим веднага го изключи. Беше сигурен, че журналистите се опитват да се свържат с нея. — Всичко ще свърши много скоро.

Тя кимна. Искаше ѝ се да му повярва.

Той излезе навън и закрачи с решителна физиономия към групата репортери. Вдигна значката си на агент от ФБР, така че всички да я видят.

— Госпожа Джоунс няма да направи изявление. Тя знае какво се е случило. Много е разстроена и сподели с мен съчувствието си към семейството на загиналия. Но няма да говори с вас, така че няма смисъл да стоите тук. Ако има да ви каже нещо, ние ще се свържем с вас.

Репортерите изглеждаха разочаровани, но не помръднаха от местата си. Джим мина покрай тях, качи се в колата си и потегли.

В къщата Тали видя по телевизията как Джим разговаря с репортерите отвън. Те още висяха отпред, и като че ли нямаха намерение да си тръгват. Баща ѝ ѝ се обади по мобилния телефон и тя отново го успокои, че е добре. Цяла вечер гледа новините, а в девет часа Джим се върна с кесия, пълна с хамбургери и мексиканска храна. Тя му отвори и отидоха в кухнята. Отвън още дежуреха представителите на пресата, с надеждата да я зърнат поне за миг. Вече няколко пъти бяха обявили в новинарските емисии, че тя е живяла с Хънтър Лойд в продължение на няколко години и съвсем наскоро са се разделили. После показаха снимки на разплаканата Анджеела, с издутия ѝ корем. И не пропуснаха да обяснят, че тя носи детето на Хънт. Последваха кадри с Бриджит, как я водят към затвора с наведена глава. Не приличаше на себе си. Но на снимката с разкошната вечерна рокля беше онази Бриджит Паркър, която всички познаваха, която изглеждаше като звезда. Тали се засмя, когато показаха нейна снимка, направена на някоя от снимачните площадки. Приличаше на корабкрушенка, живяла цяла година на самотен остров.

— Е, коя от нас е звездата? — попита тя.

Джим разопаковаше храната, а тя приготвяше чинии. Той се бе сетил да вземе шест кутии кока-кола и шест бири.

— Ти си звездата. Ето защо тя те е мразела. Искала е да бъде на твое място. Но независимо какво е откраднала от теб, тя пак не може да бъде като теб. Няма твоя талант, нито пък твоята външност, нито всичко останало, което те прави това, което си. Нужно е нещо много повече от вечерни рокли, кожени палта и бижута, за да станеш звезда — отвърна той и се усмихна, а тя остана трогната от любезността му.

Беше се превърнала в затворничка в собствения си дом, и наистина умираше от глад.

— Предполагам, че няма да навреди, ако от време на време си сресвам косата — промърмори тя стеснително, а той се засмя.

— Ако го направиш, никой няма да те познае. Може да се окаже доста добра маскировка. Ако излезеш с прическа, хората няма да разберат, че си ти.

И двамата се засмяха и седнаха на масата с вечерята, която той бе донесъл. Докато се хранеха, се обади синът му. Джим му каза, че скоро ще се прибере у дома.

— Съжалявам, че ти развалих съботната вечер — каза Тали, още разтърсена от смъртта на Хънт. Още ѝ се струваше невероятно. И беше толкова несправедливо, въпреки че той се бе отнесъл толкова непочтено към нея. Сега съжаляваше и Анджела. Детето ѝ щеше да израсне без баща.

В новините в десет казаха, че погребението му ще бъде в тесен семеен кръг. Още щом го чу, Тали знаеше, че няма да отиде. Щеше да е лицемерно от нейна страна. Сега Хънт принадлежеше на Анджела и на тяхното бъдещо дете. Тя нямаше място в неговия живот или край неговия гроб, нито пък искаше да се появи на погребението. По-скоро предпочиташе да си спомня добрите времена, заради хубавите и ценни преживявания. Които не бяха толкова много, след като той се беше отнесъл с нея така зле. Оказа се, че цялата им връзка е била само една лъжа.

Тя изяде един чийзбургер и едно тако и пресуши две кутии кока-кола. Погледна Джим с благодарност.

— Благодаря. Беше много вкусно. — Сега разбра каква нужда от храна е имала. След вечерята се почувства по-добре.

— И на мен ми беше приятно. По никакъв начин не си провалила съботната ми вечер. Алтернативата беше пица и безалкохолна бира, в компанията на няколко петнайсетгодишни момчета. Освен това, аз самият исках да съм тук. — Той бе донесъл и сладкиши, за да ѝ ги остави за закуска. — Ще се чувстваш ли добре тази нощ?

Тя кимна. Вече не я застрашаваше опасност. Бриджит беше в затвора. Единственият проблем беше, ако реши да излезе, защото отвън репортерите продължаваха обсадата си. Очакваше да останат още дълго там. Не възнамеряваше да отиде на погребението, но внезапно ѝ хрумна, че в момента работи върху последния филм на Хънтър Лойд. Това бе странно чувство. Искаше да го направи възможно най-добър, в знак на последна почит към Хънт. Това бе всичко, което можеше да направи за него сега.

С Джим си поговориха още малко за всичко, което се беше случило. После той си тръгна, но каза, че ще се върне сутринта. Тя го изпрати, пак му благодари за вечерята, заключи вратата и цяла нощ гледа телевизия в спалнята си. Имаше няколко коментара за Хънт. Понякога споменаваха нея, Анджела и Бриджит. Някакъв източник от „Сънсет Маркиз“, пожелал анонимност, спомена, че Хънт в продължение на няколко години се срещал с Бриджит в този хотел. Репортерът го попита възможно ли е фаталният изстрел да е резултат от любовна драма или любовен триъгълник с жената, която е бременна от него. Тали остана будна през по-голямата част от нощта.

На следващата сутрин, когато Джим се появи, тя беше будна и облечена. Този път, за разнообразие, носеше джинси без дупки. Косата ѝ бе прибрана назад, лицето — чисто и свежо. Изглеждаше добре, млада и много по-спокойна. Той ѝ донесе сандвич с яйце от „Макдоналдс“. Изядоха и сладкишите от предишната вечер.

— Очертава се дълга седмица — каза тя.

Имаше предвид репортерите, които още лагеруваха отвън.

— Накрая ще се откажат. Някой друг ще застреля някого другаде, и те веднага ще се преместят там.

— Това е много ободряваща мисъл. — Поне нямаше да е тя.

В този миг Тали осъзна по-ясно от всякога, че е избегнала опасността на косъм. Ако беше пуснала Бриджит в къщата, можеше тя да е жертвата. Но знаеше, че не бива да го прави. По телефона Бриджит звучеше като луда.

Джим остана, докато дойде време да вземе сина си за мача по бейзбол. По-късно следобед пак се отби при нея. Вечерта отново я посети и донесе още храна, но не можеше да остане дълго. Каза, че трябва да отиде някъде със сина си, но се тревожеше, че тя ще стои сама в къщата и ще мисли за смъртта на Хънт.

— Нямах представа, че от ФБР доставят храна по домовете — пошегува се тя и се усмихна уморено.

— Разбира се. Някой път трябва да ти приготвя вечеря. По време на обучението си имахме и часове по кулинарно майсторство. — Той ѝ се усмихна. Беше успял да направи уикенда по-поносим за нея, като се има предвид лошата ситуация.

— Благодаря ти, Джим. Без теб щях да прекарам ужасно този уикенд. — Той ѝ помогна да понесе по-леко новината за смъртта на Хънт, да преодолее вината си, защото не му се бе обадила, както и съжалението за начина, по който бе сложен край на живота му и техните отношения.

В понеделник сутринта тя още бе тъжна, но поне беше спокойна и примирена. Репортерите най-после се бяха отказали и си бяха тръгнали.

Върнаха се отново в деня на погребението на Хънт, но Тали бе намерила убежище в дома на баща си. Прекара деня с него и двамата разговаряха много за Хънт. Чувстваше се по-добре с баща си, отколкото край гроба на Хънт. Говориха и за Макс.

На следващия ден тя получи по пощата писмо от Анджеला Мориси. И Тали бе решила да ѝ пише, но досега не успя да се накани.

„Скъпа госпожо Джоунс — започваше писмото с любезен тон, — зная, че съм причина за голяма част от нещастията в живота ви, както и в живота на Хънт. Но той искрено ви обичаше. Озова се в трудна ситуация и не се справи добре с нея, но винаги ми повтаряше какъв прекрасен човек сте вие и колко много ви обича. Сега той много ми липсва. Зная, че и на вас ви липсва. Съжалявам за болката, която ви причинихме. Надявам се всичко да се подреди добре за вас.“

С уважение, Анджеला Мориси.

Беше мил жест и Тали го оцени. Подейства като балсам върху раната, която Бриджит се бе опитала да влоши още повече, като ѝ каза, че Хънт никога не я е обичал. Тали знаеше, че той е бил глупав и слаб, но в някои отношения беше добър човек, независимо от грешките, които бе направил. Тя сгъна писмото и го прибра. Пожела наум и на Анджеला да е добре, както и душата на Хънт да намери покой.

16.

Както беше планирано, Макс се върна у дома за ваканцията преди лятната школа. Майка ѝ и дядо ѝ се зарадваха извънредно много. Макс посещаваше дядо си почти всеки ден. След като свършваше работният ѝ ден, Тали ги водеше на сладкарница. Поръчваше сладолед за Макс и за себе си, а за Сам — безалкохолна бира, за която той казваше, че му е любима, още откакто бил момче. Следобед Макс го извеждаше на разходка с инвалидната количка, която той напоследък предпочиташе пред проходилката. Краката вече трудно го държаха, ала умът му си оставаше все така бистър. Сам обичаше компанията на внучката си, харесваше му да слуша разказите ѝ и възгледите ѝ за света. Те все още се опитваха да се съвземат от шока след предателството на Хънт и смъртта му, както и от ужасяващите престъпления на Бриджит. И двамата се тревожеха за Тали. Тя се присъединяваше към тях вечер, след като приключи работата за деня. Накрая двете с Макс се прибираха в къщата на Тали. На Сам му беше най-приятно да прекарва времето със своите „две момичета“.

Сега Тали работеше по постпродукцията на последния филм на Хънт, затова графикът ѝ не беше толкова натоварен и беше по-лесно да променя програмата си според желанията на баща си и дъщеря си. Можеше да отделя доста време на Макс, когато се прибираще вкъщи. Но имаше още работа по филма, така че Тали все пак беше много заета, особено заради липсата на асистентка. Филмът трябваше да излезе по екраните на Коледа. Тя знаеше, че това е най-подходящото време за премиерата точно на този филм. Разпространителите вече се надяваха на огромни печалби, особено след сензационната смърт на Хънтър Лойд.

— Какво става с Бриджит? — попита Макс една вечер, докато се прибираха след вечерята при дядо ѝ.

Знаеше, че Джим Кингстън се е обаждал няколко пъти на майка ѝ, но Макс още не се бе запознала с него и беше любопитна да узнае нещо повече за агента от ФБР.

— Срещу нея е повдигнато обвинение за убийството на Хънт и класифицираха престъплението като предумишлено, така че ще бъде съдена за убийство първа степен. Сега е в ареста и ще я обвинят и за двете престъпления. Федерално — за финансови злоупотреби в особено голям размер. И за убийство, според законите на щата. Нашето дело за паричната измама е насрочено за 19 април. Не мога да кажа, че го очаквам с нетърпение, още по-малко пък Бриджит. Но засега тя не се е признала за виновна. В момента няма какво да изгуби или да спечели. С обвиненията за измама и за убийството на Хънт ще остане в затвора завинаги. Освен това ние ще заведем дело за граждански иск, като опит да си върна колкото може по-голяма част от откраднатите пари. Всъщност искам да получа къщата ѝ, за да мога да я продам. Но Джим Кингстън ме предупреди, че данъчните служби ще поискат да изземат къщата на Бриджит като компенсация за неплатени данъци.

Невероятно бе как за толкова кратко време Бриджит бе успяла да съсипе своя живот, да повлияе върху този на Тали и да сложи край на живота на Хънт.

— Опитвала ли се е да се свърже с теб пак след онзи ден, когато е дошла тук, за да си иска куфарчето с документи? — Макс бе много любопитна за това. Струваше ѝ се много странно, че Бриджит не е написала нито ред, за да се извини, да признае, че съжалява за стореното.

— Не. Но получих бележка от приятелката на Хънт, в която тя ми казва колко много ме е обичал. Трудно е да се повярва, но все пак е мило от нейна страна да го каже сега, когато него вече го няма.

Тя бе получила бележка и от Виктор Карсън като израз на съчувствието му, в която той споменаваше, че жена му го е напуснала и се развежда.

До процеса за финансовата измама оставаха около десет месеца. Струваше ѝ се цяла вечност, а когато процесът най-после започне, случилото се щеше да изглежда толкова далечно и нереално. До известна степен дори и сега вече изглеждаше така. Тали се опитваше да се възползва максимално от престоя на Макс в Ел Ей. Двете прекарваха много време със Сам и излизаха винаги, когато имаха време. Макс избягваше да се среща с приятелките си. Случваше се да

разговарят за Хънт и Бридж, но Тали се опитваше да не мисли много за тях и да ги забрави колкото може по-скоро.

Джим ѝ се обаждаше понякога, за да провери как се чувства. В деня преди заминаването на Макс той посети Тали, за да се запознае с нея. Отби се за кратко, преди да отиде да прибере сина си от училище. Беше по тениска и джинси, изглеждаше атлетичен и добре сложен. Тали за пръв път го виждаше без костюм. Макс остана силно впечатлена от него. Джим беше много хубав мъж, явно бе интелигентен и действаше успокояващо на майка ѝ. Освен това беше много внимателен и истински загрижен за нея. Личеше си, че и на Тали ѝ е приятно да разговаря с него. Веднага щом си тръгна, Макс се втурна към майка си.

— Много е *готин*! — отсъди развълнувано в мига, в който вратата се затвори. Тали се надяваше поне Джим да не е чул на излизане. — Какво му има?

— Не знам. Защо не го попиташ? — засмя се Тали.

— Искам да кажа, защо не го харесваш?

— Харесвам го. Много е привлекателен.

— Не това имах предвид, много добре знаеш. Защо не излизаш с него?

— Първо, защото не ме е поканил. Второ, той е агентът от ФБР, разследващ моя случай. И трето, не излизам на срещи. Не искам дори да мисля за това, и може би никога вече няма да мисля.

— И защо, ако смея да попитам? — Макс стрелна майка си с поглед. Изглеждаше разочарована.

— Мисля, че Хънт ме излекува от това. Или поне за известно време. Съвсем наскоро открих, че четири години съм била мамена от мъжа, с когото живеех, и от най-добрата си приятелка. Това не ме окуражава отново да си опитам късмета. Пропиях четири години от живота си. Според мен това е доста убедително доказателство, че преценките ми не струват и ходенето по срещи не е за мен.

— Не ставай глупава, мамо — скара ѝ се Макс. — Той женен ли е? Или е разведен? Говоря за човека от ФБР.

Тали, разбира се, много добре знаеше кого има предвид дъщеря ѝ.

— Вдовец е.

— О, това е много лошо. А има ли си гадже?

— Не съм го питала, и нямам намерение да го питам. Най-доброто, което може да се случи, е да станем приятели. А и имам чувството, че и той не изгаря от желание да ходи по срещи. Мисля, че много му липсва жена му.

— Колко жалко. И двамата се държите абсурдно. Не си пилейте живота. — Макс изглежда недоволно майка си.

— Благодаря ти за безплатния съвет.

— Е, аз мисля, че той изглежда много добре, и има вид на добър човек. Някой път трябва да го поканиш на вечеря.

— Макс! Няма да каня на вечеря нашия агент от ФБР!

— Защо не?

— Той ще си помисли, че го свалям, и ще се изложва.

— Може би наистина трябва да го свалиш — заключи самодоволно Макс. Но като срещна погледа на майка си, изведнъж стана по-сериозна. — Как е дядо според теб? Сега ми изглежда потпаднал, отколкото при предишното ми идване тук. Вече не използва проходилката. Придвижва се само с инвалидната количка.

Тали кимна. И тя бе забелязала. Баща ѝ губеше сили.

— Той още се държи — наскоро навърши осемдесет и шест, но ти си права. Все пак ми се струва малко по-жизнен сега, когато си тук. Той обича да бъде с теб, но мисля, че през повечето време не се чувства добре. — Толкова беше болнав напоследък, че сякаш се топеше с всеки изминал ден. Тали не искаше да мисли за това, но знаеше, че накрая ще остане прикован на легло. По всичко личеше, че точно това го очаква.

Този ден вечеряха с него и всички бяха в много добро настроение, с изключение на Тали, натъжена от предстоящото заминаване на Макс. След два дни започваше лятната школа, и дъщеря ѝ нямаше да се върне у дома до края на лятната ваканция.

На разсъмване Тали я откара до летището. Остатъкът от уикенда посвети на домакинството и на плащане на сметки. Това ѝ напомни какво се бе случило последния път, когато се занимаваше със сметките — тогава Бриджит ѝ се обади, а след това бе отишла да убие Хънт. Още се натъжаваше, като се замисли за него. Такава голяма загуба бе това за всички.

През следващата седмица Тали се срещна с Грег Томас, за да говорят за нейния граждански иск срещу Бриджит. Сега тя имаше

адвокат по криминалните дела, както и по гражданските. Тали съдеше Бриджит за един милион долара — Виктор беше сигурен, че приблизително на толкова възлизат сумите, откраднати от нея. Този път той бе проверил още по-старателно счетоводните документи на Тали. Тя се чудеше какво ще се случи с всички притежания на Бриджит, когато тя влезе в затвора. Нейната съдба бе още един пример за провален живот. На Тали всичко това ѝ се струваше толкова безсмислено.

Когато не разговаряше с адвоката си, Тали работеше по завършването на филма. Накрая, след заминаването на Макс, тя приключи окончателно с него. След последната редакция всичко изглеждаше страхотно и режисьорката бе много доволна от свършената работа. Стана дори още по-добър, отколкото бе очаквала. Изпълнението беше внушително, кинематографията — зрелищна, дори и сценарият беше впечатляващ. Тали знаеше, че Хънт щеше да се гордее с филма, както и тя. В негова памет реши да добави името му в мемориално каре, заедно с всички от екипа. Щеше да излезе по екраните във всички кина в страната на 15 декември. В деня, в който напусна студиото, след като окончателно приключи филма, тя отиде да види баща си. Този път той беше с болезнено изражение, по-притихнал от обичайното.

— Добре ли си, татко? Мога ли да направя нещо? Искаш ли да извикам лекар?

— Не, добре съм. Просто артритът ме измъчва, това е.

Тя се опита да го вдигне от леглото, само колкото да се пораздвижи, но той не успя да стане. Амелия ѝ каза, че не е ял нищо. Напоследък Тали обмисляше да наеме болногледачка, която да прекарва нощите с него, независимо дали това ще се хареса на Сам или не. Той вече трудно пазеше равновесие и не биваше да остава сам. Тали постоянно се боеше, че може да падне и да се нарани сериозно.

Тали остана да вечеря с баща си. Още беше там, когато Джим ѝ се обади по мобилния телефон, за да я осведоми за последните новини.

— Може ли да ти се обадя по-късно? Сега съм с баща ми.

— Разбира се. Само че ми звъни на мобилния. Не е нещо важно. Просто исках да ти кажа, че днес предложихме сделка на Бриджит. По-късно ще ти съобщя подробностите.

Каква сделка можеха да ѝ предложат, зачуди се Тали. Сто години затвор вместо сто и петдесет? Джим вече ѝ бе обяснил, че защитата ѝ ще се опита да пледира временна невменяемост, за да смекчи присъдата за убийство първа степен, но Джим каза, че номерът ѝ няма да мине пред прокурора. Тя била напълно вменяема, просто изпаднала в ярост, което не можеше да се приеме в нейна защита.

— Доволна ли си от филма? — попита я баща ѝ по време на вечерята. Той винаги се интересуваше от нейната работа. Дори и сега, когато бе толкова отпаднал, Сам винаги искаше да знае с какво се занимава тя и как напредва работата ѝ. И още с радост гледаше филмите ѝ по телевизията.

— Да, доволна съм. Мисля, че е един от най-добрите ми филми. Срамота е, че Хънт не е с нас, за да го види.

— Това, което се случи, е срамно в много отношения. Надявам се онази жена да остане за дълго в затвора.

— Не виждам как другояче могат да постъпят с нея. Мисля, че с обвиненията за незаконно присвояване и убийството на Хънт с нея е свършено.

— Заслужи си го — изрече баща ѝ с осъдителен тон. Не изпитваше никакво съчувствие към престъпници като нея. — Има ли нещо ново от твоя адвокат или от ФБР?

— Специалният агент по случая току-що ми се обади. Казах му, че ще му позвъня, като се прибера у дома. После ще ти кажа какво съм научила.

Тя вече бе получила доста разумни съвети от баща си по делото си за гражданския иск. Умът му все още сечеше като бръснач по всички юридически въпроси. И винаги ѝ напомняше за някои неща, които трябва да съобщи на адвокатата си. Грег Томас се смееше, когато тя му предаваше съобщенията на баща си, но се изненадваше колко често Сам се оказва прав. Баща ѝ още четеше редовно юридическото списание „Харвард Лоу Ривю“ и много харесваше уебсайтовете за правни консултации, които редовно отваряше на компютъра си.

Тази вечер Тали изчака баща ѝ да се приготви за сън. Зави го грижливо. После тихо излезе и тръгна към дома си. Той вече бе задрямал. Като се прибра, първата ѝ работа бе да се обади на Джим. Той ѝ обясни какво са предложили на Бриджит съдебните власти.

Джим се стремеше много внимателно да информира Тали за всичко ново преди началото на процеса.

— Ако Бриджит Паркър се признае за виновна, обвинението ще бъде склонно да намали присъдата за финансови злоупотреби и измами на пет години. Ако откаже, ще я съдят на общо основание. Искат да предвидят в тази сделка и обезщетението в твоя полза, като използват приходите от продажбата на къщата ѝ, на мебелите и останалите вещи в нея, на автомобилите ѝ, банковите ѝ сметки, и въобще от цялата нейна собственост. По всичко личи, че процесът за убийството ще бъде заведен от щатските власти, с обвинение в предумишлено убийство първа степен. Адвокатът ѝ се опитва да издейства сделка с щатските власти, за да излежава двете присъди едновременно, ако бъде осъдена или се признае за виновна.

— Тогава колко години ще ѝ дадат? — попита Тали, разтревожена за изхода от процеса.

— Между пет и шест години за незаконно присвояване и вероятно от осем до десет години за убийството. Не е много, но тя не е била осъждана досега. Пък и затворите са ужасно претъпкани. Ако обаче я оправдаят за убийството, до което не вярвам да се стигне, тя може да излежи пет години за присвояването на парите. Не е изключено също и съдията да не уважи сделката за предварително споразумение, ако прецени, че наказанието ѝ е твърде леко. Да не забравяме, че присъдата ѝ ще се увеличи, ако ѝ се предяви обвинение за злоупотреба с твоето доверие.

На Тали пет години наистина ѝ изглеждаха твърде малък срок с оглед на престъпленията, извършени от Бриджит. Десет години за убийството ѝ се струаха по-обосновано решение, след като тя беше отнела човешки живот.

— Жалко, че вече не използват електрически стол и гилотина — заяви Тали с безмилостен тон. — Не виждам защо трябва да си губят времето със сделка за предварително споразумение, като се имат предвид тежките ѝ престъпления.

— Защото ако тя се признае за виновна и не се стигне до съдебен процес, така ще се спестят пари на данъкоплатците, а и ти ще избегнеш огромен стрес, тъй като няма да си задължена да се явяваш в съда. Разбира се, ако не се признае за виновна, ще има процес, но ако признае, просто ще спестим време на всички. — Тали не можеше да

отрече, че не очаква процеса с нетърпение — напротив, но не смяташе, че Бриджит трябва да се отърве толкова леко. — Ще видим какво ще каже утре нейният адвокат.

— Ако сделката ще намали престоя ѝ в затвора, тя трябва да е луда, за да не се съгласи.

— Така е — потвърди Джим с категоричен тон. — Но ще се изненадаш, като научиш колко много подсъдими очакват с нетърпение да се явят в съдебната зала, за да се порадват на блясъка на славата. За тях би било много по-добре, ако сключат предварително споразумение, отколкото да се стига до съдебен процес. В този случай това ще бъде агония за всички замесени, включително и за теб. Независимо какво точно ще се случи, разполагаме с много време, тъй като до процеса остават цели осем месеца.

На Тали много ѝ се искаше всичко да се ускори. Имаше чувството, че от години се занимава с тази потискаща ситуация. Джим отново и отново я уверяваше, че се стремят да намерят компромис, който да е приемлив за всички, а не само защото федералният съд се опитва да избегне съдебния процес. Говориха и за Макс, която беше заминала за лятната школа в Ню Йорк, както и за бейзболния мач, в който синът му Боби щеше да участва тази седмица. Другият му син Джош си беше уредил работа за лятото в една адвокатска фирма и бе писал на баща си, че работата там много му допада. Джим каза, че ако Джош няма да играе в професионалната лига по американски футбол, той ще се зарадва най-много, когато синът му постъпи в юридическия факултет, като Макс. Поговориха доста за децата си, които бяха най-важното в живота им.

— А ти какво ще правиш, като завършиш филма? Имаш ли предвид някакви други проекти? — запита я Джим с искрен интерес.

— Да — отвърна веднага тя. — Ще ходя на йога, ще пазарувам, ще спя до късно, ще ходя на кино, ще чета сценарии, ще препрочитам книги. Оглеждам се за идеи за следващия си филм — призна му честно, — но не искам да бързам да се впускам в ново начинание. Нужно ми е време, за да го обмисля добре. Така или иначе, имам нужда от почивка. Не съм се разбързала да се връщам на работа, особено ако се стигне до съдебен процес, или дори два, даже три съдебни процеса, включително и този с моя граждански иск за

възстановяване на откраднатите пари. Трябва да имам свободно време за тях.

Очертаваше се опасност за известно време животът ѝ да забави ход, докато не се изясни как ще се оформят юридическите формалности. Налагаше се да се чака дълго, но не можеше да се направи нищо за ускоряване на процедурите. Всичко контролираха властите, и до известна степен конкретният съдия. Тали нямаше думата по тези въпроси, въпреки че беше жертвата.

— А ти ще заминаваш ли някъде през лятото? — запита го тя внезапно.

Мисълта, че той следи всички съдебни процедури и редовно я осведомява за напредъка в подготовката на съдебния процес, ѝ действаше приятно и успокояващо. Ако не беше Джим, Тали щеше да тъне в пълно неведение. Никой друг не се свързваше с нея, за да я информира или да ѝ вдъхва увереност, а Джим винаги го правеше.

— През последните две седмици от август ще заведе момчетата на риболов в Аляска. Иначе през останалото време няма да мърдам от тук.

И двамата знаеха, че всичко се задвижва извънредно тромаво и нищо няма да се случи в негово отсъствие. През следващите няколко месеца не се очакваше значителен развой по случая.

Тали и нейният адвокат чакаха отговора на адвоката на Бриджит на подадения от Тали граждански иск. Виктор отново бе проверил всичките ѝ счетоводни документи, за да се увери, че не са пропуснати никакви суми от изчезналите пари на Тали. От ФБР събираха още доказателства срещу Бриджит. Сега щатските прокурори се запознаваха с всички свидетелства около убийството на Хънт. На Тали ѝ се струваше, че това няма да има край. Джим се досети какво мисли Тали по въпроса, съдейки само по разочарованието, прокрадващо се в гласа ѝ.

— Поне сега е задържана. Така че вече не застрашава теб и семейството ти. Това не е малко. Не трябва да се чудиш къде е тя, какво прави или колко от парите ти ще похарчи.

Една от най-големите грижи на Тали беше свързана с това колко бе пръснала Бриджит от ипотеката на къщата си. Ако Тали успее да стане собственик на къщата или получи право върху приходите от

продажбата ѝ, а после се окаже, че Бриджит е изчерпила предварително повечето средства, Тали щеше да остане с празни ръце.

Грег Томас беше наел съдебни експерт-счетоводители, за да се заемат с двойна проверка на сметките на Тали и да потвърдят колко пари в брой са изчезнали, както и да проверят финансовото състояние на Бриджит. Сдобиха се с извлечения от нейните банкови влогове, за да добият представа как е изразходвала парите. Продължиха и с проверки из магазините по Родео Драйв. Този процес беше бавен и болезнен. Още откакто се разкриха кражбите, Тали имаше чувството, че е разорена. Разбира се, не беше така, а баща ѝ ѝ бе напомнил, че дори не е разбрала за липсващите суми, което беше смущаващо. Но това често се случваше при подобни измами, особено ако са били грижливо замислени. Тали бе имала чувството, че се харчат доста големи суми пари, а всъщност тя бе издържала още един човек, който бе източвал тайно парите със същата скорост, с която са постъпвали. Единственото хубаво нещо в цялата история беше, че занаят ще спести доста пари, но бе изгубила и значителен дял от доходите си, докато Бриджит се беше разпореждала с ежедневните разходи. Сега Тали не можеше да си обясни защо се е доверявала така безрезервно на Бриджит. Как така бе подхранвала в себе си безгранична вяра в асистентката си, при това в продължение на толкова много години. Беше си въобразявала, че Бриджит улеснява живота ѝ и я предпазва, а тя е била като змия в пазвата ѝ, заграбвайки всичко, което може — както материално, така и емоционално, дори приятеля ѝ и доверието ѝ. Преживяването беше крайно шокиращо. Виктор Карсън имаше основание да е толкова изнервен.

Виктор беше признал пред Джим, че се опасява да не би Тали да осъди и него, задето не е разкрил злоупотребите на Бриджит много по-рано. Джим му бе казал, че такава възможност винаги съществува. Често се случвало от първоначалното съдебно дело да се стигне до образуването на спомагателни съдебни дела за съпътстващи престъпления или закононарушения. При което накрая всички са наранени. Всъщност Тали вече бе обсъдила и това с Грег. Защо Виктор не е забелязал какво е правила Бриджит, докато е проверявал банковите сметки на Тали? Не можеше да се намери правдоподобно обяснение, освен ако Виктор не е проявявал недопустима небрежност, или ако той самият не е крадял от нея. Тали не вярваше в последното, а

и агентите от ФБР бяха на същото мнение. Ала от това не ѝ ставаше по-леко; вече не смееше да се довери на никого, нямаше кой да я защити. Чувстваше се разголена и самотна на този свят.

Джим обеща да я държи в течение за промените, преди да замине за Аляска. Тали затвори телефона с въздишка. Всичко ѝ се струваше извънредно сложно и объркано, макар че Джим толкова ѝ помагаше. Никога не се стигаше до ясни отговори, до неоспорими решения, до надеждни резултати. Не можеше да се отърси от усещането, че се е озовала в ада, или поне в чистилището, и ще изгуби цяла вечност, докато се справи с измамите и кражбите от парите ѝ. На всичко отгоре Джим я бе предупредил, че повечето жертви си възвръщат много малко от откраднатото, дори в много случаи не получават обратно нищо. Измамниците пръскат чуждите пари с щедра ръка, крият ги, или накрая всичко отива за данъците, които не са плащали за откраднатите пари. Всичко това се струваше абсурдно на Тали. Та кой престъпник ще води счетоводна ведомост за откраднатите пари, за да следи данъчните отчисления, които дължи на държавата? Докъде можеше да доведе всичко това? Параграф 22: парични измами и откраднати средства.

Всичко това бе направо вбесяващо, макар че беше благодарна на Джим за информацията, която ѝ дава, за обясненията му, за съчувствието и утехата. Той явно беше добър човек, но не можеше да промени това, което се разиграва, нито да повлияе върху крайния резултат. Поне бе успял да уреди арестуването на Бриджит и да тласне разследването на случая доста напред. Тали се беше наслушала на ужасяващи истории за хора, изгубили стотици хиляди долари, докато властите не им помагат с нищо. Понякога престъпниците успяват да унищожат всички доказателства срещу тях, така че дори не може да се стигне до следствие. Джим все ѝ напомняше, че тя има късмет. Доказателствата за загубите ѝ и за начина на действие на Бриджит вече бяха съвсем ясни и той бе убеден, че имат железен случай, който ще издържи на всички евентуални адвокатски хватки в съда, и стопроцентово може да се разчита на осъдителна присъда. Известността на Тали щеше да помогне при вземането на съдебното решение, а фактът, че Бриджит бе убила най-важния свидетел, още повече утежняваше положението ѝ. Бриджит беше престъпничка до дъното на душата си и беше злоупотребила с доверието на Тали по

всеки възможен начин, което също нямаше да се посрещне с добро в нито един съд.

Едно от нещата, които изнервиха Тали, беше, когато получи формуляр, където бе записана като „жертва номер еди-кой си“ в компютъра за общонационалния регистър на жертвите, чиято цел беше да облекчава информирането на потърпевшите. Разбира се, тази компютърна система вършеше полезна работа, тъй като уведомяваше жертвите за датите на изслушванията; осигуряваше и други полезни справки. Но Тали остана ужасена, че се е оказала „жертва номер еди-кой си“. Не искаше да бъде жертва, да се превърне в номерирана бройка от безликото стадо от оглупели, наивни, измамани хора. Толкова зле се почувства. За нищо на света не желаше да бъде регистрирана така. Жертва. Тръпки я побиха, докато четеше формуляра.

През цялата нощ мислите ѝ болезнено се въртяха в кръг — за Бриджит и за измамите ѝ. Много дълго не можа да заспи. Когато най-после се унесе в тежък сън, дойде ред на кошмарите. В съня ѝ Бриджит постоянно крещеше и се опитваше да я застреля. Тали се събуди в четири сутринта и повече не успя да заспи. Джим ѝ бе споменал, че много от жертвите на подобни престъпления търсят помощ от психиатър заради травмите си, но когато ѝ предложи да последва примера им, тя отклони предложението с думите, че няма свободно време. Всъщност не беше сигурна дали иска да потърси психиатрична помощ, макар че Бриджит определено я бе травмирала с всичко, което ѝ бе сторила.

На сутринта, когато стана и слезе на долния етаж, тя прочете вестника и след това се обади на баща си, за да провери как се чувства. Не ѝ хареса видът му снощи. Икономката му ѝ съобщи, че тази сутрин не искал да стане от леглото. Все пак не бил много зле, но се чувствал отпаднал. Докато се обличаше, Тали реши да наmine да го види. Тревожно бе да имаш възрастен родител с толкова крехко здраве, който живее сам. Стараеше се да уважава желанието му да е независим, но в същото време искаше той да е в безопасност. А и баща ѝ се дразнеше и ядосваше, когато тя прекалено много се суетеше около него. Досега Сам категорично отказваше някой да остава нощем при него, но на Тали вече ѝ беше съвсем ясно, че баща ѝ бавно гасне.

Отиде с колата до къщата му. Когато влезе, го завари да спи. Не искаше да го буди, затова седна в малкия кабинет до спалнята и се зачете в някакви списания. Скоро го чу да се размърдва в леглото и отиде да го види.

— Как се чувстваш, татко? — попита го с усмивка.

— Уморен — отвърна той, но се усмихна. — Снощи се замислих за кражбите и всичко, което се случи с Хънт. Съжалявам, момичето ми. Всичко е било толкова измамно. А аз винаги съм го мислил за свестен човек.

Тя въздъхна и седна до леглото му.

— Аз също.

А сега Хънт бе мъртъв, и всичко това се дължеше на глупостта му да се забърка в интимна връзка с Бриджит. Тя бе опарила всички, а продължаваше да се преструва на самата невинност. Но и за него не можеше да има извинение, щом като бе имал любовна връзка зад гърба на Тали. А оправданието му, че Бриджит го е изнудвала или принуждавала по някакъв начин да спи с нея, никак не изглеждаше правдоподобно нито за Тали, нито за ФБР. Бриджит и Хънт бяха алчни, непочтени и неморални хора, но накрая платиха висока цена за непочтеността си. Както и тя, макар че животът ѝ не беше напълно съсипан, а и не беше мъртва като Хънт. Имаше за какво да е благодарна на съдбата, помисли си тя и погледна натъжено баща си. Никак не ѝ беше приятно да го вижда толкова изтощен и безпомощен.

— Всичко ще се оправи, татко — увери го тя.

— Искам да си върнеш колкото може по-голяма част от откраднатото. Бъди твърда за това, бъди безмилостна. Вече изгуби достатъчно. Искам да се бориш за правата си. — Звучеше така, все едно заминава на пътешествие, или няма да е тук, когато това се случи, с което я разтревожи още повече.

Тали се замисли дали да не повика лекар. Стресна се, като видя колко трудно диша той. В къщата имаха кислород за спешни случаи, но тя не искаше да го използва, без да се посъветва с лекарите.

— Добре ли си, татко? — Цялата любов, която изпитваше към него, струеше в очите и в ръцете ѝ, когато го погали нежно по бузата.

— Може би ще стана за малко. Омръзна ми да лежа в леглото.

Денят беше хубав и тя се запита дали ще му е приятно да го изведе навън, за да поседи в градината. Попита го и баща ѝ отвърна, че

би искал. Тя му подаде тъмносиния копринен халат, който обикновено носеше вкъщи. Той го облече, отиде до банята с проходилката и излезе, обръснат и сресан. Тали се усмихна. Изглеждаше много добре. Не помнеше ден, когато той да не е бил безукорно избръснат. Винаги се шегуваше с нея за невчесаната ѝ коса и раздърпания ѝ вид. А тя му отвърщаше, че не иска да си губи времето с косата и дрехите си, но сега разбираше, че трябва повече да се грижи за външността си. Не чак така прекалено, като Бриджит, но все пак достатъчно, за да прилича на жена. Все се опасяваше, че идеите ще излетят от главата ѝ, ако мисли за нещо друго. Едва сега, на трийсет и девет, започваше да осъзнава, че това може би не е истина. Хънт обичаше да ѝ повтаря, че е гений, но тя знаеше, че не е вярно, макар че през по-голямата част от времето, когато не мислеше за Макс, цялото ѝ същество беше отдадено на работата ѝ. Някои от най-добрите идеи я осеняваха, когато най-малко очакваше. И предпочиташе да няма гребен, отколкото да ѝ липсва молив, когато ѝ хрумне нещо.

Придружи бавно баща си в градината и го настани на един шезлонг. Донесе му шапката, за да го предпази от слънцето, отпусна се на съседния шезлонг, протегна ръка и хвана неговата. Дълго време останаха да се припичат на слънце и кротко се държаха за ръцете. Тали беше с шорти и една от тениските на Макс. Затвори очи, а баща ѝ стисна нежно ръката ѝ.

— Обичам те, татко — нежно промълви тя, все още със затворени очи.

Отново се почувства като дете. Спомняше си всички случаи, когато той беше край нея, докато беше малка, всичко, което бе направил за нея след смъртта на майка ѝ, безкрайната му подкрепа за кариерата ѝ, мъдрите му съвети. И докато мислеше за това, по страните ѝ се търкулнаха две сълзи. Побърза да ги изтрие, за да не ги види той, ако случайно я погледне. Не искаше да се разкисва точно когато беше толкова уморен и остарял, не искаше да му разваля деня.

— И аз те обичам, Тали — отвърна тихо той.

После се отпусна, задряма и тя чу как леко започна да похърква. Усмихна се и заспа, легнала на съседния шезлонг. Беше приятна и спокойна сутрин. Както винаги, Тали го чувстваше безкрайно близък, а сърцето ѝ преливаше от благодарност, че го има в живота си. След малко се събуди и нежно измъкна ръката си. Той беше спрял да

похърква и изглеждаше кротко заспал на шезлонга. Но тогава тя внезапно разбра, че не диша. Притисна пръсти към шията му, за да провери пулса, не усети нищо и изведнъж се изплаши. Нямаше представа от колко време е престанал да диша — една минута или цял час. Извика на Амелия във всекидневната да се обади на „Бърза помощ“, след което събра цялата си сила, вдигна го и го положи върху тревата. Започна да му прави изкуствено дишане уста в уста, но той си оставаше безжизнен. Тя продължи с изкуственото дишане. След цяла вечност чу воя на сирената на линейката в далечината. Внезапно изскочиха парамедици в униформите на бърза помощ. Те поеха грижата за него, а Тали коленичи безпомощно на тревата, загледана през сълзи в тях.

След няколко минути спряха. Шефът на екипа ѝ помогна да стане и влязоха вътре в къщата, докато другите покриваха тялото на баща ѝ.

— Съжалявам. Изглежда, е починал, докато спи — рече той съчувствено.

Тали беше зашеметена, задавена от ридания, докато слушаше думите му. Не можеше да си представи живота без баща си. И тогава осъзна, че всичко, което ѝ каза тази сутрин, беше сбогуването му с нея, дори и последното „Обичам те“, преди да потъне във вечен сън, все още стискайки ръката ѝ. А и тя успя да му каже, че го обича, за последен път.

— Той спеше — изхлипа през сълзи. — Благодаря ви... извинете...

Парамедикът я потупа по ръката и отново се върна в градината. Сложиха баща ѝ на носилка, покриха го изцяло и го отнесоха в линейката. В това време пред къщата се появиха пожарна и полицейска линейка. Икономката на баща ѝ я прегърна и заплакаха заедно.

Шефът на екипа на парамедиците пак влезе в къщата, за да зададе няколко въпроса — за името и възрастта на баща ѝ, за болестта, от която бе страдал, но най-същественото се свеждаше само до възрастта му. Баща ѝ никога не бе боледувал от нещо по-сериозно. Никога не бе обичал друга жена, освен майка ѝ. Нищо на този свят не му бе по-скъпо от дъщеря му. И тя го знаеше.

— Къде искате да го закараме? — Тя го погледна безизразно. Нямаше представа какво да му отговори. — Може би в моргата, докато

решите — добави тихо той.

Тя изглеждаше ужасена.

— Не! Не!... Моля ви... дайте ми една минута... — Извади телефона от чантата си и поиска от справки номера на погребалното бюро, в което беше присъствала на няколко погребения. Баща ѝ не беше религиозен, но тя искаше църковна церемония и християнско погребение, тъй като беше роден в семейство на протестанти. Ала преди всичко ѝ трябваше погребална агенция.

Отсреща ѝ заговориха много вежливо, дори изнервящо спокойно. Увериха я, че ще се погрижат за всичко, и ѝ обясниха какво да каже на парамедиците. Предложиха, след като се съвземе малко, да отиде при тях, за да обсъдят следващите процедури. Увериха я, че ще се погрижат за всичко. Веднага бяха разпознали името ѝ; бяха свикнали да обслужват знаменитости и семейства им. Гарантираха ѝ, че ще проявят пълна дискретност. Разговорът с тях беше едно от нещата, които преди бе вършила Бриджит, но сега тя нямаше на кого да разчита.

Когато приключи с разговора с погребалната агенция, Тали излезе навън, за да говори с парамедиците. Обясни им къде трябва да закарат баща ѝ. Даде им името и адреса на агенцията. Те я увериха, че познават тази фирма, и пак повториха колко ѝ съчувстват. Тали се вираше в неподвижните очертания на тялото му, покрито с одеяло върху носилката. Остана дълго така, обляна в сълзи. Само преди броени мигове той беше с нея, казваше ѝ колко я обича, а сега вече го нямаше. Знаеше, че един ден това ще се случи, но не беше очаквала да е толкова скоро, без никакво предупреждение. Не беше готова за това.

Остана да гледа как линейката и колите от другите аварийни служби потеглиха, а после влезе в къщата на баща си. Амелия също плачеше. Двете жени дълго останаха прегърнати.

— Мисля, че той просто се измори — пророни Тали, като обвиняваше себе си. — Трябваше тази сутрин да повикам лекар.

— Дошло му е времето — въздъхна милата жена от Салвадор. Тя също обичаше бащата на Тали. — Напоследък беше толкова изтощен. Мисля, че беше готов.

Тали не искаше да повярва, но знаеше, че е истина. А сега вече нямаше баща. Напоследък бе изгубила толкова много хора, които

обичаше, но той беше най-важният от всички. Сега Тали си нямаше никого — оставаше ѝ само Макс.

— Но аз не бях готова за това — промълви тъжно Тали.

Върна се в градината, за да си намери сандалите. Видя шапката му в тревата и отново се обля в сълзи. Искаше да се прибере у дома — беше твърде тъжно да остане тук, а и трябваше да отиде до погребалната агенция, за да уреди формалностите. Знаеше също, че трябва да се обади на Макс и да ѝ каже, но се страхуваше от това. Макс щеше много да страда.

Тали каза на Амелия, че може да се прибере у дома. За икономката също беше разстройващо да остане тук. Можеше да се върне в понеделник и да подреди къщата. За Тали оставаше грижата да реши какво ще прави с къщата и с вещите в нея. Имаше чувството, че са ѝ останали само такива мрачни задължения. Радваше се поне на това, че беше завършила филма и сега не трябваше да се тревожи и за него.

Двете с икономката се прегърнаха отново, след което Тали си тръгна. Беше толкова замаяна, че едва успяваше да шофира. Изглеждаше ѝ невъзможно да повярва, че докато идваше тук, по същия този път сутринта, баща ѝ беше още жив, а сега си бе отишъл завинаги. Всичко бе свършило толкова бързо, но поне за него беше безболезнено. Тали бе искрено благодарна на съдбата за това. Ала тя бе съсипана от тежката загуба.

Позвъни на Макс от колата на път за къщи, но телефонът ѝ бе включен на гласова поща. Тогава си спомни, че дъщеря ѝ замина на излет за уикенда и вероятно там, където се намираше, нямаше обхват за мобилния ѝ телефон. Почувства се още по-самотна. Хънт си бе отишъл, Бриджит, баща ѝ също — сега нямаше на кого да се обади, на кого да каже, нямаше кой да я прегърне и утеши, след като бе изгубила баща си — той беше най-добрият ѝ приятел в целия свят, нейният неизменен поддръжник. Като слезе от колата, Тали още се чувстваше безкрайно самотна. Но в този миг телефонът ѝ звънна. Не желаше да разговаря с никого. Погледна дисплея и видя, че я търси Джим Кингстън. Отговори му с прегракнал глас и той веднага разбра, че плаче. Не искаше да я безпокои, но се разтревожи, като чу, че е толкова разстроена. Обаждаше се, защото предишната вечер бе забравил да ѝ съобщи нещо второстепенно.

— Добре ли си?

Тя поклати глава, онемяла за минута.

— Не, не съм... аз... съжалявам... баща ми почина преди няколко минути... — Не можеше да спре да плаче, а той бе само един глас, на който говореше.

— О, моите съболезнования... Болен ли беше?

Тя не беше споменавала за здравето на баща си, но от това, което му бе разказвала, Джим бе разбрал колко е близка с него.

— Не, той беше много уморен... напоследък беше съвсем отпаднал... той е... той беше на осемдесет и шест.

Не можеше да понесе това, че трябва да говори за него в минало време. Сега всичко в живота ѝ беше в минало време. Хънт, животът ѝ с него, Бриджит, а сега и баща ѝ.

— Искаш ли да намина? — предложи той. Звучеше напълно искрен.

Джим не знаеше какво друго да ѝ каже. Само съболезнованията не му се струаха достатъчни. А освен това знаеше колко бе преживяла тя напоследък. Прекалено много удари на съдбата ѝ се насъбраха. Така се чувстваше и тя.

— Не знам... — Звучеше неориентирано и изплашено.

— Ще бъда при теб само след минута... И без това се намирам само на няколко преки.

Беше отишъл в офиса си, макар да беше събота, за да попълни няколко формуляра, които не бе успял да довърши вчера. На бюрото винаги го очакваше внушителен куп книжа, а Боби бе излязъл за уикенда, така че Джим имаше възможност да навакса с работата.

Тя пристигна пред дома си, без да помни как е стигнала до там. Пристъпваше като в мъгла. Остави входната врата отворена, с ключовете в ключалката. Само след няколко минути влезе Джим. На идване се беше отбил в „Старбъкс“ и носеше две кафета.

Той тихо затвори вратата и влезе в кухнята. Тя седеше до кухненската маса, загледана в градината, без да я вижда. Като чу стъпките му, се обърна към него и го изгледа изненадано.

— Как влезе?

— Оставила си вратата отворена — отвърна той и ѝ подаде ключовете.

Това беше още едно доказателство, че Тали не бива да остава сама, въпреки че Бриджит вече беше задържана и тя не беше в опасност. Джим го знаеше, но от това, което видя, стигна до извода, че е добре при нея да има някой. Този път беше тук като неин приятел, а не като агент от ФБР. Подаде ѝ едното кафе и тя отпи, без да реагира, като робот. Очите ѝ бяха безжизнено изцъклени. Ръката ѝ се разтрепери, когато взе чашата.

— Благодаря ти — изрече тихо. После очите ѝ срещнаха неговите. — Той беше такъв прекрасен човек. Когато мама умря, татко се превърна във всичко за мен, също както си ти сега за своите деца — отбеляза тъжно. Двамата с баща ѝ имаха много специална връзка. — И той продължи да я обича, завинаги. Беше толкова добър — въздъхна Тали и сълзите отново рiekнаха от очите ѝ.

Джим не каза нищо, само разтри рамото ѝ. После тя се наведе към него, той я притегли към себе си и я прегърна. Искаше му се да може да отнеме мъката от нея, усещането за невъзвратима загуба, но не можеше. Тя просто се вкопчи в него и се разрида като дете.

— Благодаря ти, че си тук. Не знаех на кого да се обадя... всички вече ме напуснаха...

Той знаеше какво означава това, но пак нищо не каза. Толкова многобройни промени към лошо бяха настъпили наскоро в живота ѝ, а сега и това.

— За това са приятелите — изрече приглушено Джим.

Харесваше му да бъде неин приятел. Стори му се невъзможно просто да затвори телефона, след като тя му съобщи скръбната вест. Искаше да дойде да я види. Седяха в кухнята и разговаряха тихо. Той искаше само едно — да бъде с нея.

— Благодаря ти, че дойде — повтори тя, а той ѝ се усмихна нежно.

— Зная какво изпитваш. Аз бях съсипан след смъртта на жена си. — Джим беше щастлив, че е с нея в този тежък момент от живота ѝ, макар че не се познаваха много добре. На нея ѝ се струваше малко странно да седи с него в кухнята и да си изплаква мъката на рамото му. — Поне знаеш, че е живял добре и си е заминал спокойно. Но знам, че от това не ти става по-леко. Понякога животът никак не е лесен.

— Особено напоследък — отвърна Тали с уморена усмивка. — Искан ми се всичко останало да приключи — въздъхна тя. Всичко бе

толкова изморително и несигурно.

— Скоро ще свърши, Тали. Знам, че подобни изпитания ти се струват цяла вечност.

— Да, като раждането на едно дете, само дете в случая не получаваш награда накрая.

— Ще се опитаме да ти върнем колкото може повече от откраднатото. Нейната къща е солидно капиталовложение. Зная също, че прокурорът ще изиска заповед за твоето обезщетение, ако тя бъде осъдена или се признае за виновна. Ще спечелиш и при двата варианта. Е, няма да можеш да си върнеш всички загуби, но поне част от тях.

А и както й беше напомнила Макс, те не гладуваха, не бяха останали на улицата, но за всеки беше болезнено да изгуби толкова много пари, дори и за Тали.

— Просто ми се ще това да свърши — каза тя, сетне затвори очи и се наведе към него, а той я прегърна закрилнически. — Искам всичко да приключи, цялата тази ужасна история, а винаги има и още нещо.

— Злото никога не идва само, а сякаш се трупа на гроздове. Никога ли не си го забелязвала? — попита той, а тя се засмя горчиво.

— Да, много, много, много кисели гроздове. Напоследък ми се събра твърде много.

— Знам — отвърна той и отново разтри рамото й.

Тя го познаваше съвсем бегло, но оценяваше любезността, която проявяваше към нея. Беше му благодарна, че не е сама в този тежък момент. Изпитваше облекчение, че Джим е до нея.

— Мисля, че трябва да отида до погребалната агенция — каза Тали.

Стана ясно, че тази перспектива я ужасява. Не можеше да си представи нещо по-тягостно. Беше изпитала облекчение, че не е длъжна да присъства на погребението на Хънт. А сега трябваше да уреди погребението на баща си.

— Може ли да дойда с теб? — попита той вежливо и тя кимна, благодарна за помощта и подкрепата му.

Чувстваше се изгубена. Джим и я погледна си каза, че тя може и да е прочута знаменитост, но сега вижда само една сломена от скръб жена, която отчаяно се нуждае от помощ, а той изгаряше от желание да й даде точно това.

— Ще ми бъде приятно — отвърна тя тихо и отиде да си вземе чантата.

След няколко минути потеглиха. Тя си мислеше колко различно е всичко сега. Чувстваше се много самотна и уязвима заради всички лъжи и измами. Всичко това бе напомняне колко сме крехки и колко бързо могат да се променят нещата.

— Бях свикнала Бриджит да върши всичко вместо мен — каза тихо Тали, докато пътуваха към погребалната агенция. — Да имаш някой, който поема грижите за всичко, е все едно да имаш майка или по-голяма сестра. Никога не съм имала сестра, а майка си изгубих още когато бях много млада, затова беше толкова прекрасно до мен да има някой, който да ме закриля и да се нагърбва с всички грижи. Чувствах се в безопасност, но накрая разбрах, че изобщо не е било така. Все едно да те нападне човекът, на когото си се доверявал най-много и си смятал, че никога няма да ти навреди. Същото изпитвах и към Хънт, но упованието ми в Бриджит беше много по-силно. Тя беше с мен много по-отдавна. От седемнайсет години. Когато открих какво е извършила, имах чувството, че съм изгубила член от семейството си. Понеже имах Бриджит, така и не се сприятелих с други жени. А сега останах сама. Не че не мога да се справя — изрече тя с такъв тон, все едно го напомняше на себе си, — само че е много трудно.

Затова той бе дошъл при нея този следобед — защото отлично разбираше как се чувства тя.

— Тъкмо заради това такива престъпления са толкова ужасяващи — рече Джим и я погледна. Спортните обувки на Боби се въргаляха на пода в краката ѝ, а на задната седалка бе захвърлена една от бейзболните му бухалки. В живота на Джим нямаше нищо бляскаво, както и в колата му, но с него тя се чувстваше съвсем спокойно. — Това е и причината, поради която осъждат на повече години затвор тези, които са злоупотребили с нечие доверие. Това е голямо престъпление. Не е само заради парите. Непростимо е да измамиш някого, който е напълно уязвим пред теб и ти се доверява изцяло.

— Може би ще ми бъде за урок вече да не разчитам на никого — констатира тя мрачно. Вече беше научила, и то по трудния начин, каква лесна мишена е представлявала и колко наивна е била. — Предполагам, че животът ми досега ме е направил ленива по отношение на грижите за себе си.

Беше добре да знае, че сега може да се справя сама, макар че напоследък се замисляше да си наеме нова асистентка. Животът ѝ бе прекалено натоварен, за да няма помощник. Но мисълта да започне да търси друга асистентка я потискаше, особено след преживяването ѝ с Бриджит.

— Все на някого трябва да вярваш в този живот — отбеляза той.

Тали само поклати глава.

— А може би не. — Сега в живота ѝ имаше все по-малко хора, на които можеше да се довери. След като баща ѝ я напусна, ѝ оставаше само Макс, но тя беше много млада. Тали не можеше да разчита само на нея, пък и не го искаше. Все пак Макс беше нейно дете. Но нямаше приятелка, която да ѝ бъде равностойна, поради което приятелският жест на Джим беше много важен и ценен за нея.

Скоро стигнаха до сградата на погребалната агенция. Той спря на паркинга и я последва вътре. Беше с джинси, тениска и маратонки, но изглеждаше официално, държеше се с достойнство. Тали все още беше с тениската на Макс и шортите, но не ѝ пукаше. Беше я грижа единствено за това, което е в сърцето, а не това, което е на гърба ѝ. Това не се бе променило. А Джим харесваше това, което беше в сърцето ѝ. Тя беше добра жена и той бе започнал много да я харесва, след като я бе опознал при толкова много разговори и през времето, което бяха прекарвали заедно, а и след всичко, което беше научил при разследването си. Беше започнал да изпитва голямо уважение към нея. Тя по нищо не приличаше на другите холивудски режисьори и актьори, които познаваше.

Директорът на погребалната агенция се оказа много отзивчив и любезен. Разгледаха най-различни модели ковчези и съставиха план. Тя избра програма за церемонията, която щеше да бъде оповестена от разпоредителите в църквата. Трябваше да донесе и снимка на баща си. Вече знаеше коя ще избере. Трябваше да подбере и костюм, да купи гроб, да напише некролог и реч за църковната служба, да намери свещеник, който да изпълни службата. Имаше толкова много подробности, за които да мисли, че ѝ се зави свят.

Подписа множество формуляри, и след около час излязоха от сградата. Отидоха в гробището и избраха уединено и тихо място под едно дърво. Уредиха и костите на майка ѝ впоследствие да бъдат пренесени тук. Тали купи четири гроба, за да има един ден гроб за

самата нея, както и за Макс — колкото и ужасно да изглеждаше това — но искаше всички да са заедно завинаги. Мразеше нещата, които трябва да планира сега. В момента всичко в живота ѝ се свеждаше само до загуби и смърт. Не можеше да се сети за нищо хубаво, което да ѝ се е случило напоследък. След това Джим я заведе до презвитерианската църква в Бел Еър, за да ангажират пастора. Джим прекара с нея целия ден. Прибраха се чак в шест часа. Тази вечер тя трябваше да напише некролога. Когато влязоха в къщата ѝ, беше изтощена. Тали хвърли на дивана голямата си брезентова чанта, служила вярно на някой водопроводчик, и погледна Джим.

— Благодаря ти. Никога не бих се справила без теб.

Той виждаше, че е искрена. Очите ѝ изглеждаха огромни. Ако я познаваше по-добре, щеше да я заведе да си легне, но не се осмели да ѝ го предложи. Вместо това ѝ приготви чаша чай и го донесе на дивана, където тя седеше с напълно сломен вид. Но все пак му се усмихна и взе чашата. Точно това би направила сега и Бриджит.

— Съжалявам, че ти пропилях целия ден.

— И без това нямаше какво да правя този уикенд — увери я той. — Щастлив съм, че бях с теб да ти помогна. Искаш ли да изляза да напазарувам? В хладилника ти пак няма нищо. Храниш ли се въобще? — сгълча я той, а тя се засмя.

— Ако съм гладна, си купувам по нещо от кулинарния магазин на път за къщи. В нашата къща Хънт беше готвачът.

— Е, може би трябва да си вземеш готвач. Иначе ще умреш от глад. Никога нямаш храна тук. — Той бе свикнал да се запасява солидно заради двете си пораснали момчета. А с храната в нейната къща не можеше да се нахрани даже едно канарче. Дори хамстерът в дома на Джим Кингстън ядеше повече от нея.

— Никак не ми е приятно да има много хора наоколо — възрази тя с тих глас. — Не обичам да има суматоха около мен. Нито пък имам желание да приготвям вечеря само за себе си. Готвех, когато Макс бе тук, но това беше преди Хънт да се нанесе при мен. Той беше такъв добър готвач, че след като опита от неговите ястия, никой не искаше моите, дори и самата аз. — Усмихна се на Джим. — А ти готвиш ли?

— Нямам друг избор. Трябваше да храня момчетата, след като Джийни се разболя, както и после, разбира се. По-добър съм с барбекюто, но се справям и с останалото. И ме бива да доставям готова

храна, предимно китайска и пици — довърши той, а тя се засмя. — Да взема ли нещо за вечеря?

Тя го погледна безразлично. Не беше гладна, макар цял ден да не бе хапвала нищо.

— Мисля, че не мога да ям сега — призна му честно. — Освен това трябва да напиша некролога за утре.

Налагаше се да отиде до къщата на баща си, за да вземе негова снимка за церемонията, но сърце не й даваше да прекрачи прага му след това, което се бе случило там тази сутрин.

— Все трябва да хапнеш — продължи да настоява Джим.

— По-късно ще си взема нещо — отвърна тя неопределено, а Джим шумно се изсмя.

— Да, например един лимон. Само това намерих в хладилника ти.

Сега и тя се засмя.

Той си тръгна след малко, а тя се залови да подготвя текста за некролога на баща си. Опита се да си припомни всички по-важни събития в живота му, но продължи да мисли за Джим. Той бе толкова мил с нея през целия ден, а тя дори не знаеше как да му се отблагодари. Към осем часа още пишеше забързано на компютъра, когато на вратата се звънна. Джим бе поръчал китайска храна, достатъчна за няколко души — дори щеше да остане и за следващия ден. Тя му се обади, за да му благодари, а той настоя тя да си изяде всичко. Тали обеща, че ще го послуша. Чак в полунощ бе готова с некролога на баща си. Остана доволна от резултата. След това се залови с китайската храна. Написа есемес на Джим, за да му благодари пак, но той не отговори. Тя си каза, че може би вече спи.

Остана дълго будна в леглото си, замислена за баща си и за всичко друго, което й се случи. Оставаше й още една задача — да се обади на Макс, когато тя се върне от пътуването си. Тази мисъл ужасяваше Тали, тъй като много добре знаеше каква огромна загуба щеше да е за дъщеря й смъртта на Сам. Тя го обожаваше.

На следващия ден се обади Джим. Попита я как се чувства и дали може да й помогне с още нещо.

— Мисля, че няма с какво. Но ти благодаря, Джим. Ти си страхотен приятел.

— Само ми звънни, ако ти трябва нещо. И не забравяй да се храниш!

Този следобед тя хапна малко от китайската храна, после отиде в къщата на баща си за снимката и за дрехите му — костюм, вратовръзка, риза и обувки. На снимката той беше малко над петдесетте — тогава тя още беше съвсем малка. Точно такъв винаги си го спомняше. Разбра, че прилича на него като млад. Намери и кутия със снимки на майка си и реши да ги вземе. По пътя се отби в погребалната агенция, остави костюма и некролога и се прибра вкъщи. Точно в момента, в който влизаше, ѝ позвъни Макс.

— Здравей, мамо. Как прекара уикенда? — Звучеше развълнувано и щастливо, докато ѝ разказваше за забавленията с приятелите си. Ходили на рафтинг чак до Ню Хампшър.

— Моят уикенд не беше толкова хубав — отвърна Тали с въздишка и седна на дивана, ужасена от това, което трябваше да каже. — Макс... имам лоши новини. — И веднага се разплака. — Дядо ти почина вчера. Докато спеше. Не е страдал. Просто си отиде кротко.

Макс също избухна в порой от сълзи в момента, в който чу думите на майка си.

— Ти с него ли беше? — едва изрече Макс през сълзи.

— Държах го за ръката — изплака майка ѝ. — Той ми каза, че ме обича, и заспа. Бяхме в градината. Той беше много отпаднал през последните няколко дни.

— О, мамо... толкова съжалявам... утре си идвам у дома. — Бе твърде късно да хване самолет сега — в Ню Йорк беше почти девет вечерта. — Сутринта ще взема първия полет.

Тали вече ѝ бе направила резервация и ѝ съобщи в колко часа излита самолетът.

— Погребението е във вторник.

— О, господи... горкият дядо... горката ти... — Макс съжаляваше, че не е там, за да прегърне майка си, на която ѝ се насъбра толкова много. — Мога ли да помогна с нещо за погребението?

— Не, вчера се погрижих за това. Всичко съм уредила.

Некрологът бе отпечатан в сутрешните вестници. В него се съобщаваше, че погребението ще е във вторник, а поклонението ще се състои в понеделник вечерта в обредния дом. Церемонията щеше да

бъде в тесен семеен кръг, както и погребението на Хънт. Тали не желаше никой друг да идва на гроба. Само тя и Макс. Но следобед се сети, че според обичая хората ще искат да дойдат в дома ѝ след церемонията в църквата и погребението. Можеше да ги покани след службата в църквата. Сутринта трябваше да се обади във фирмата за кетъринг; не смяташе, че ще забрави. Досега бе действала доста ефективно.

Тя поговори още малко с Макс, която трябваше да пристигне в Ел Ей в единайсет часа. Часовата разлика беше по-благоприятна за тези, които летяха на запад. Тали изпита облекчение при мисълта, че двете отново ще бъдат заедно. Беше твърде мъчително да е все сама. Затова беше толкова благодарна на Джим за вчерашния ден. Без него щеше да ѝ бъде безкрайно по-трудно. Не спомена за това на Макс, защото не ѝ се стори важно.

Той ѝ се обади вечерта, за да провери как е.

— Каза ли на дъщеря си? — Целия следобед си бе мислил за нея.

— Да — отвърна съкрушено Тали.

— Как е тя?

— Добре. Тъжна. Благодаря ти за всичко, което направи, Джим.

— Е, кажи ми, ако мога да направя още нещо. Трябва само да ми се обадиш.

Тали не смяташе, че той се опитва да се възползва от нея или от ситуацията. Джим просто беше мил и добър човек, който се опитва да ѝ бъде приятел, и тя му беше благодарна.

На следващия ден Макс се прибра у дома в девет. С майка ѝ се прегърнаха и се разплакаха. Не можеха да си представят живота без Сам. Тали имаше чувството, че двете с Макс са претърпели корабкрушение, люшкат се сред отломките и се борят за живота си. Цялата надежда на Тали се свеждаше само до това, да се доберат до някое сигурно пристанище. Имаше чувството, че прекалено дълго е била люшкана от бурите. Бяха изминали месеци, но поне мъката, която изпитваше, беше чиста, ясна, без никакви усложнения. Никой не я беше предал, никой не я беше лъгал, никой не ѝ беше изневерил, никой не беше откраднал от нея. Просто току-що бе изгубила някого, когото бе обичала с цялото си съществуване. Все едно, че сърцето ѝ беше разрязано на две с хирургически скалпел. Нямахше нещо по-жестоко от това.

17.

Погребението на Самюъл Луис Джоунс беше изискано и тържествено. Тали си помисли, че на него би му харесало. Цветята бяха бели и изглеждаха трогателно, ковчегът беше от черен махагон, църквата беше препълнена, а тя беше предоставила на свещеника достатъчно сведения за живота на баща си, благодарение на които словото му, възхваляващо живота на покойника, прозвуча много изразително и затрогващо.

Накрая Тали каза няколко думи за това какъв изключителен човек беше баща ѝ. Всичките му колеги и близки приятели бяха починали преди него, така че освен нея нямаше кой да говори за неговата забележителна кариера, за постиженията му, за победите му в съдебните зали, за това какъв добър приятел и какъв любящ баща е бил. Но тя се справи чудесно. Повечето от дошлите бяха негови отдавнашни клиенти, доста по-млади от самия него, но също вече поостарели, тъй като той се беше пенсионирал преди десет години. Присъстваха и част от хората, с които Тали имаше делови отношения. Видя самотния Виктор Карсън, седнал на една от задните скамейки; тук беше и икономката Амелия, която много обичаше баща ѝ, както и неколцина от познатите и приятелите на Тали. Беше впечатляващо изпращане на един забележително добър човек, който винаги е бил много обичан и дълбоко уважаван. След края на церемонията Тали и Макс излязоха навън, хванати за ръце, с облени в сълзи лица. Тали се огледа и зърна сред опечалените и Джим, с черен костюм. Той ѝ кимна съчувствено.

Постояха навън пред църквата няколко минути. Тя канеше хората да я посетят днес следобед в дома ѝ. Покани и Джим, който отвърна, че не би желал да се натрапва в такъв деликатен момент.

— Не се натрапваш. И поне веднъж ще мога да те посрещна с прилична храна — додаде тя тихо, а той се засмя и обеща да дойде.

Размени няколко думи и с Макс. После Тали и Макс потеглиха към гробището, за да се сбогуват окончателно със Сам. Изключително

мъчително бе да го оставят там. На връщане към дома му Тали беше безкрайно опечалена. Там вече се бяха събрали няколко души. Макс и Тали им благодариха, че са дошли да изкажат съчувствието си. Имаше немалко непознати за Тали, които бяха познавали само баща ѝ, но тя беше щастлива, като видя, че са дошли толкова много хора, за да почетат паметта на Сам. Каза си, че той би останал доволен.

Тали и Макс изглеждаха много достолепни в черните си рокли, които Тали бе намерила в гардероба си. В това траурно облекло тя се чувстваше като бостанско плашило, но искаше да отдаде заслужена почит на баща си. Все пак изглеждаше красива, дори и в такава семпла черна рокля, а Макс — трогателно млада и хубава. Хората се радваха на присъствието ѝ, питаха за обучението ѝ и каква специалност ще си избере. Тя с гордост им отвърщаше, че ще бъде юрист като дядо си. Тали също се гордееше с нея.

Джим се появи около час след връщането им от гробището. Донесе голям букет от бели рози и помоли един от сервитьорите да го сложи във ваза. Тали се трогна от жеста му. Двете с Макс поговориха с него няколко минути, преди да обърнат внимание и на другите новодошли и да ги поздравят. Джим се оттегли сред множеството, а малко по-късно напусна дискретно къщата.

Вечерта, докато търсеха храна в хладилника, Макс каза на майка си:

— Джим наистина изглежда чудесен, мамо.

— Така е. Той ми помогна много за всичко, което трябваше да свърша в събота. Помощта му беше неоценима. Никога нямаше да се справя сама с нещо подобно сега, когато вече не мога да разчитам на Бриджит. — Но всичко бе минало съвсем гладко и спокойно, а фирмата за кетъринг се беше справила много добре. Тали и преди беше прибегвала към услугите им.

— Кога Бридж ще бъде изправена пред съда, мамо? — попита Макс, след като майка ѝ спомена бившата си асистентка. Тя не беше запозната с последните подробности от разследването.

Двете седяха в кухнята, събули обувките си, и хапваха от останалата храна.

— Хм... — На Тали никак не ѝ бе приятно да мисли за това. — Всичко е много объркано. През април трябва да започне съдебният процес за незаконно присвояване на парични средства. Мисля, че след

това идва ред на процеса на щата срещу нея за убийство. Предполагам, че чак накрая ще започне делото по моя граждански иск за обезщетение, но дотогава ще изтече цяла година, или може би по-малко — обясни унило Тали. Макс кимна. Беше почти невъзможно да повярват, че ще дочакат края на тези тромави процедури. — Не мога да следя всичко отблизо.

Агентите от ФБР, заедно с техните експерт-счетоводители, както и Виктор, продължаваха да издирват още доказателства за кражбите от парите на Тали, за да подсигурят обвинението; засега почти не се нуждаеха от помощта ѝ. Вече разполагаха с цялата информация за нея. Съдебният процес за убийството не я засягаше, с изключение на това, че щеше да свидетелства за телефонния разговор с Бриджит, преди тя да убие Хънт, както и за това, което ѝ бе наговорила. Грег Томас подготвяше делото за гражданския иск на Тали срещу Бриджит, за да си върне тя колкото може повече пари, но такива дела обикновено се протакаха много дълго. Тали редовно разговаряше с Грег Томас, но имаше още много време до започването на гражданския процес. Както федералният, така и щатският съд се надяваха Бриджит да се признае за виновна, но тя все не се съгласяваше. Беше подала молба да я признаят за невинна по двете обвинения и продължаваше да настоява за това, но решението винаги можеше да се промени с приближаването на датите за двата съдебни процеса. Засега всичко все още висеше някъде сред дебрите на правните процедури. Колкото до Тали, финалът на цялата тази съдебна епопея все още ѝ се струваше много далечен. Копнееше за деня, в който всички формалности ще бъдат приключени и те ще забравят за съдебните процеси, вместо да усещат тъмната им тревожна сянка, надвиснала в далечината. Тали се ужасяваше от всичко това.

— Тя се оказа такава глупачка — отбеляза Макс, когато се качиха на горния етаж след вечеря. Макс щеше да отсъства една седмица от лятната школа заради погребението на Сам. След това Тали щеше отново да остане сама. Беше изключително благодарна, че в този тежък момент Макс си е у дома с нея. — Напълно си съсипа живота — продължи Макс. — Провали работата си, отношенията си с теб, кариерата си, доверието на всички в нея. Изгуби дома си, дълги години ще гние в затвора... и за какво е било всичко това? За купчина дрешки

от Родео Драйв, за някакви бижута, за една хубава къща? А накрая уби и човек. Разби живота на всички около себе си, дори и твоя.

— Не ми е разбила живота — изрече Тали замислено, — но със сигурност му повлия.

— И още как. Ти остана сама, изгуби един милион долара, а приятелят ти е мъртъв.

— Да. Но той и без това нямаше да бъде с мен. Вече си беше намерил друга.

— Но вие работехте заедно и бихте могли да си останете приятели, или поне колеги. Пък и той имаше право да живее. — Макс бе възмутена съвсем справедливо.

— Да — съгласи се Тали. Всичко беше много тъжно.

— А какво стана с твоя филм? — попита Макс. — Кога ще го пуснат по екраните?

— Преди Коледа, на петнайсети декември.

Наскоро тя се обади в офиса на Хънт и в студиото. Казаха ѝ, че ще има силна рекламна кампания за последния филм, продуциран от Хънтър Лойд. Но независимо от рекламата Тали вярваше, че филмът ще се хареса. Определено беше най-добрата ѝ творба. Надяваше се да бъде приет добре, което щеше да бъде признание и за труда на Хънт. И нямаше да е зле да успее да си върне поне част от парите, които ѝ беше откраднала Бриджит.

— Ще дойда на премиерата с теб — реши Макс. Майка ѝ много се зарадва. — Точно тогава ще бъде във ваканция. Кой знае, може пък отново да те номинират за „Оскар“ — допълни Макс с надежда.

— Съмнявам се, но се радвам, че вече имам официален придружител за премиерата — заяви Тали.

Съблякоха се и си легнаха. Сгушиха се една до друга и гледаха един филм по телевизията. Днешният ден беше дълъг, но тъй като бяха заедно, не бе чак толкова непоносим. Ала и двете знаеха колко силно ще им липсва Сам. На негово място в живота им завинаги щеше да остане огромна празнота.

18.

Преди да отлети за Аляска, Джим доведе синовете си в къщата, за да се запознаят с Тали и Макс. Искаше Тали да се срещне с тях, а тя остана силно впечатлена от това колко зрели и добре възпитани са децата му. От пръв поглед си личеше, че тримата са силно привързани един към друг и са много близки. Бяха едно чудесно, сплотено семейство. И двете момчета бяха много симпатични, а Джош изглеждаше по-зрял за своите деветнайсет години. Макс беше завършила лятната школа и Тали се развесели, като я видя как се слица при вида на младежа. Джош действително беше много хубаво момче.

Двамата младежи се впуснаха в оживен разговор за юридическия факултет. Джош призна, че се колебае дали да стане играч в професионалната лига по американски футбол, или да следва право. От коментарите му стана ясно какво предпочита баща му. Джим се надяваше Джош да избере правото. В крайна сметка, след години този избор щеше да се окаже по-полезен. Футболната кариера беше по-възбуждаваща, но можеше да се окаже много по-трудна и краткотрайна. Джим поиска да чуе преценката на Макс по въпроса. За нея изборът беше съвсем ясен. Още преди години дядо й я бе убедил, и сега тя бе доволна, че се подготвя да започне обучението си в юридическия факултет на нюйоркския университет.

Тали приготви обяд за всички и седнаха в градината. На следващия ден Джим и синовете му заминаваха за Аляска. Когато си тръгнаха, тримата младежи доста се бяха сблизихи. Джош каза на Макс, че ще й се обади, преди да се върне в Мичиган и тя да замине за Ню Йорк. Дори я покани да посети един от неговите мачове през есента. Двамата родители изглеждаха много доволни на сбогуване.

— Приятно прекарване в Аляска — пожела Тали на Джим, когато гостите си тръгнаха. Макс изпрати момчетата до колата. — Имаш чудесни синове — каза му тихо Тали, и Джим се усмихна.

Приятно му беше да го чуе, а и той мислеше така.

— Също толкова чудесна е и дъщеря ти. Много е красива, направо ослепителна. Много прилича на теб.

Тя дори беше по-висока от майка си, но приликата им беше поразителна. Срещата премина чудесно. И двете семейства останаха впечатлени. Децата на Тали и Джим бяха здрави, разумни и нормални младежи, при все че бяха отрасли в семейства с по един родител, който бе изцяло посветен на тях; и те им се отплащаха подобаващо.

— Те са супер, мамо! — възкликна ентузиазирано Макс, след като си тръгнаха. — Джош наистина си го бива, много е готин. Харесвам и Джим. А Боби е голям сладур. — Харесваше й силната връзка помежду им, привързаността им един към друг, топлината и взаимното уважение, които изпитваха. — Наистина ли може да отида на някой от мачовете на Джош? — Идеята ѝ бе харесала. — Бих могла да доведа и няколко приятели от Ню Йорк — каза тя и Тали се усмихна. Явно Джош и Макс се бяха харесали.

— Може би. Нека да видим какво ще се случи през есента.

След края на лятото Тали искаше да започне да чете нови сценарии. Тя се оглеждаше за нов проект, след като се отказа от следващия си филм, който възнамеряваше да снима с Хънт, когато се разделиха, така че сега беше отворена за нови идеи. Знаеше, че най-добрият начин да се възстанови от травмата от изминалите месеци е пак да се отдаде изцяло на работата си. Жадуваше да снима нов филм. Нямаше представа колко време ще ѝ отнеме търсенето на подходящ сценарий. Можеше да се окаже доста продължителен процес. Но бе готова в скоро време да започне. Въпреки всичко, което се бе случило, работата ѝ липсваше, след като завърши последния си филм. Знаеше, че трябва да се заеме и с търсенето на нова асистентка, което щеше да е голяма промяна, след като бе свикнала с една и съща в продължение на седемнайсет години. Тя дори не знаеше откъде да започне, нито как отново ще се довери на някой друг, но имаше нужда от помощник.

Джим ѝ се обади два пъти от Аляска, само за да провери как е. Тали се зарадва на тези обаждания. Но не каза нищо на Макс, защото не искаше да им придава прекалено голямо значение. Джим просто беше приятелски настроен и твърде загрижен за нея, но тя не желаше да влага нещо повече в проявената от него любезност, нито да храни някакви други надежди. Но ѝ бе харесала идеята двете семейства отново да се срещнат. Щеше да е много приятно, ако и следващата им

среща мине така добре, както първата, защото децата бяха много важни и за двамата родители. Тя лесно можеше да си представи как ще се сприятелят. Двамата с Джим имаха много общи неща помежду си, тъй като бяха отгледали сами децата си.

Когато Джим и синовете му се върнаха от Аляска, Тали вече се бе свързала с двама експерти по набиране на персонал, така наречените „ловци на глави“, за да започне търсенето на нова асистентка. Срещна се с няколко кандидатки, но не одобри нито една от тях. Всички бяха прекалено напористи, твърде нахални или ненужно мекушави, или пък вманиачени на тема Холивуд. И Тали, и Макс се изнервиха, когато се оказа, че една от жените, поканени на интервю, удивително прилича на Бриджит — дори имаше подобни маниери и глас. Макс отбеляза, че навярно двете с Бриджит са ползвали услугите на един и същ пластичен хирург, което разсмя Тали. Но тя не искаше още една бляскава асистентка. Този път търсеше някоя по-тиха и по-скромна, благоразумна и открита. Не се нуждаеше от дебютантка, богата наследница, бивша актриса, някоя прекалено суетна и самовлюбена, или пък твърде впечатлена от успехите на Тали. Искаше непретенциозен работен кон като самата нея. Без фалшив блясък.

Първата интересна кандидатка се появи в деня преди заминаването на Макс в Ню Йорк. И Макс я хареса. Беше завършила английска литература във вечерните курсове в Южнокалифорнийския университет, и същевременно работела като болногледачка. Беше умна, малко над трийсетте. Доскоро бе работила като асистентка на известна сценаристка, в продължение на пет години. Но се наложило да напусне тази работа, тъй като работодателката ѝ се омъжила и се преместила в Европа.

Изглеждаше чиста и спретната. Дойде на интервюто със семпла бяла тениска, джинси и маратонки. Каза, че е разведена и няма деца. Държа се много мило с Макс по време на краткия им разговор. Кандидатката притежаваше вродена майчинска загриженост, което беше полезно качество за подобна работа. След един час Тали ѝ предложи да започне работа от следващата седмица на пробен срок. Обясни какво е преживяла с предишната си асистентка, включително и травмиращата развръзка, но без да се впуска в много подробности. Предполагаше, че всичко това вече ѝ е известно от агенцията за набор

на персонал. Тали беше съвсем наясно, че на никоя новопостъпила няма да ѝ е лесно да замести Бриджит, която вършеше много работа, и то по начин, с който Тали бе свикнала. Навярно щеше да ѝ е доста трудно да свикне да работи с нов човек.

— Тя ми допада, мамо — каза Макс на майка си, след като кандидатката си тръгна.

Видяха, че непознатата тръгна от паркинга с пикап, което също се хареса на Тали. Никакъв „Астон Мартин“, никакви бляскави спортни коли. Беше точно такава, каквото си я бе представяла — умна, способна, семпла и разумна. Казваше се Меган Маккарти. Имаше лунички и червена коса, която носеше стегната на плитка, спусната по гърба ѝ. И най-важното — от предишната си работа беше научила много за филмовата индустрия.

— И на мен ми хареса — каза тихо Тали. — Да видим как ще потръгнат нещата.

Не искаше да се ентузиазира твърде много. Този път воденето на сметките не влизаше в работата на асистентката. Вместо нея това щеше да върши Виктор, който изпращаше един от своите помощник-счетоводители в къщата на Тали веднъж седмично, за да се запознае с разходите и да плати сметките.

След интервюто с Меган Тали помогна на Макс да опакова внушителния багаж за връщането си в Ню Йорк. После излязоха на вечеря в ресторант „Бръшляна“. Всичко тук им напомняше за Сам. Тали едва сдържа сълзите си, като седнаха на масата, където бяха на последния си обяд с него. Той ужасно ѝ липсваше, както и на Макс. Отсъствието му беше съвсем осезаемо. Тали трябваше да разчисти вещите му и да опразни къщата, преди да я обяви за продажба, но не можеше да събере смелост за това. Амелия все още се отбиваше всеки ден, за да поддържа чистота, макар че Тали ѝ предложи да си потърси нова работа на половин ден. Не се нуждаеше от услугите на Амелия повече от няколко дни в седмицата.

Макс се върна в Нюйоркския университет, за да започне втората година от следването си. Тали започна старателно да чете сценарии, за да търси идеи за следващия си проект. Най-после беше готова да започне обмислянето на плановете си и да се върне на работа. Няколко сценария ѝ харесаха, но не откри такъв, по който да поиска да заснеме филм. Поне се наслаждаваше, докато четеше проектите. Почувства се

ободрена дори само от тази предварителна дейност. Това я разсейваше, изпълваше я с желание за работа, действаше ѝ целебно. Работата винаги я беше крепила и беше нейното спасение от много години насам, особено през по-трудните периоди от живота ѝ.

Меган се яви на работа една седмица след заминаването на Макс и веднага се зае с организирането на всичко, от което Тали се нуждаеше в професионално отношение. Оказа се скромна, непретенциозна и в същото време умна, което много се хареса на Тали. Двете жени си приличаха по много неща. Скоро Тали установи, че има много повече допирни точки с Меган, отколкото навремето с Бриджит, която винаги беше нейна пълна противоположност. След пробния период, който Тали съкрати само до първата седмица, тя предложи на Меган да я назначи за постоянно. И двете останаха много доволни. Тали съобщи по телефона на Макс, при един от безкрайно дългите им разговори. Макс веднага одобри решението на майка си.

Животът бавно се връщаше към нормалния си ритъм, въпреки огромните промени, които бяха настъпили. От живота на Тали изчезнаха трима души, които бяха извънредно важни за нея — Сам, Хънт и Бриджит. Но накрая се появиха нови лица, към които Меган изглеждаше сполучливо допълнение. А разговорите на Тали с Макс станаха много по-забавни, отколкото досега. Преди да тръгне, Макс научи майка си да използва чат програма, с която можеха да се виждат на компютърните екрани, докато разговарят. Беше много приятно и за двете; Тали имаше чувството, че Макс е при нея, тъй като я виждаше. Макс се шегуваше, че се превръща в специалист по високите технологии.

Когато Тали не четеше сценарии, двете с Меган подреждаха вещите в къщата на Сам. Меган прояви голямо трудолюбие, докато опаковаха всичко, което бе принадлежало на бащата на Тали. За нея това бе мъчително преживяване. Но освен работлива, Меган се оказа и доста тактична, чувствителна натура, защото знаеше какво означава човек да е самотен. Тали се разстройваше, като се докосне до вещите на баща си и до нещата, останали още от майка ѝ.

Целта ѝ беше до края на годината къщата на Сам да бъде напълно опразнена и преобоядисана, за да може да я обяви за продажба. Не искаше да избързва и просто да разчисти всичко наведнъж. Беше ѝ тъжно да прибира вещите, книгите, документите и спомените, които са

означавали много за баща ѝ и ѝ напомнят за него. Той бе оставил цялото си имущество, включително и къщата, в попечителски фонд за внучката си. Не беше кой знае какво, но все пак един ден Макс щеше да разполага с прилична сума, особено ако къщата се продаде. След няколко години, когато завърши следването си, тези пари можеха да се окажат много полезни за нея. Така Сам бе избегнал начисляването на голяма данъчна сума, защото бе прехвърлил парите си на представител на по-следващото поколение. Освен това Сам знаеше, че Тали не се нуждае от тези пари.

Тали и Меган бързо напредваха с разчистването. Меган се оказа много полезна и ефективна асистентка, а и се отнасяше с уважение към новата си работодателка. Тали постепенно свикваше с нея. Тя беше много различна от Бриджит — голямо предимство в очите на Тали. При Меган нямаше и помен от блясъка и стила на предшественичката ѝ; тя не се интересуваше дали ще попадне в светлината на прожекторите. Искаше само да си върши работата и да помага, колкото може, а освен това беше много способна и склонна да работи на удължен работен ден.

Понякога Тали се чуваше с Джим, макар че не го бе виждала, откакто замина за Аляска със синовете си. Той ѝ се обаждаше, за да провери как е, но нямаше какво да ѝ съобщи за съдебните дела. Датите на всички процеси все още бяха толкова далеч, че явно нищо не се беше задвижило и така щеше да си остане още известно време. Още се събираха доказателства, а Бриджит беше в затвора в очакване на съдебните процеси. Джим беше подочул от някого в отдела за пробадии, че тя ни най-малко не се разкайвала за стореното от нея, дори и за убийството на Хънт. Чувствала се предадена от него, така че стореното от нея ѝ се струвало напълно справедливо. Не съжелявала и за откраднатите от Тали пари; дори имала нахалството да заяви, че е оползотворила парите много по-добре. Джим сподели с Тали, че всичко това никак не го изненадва. Според него това поведение било типично за хора от подобен тип.

Тали все си мислеше, че някога ще чуе нещо от нея — някакво извинение за предателството ѝ, за това, че бе краля от нея и бе спала с Хънт, но не дочака нищо — нито ред, нито дума. Все едно че двете въобще не се бяха познавали и Тали ѝ бе напълно чужда. Джим каза, че Бриджит се вписва напълно в класическия портрет на всеки

социопат — без капка разкаяние, без нито една мисъл за това, което причинява на другите, без никаква съвест. За Тали все още беше трудно да разбере или да повярва в това. Но поне шокът от многобройните предателства, които бе преживяла, започваше да отшумява и тя все повече се успокояваше. И се радваше на работата с Меган, която беше много усърдна, но притежаваше и чувство за хумор. Понякога, след дълги часове напрегната работа, се разсмиваха за нещо, което подобряваше настроението на Тали. Най-после и за нея всичко започваше да се подрежда.

През ноември Тали откри сценарий, който ѝ хареса. Беше необичайна творба на млад сценарист. Тя остана възхитена от написаното. Искаше сама да го продуцира и режисира, затова започна да подготвя проекта и да преговаря с инвеститорите. Тези, на които се обади, се зарадваха и развълнуваха. На Тали ѝ подейства освежаващо да се озове отново във водовъртежа на киноиндустрията. Докато Макс се прибере у дома за Деня на благодарността, Тали бе затънала до гуша във водене на бележки и разговори по телефона. Но когато дъщеря ѝ пристигна, тя спря да работи за няколко дни, за да се посвети изцяло на Макс, докато е там. И както винаги, двете си прекарваха чудесно.

— И така, какво се случва между теб и Джим? — попита я Макс още първата вечер, след като си дойде.

— Нищо — засмя се Тали. — От време на време той се обажда, за да ме информира за напредъка по случая, но точно в момента не се случва нищо особено.

— А на мен Джош ми се обади два пъти от Мичиган. Каза, че баща му много те харесва — съобщи срамежливо Макс.

— И аз го харесвам, но сега и двамата имаме по-важни дела. Все пак е мило, че Джош ти се е обадил — отвърна Тали и се усмихна.

— Да. Той каза още, че ще опита да дойде в Ню Йорк след края на футболния сезон, за да провери как е в юридическия факултет на Нюйоркския университет.

Джош я беше поканил и на един от мачовете на отбора му, но тя нямаше време да пътува, затова той обеща да ѝ се обади през уикенда за Деня на благодарността. Макс наистина го харесваше, но засега бяха само приятели. И двамата споделяха мнението, че трудно се поддържа връзка от голямо разстояние.

На следващия ден Джим позвъни на Тали, за да ѝ пожелае приятно прекарване на Деня на благодарността. Накрая добави, че заедно със синовете му заминават при роднините на покойната му съпруга. Тя имаше сестра в Пасадина, чиито деца бяха приблизително на възрастта на синовете на Джим, така че двете семейства често прекарваха празниците заедно.

— А какво ще правите ти и Макс? — попита той.

— При нас тази година ще бъде по-тихо и спокойно. Обикновено прекарвахме Деня на благодарността с баща ми, но тази година, без него, всичко ще е много по-различно. — Имаше и още нещо, което отличаваше тази година от предишните: от четири години главно Хънт се грижеше за празничната трапеза. Сега с дъщеря ѝ трябваше сами да приготвят храната и да прекарат сами празника. А и Макс искаше да се види със старите си приятели, докато е в Ел Ей.

— Зная колко трудно ще ви бъде — отвърна Джим, изпълнен със съчувствие. — Може би ще успеем да съберем децата за един обяд, преди да се върнат в университета, макар че когато Джош си е у дома, обикновено е много зает с приятелите си.

— И Макс е същата — призна Тали, точно когато дъщеря ѝ влезе в стаята и я попита с кого говори. Тали закри с ръка телефона и ѝ прошепна, че се обажда Джим. Макс тутакси се оживи и започна да прави знаци на майка си, че трябва да се срещнат. Тали се ухили, разбрала посланието. — Какво ще кажеш за този уикенд? — предложи тя. — Обяд или вечеря в събота?

— Нека да попитам хлапетата, и пак ще ти позвъня. На мен ми звучи добре. — По гласа му личеше, че ще се радва да се видят.

След половин час ѝ се обади пак. Момчетата одобрили идеята и предложили да отидат да поиграят боулинг и там да си вземат по една пица. Тали каза на Макс, и тя много хареса предложението. Тали усещаше, че се заражда романс между дъщеря ѝ и големия син на Джим, или поне засилен взаимен интерес. Това ѝ се стори мило. Така смяташе и Джим. Той отново пожела на Тали приятно прекарване на празника и се уговориха да се видят в залата за боулинг в събота в седем. Макс остана доволна, когато Тали ѝ каза за тази уговорка. Джим беше споменал на Тали, че Боби ще доведе и един свой приятел и съученик. Очертаваше се много забавна вечер.

Както можеше да се очаква, Денят на благодарността беше доста труден за Макс и Тали. Беше неизбежно, защото празникът им бе помрачен от липсата на Сам и Хънт. Все пак се постараха да прекарат добре. След вечерята отидоха на кино. Легнаха си по-рано в сравнение с други години.

В петък Макс излезе с приятелките си, които също се бяха прибрали вкъщи за празника. Вечерта отиде с тях на купон, а в събота двете с Тали отидоха да пазаруват, защото Макс имаше нужда от още дрехи. В седем се срещнаха с тримата Кингстън пред залата за боулинг. Тали мигом забеляза, че интересът на Джош към Макс не е повърхностен. Той беше по-висок дори от нея, двамата имаха еднакви интереси и се възхищаваха един на друг. А Боби и приятелят му бяха много мили младежи. Всички си прекараха чудесно и останаха в залата за боулинг до десет и половина, но накрая си тръгнаха, за искрено огорчение на Джош и Макс. Боби се пошегува с брат си на тази тема. Джим и Тали се преструваха, че не са забелязали нищо; продължиха да бърбят приятелски, докато си тръгваха. Останаха на паркинга още няколко минути, за да си продължат разговора. Двете семейства бяха прекарвали страхотно заедно.

— Благодаря, Джим — каза несприноудено Тали.

Той забеляза, че през цялата вечер тя изглеждаше по-щастлива и по-спокойна от предишната им среща преди три месеца. Но това беше малко след смъртта на баща ѝ и всички останали тревоги, които бе преживяла. Изглежда, през изминалото време си бе възвърнала част от самочувствието и чувството за хумор. Джим се зарадва на тази промяна в нея.

— Когато децата се приберат за Коледа, можем да отидем да покараме кънки на лед — предложи Джим, и синовете му побързаха да подкрепят предложението му. — Близко до нас има доста хубава пързалка, която работи по празниците. Аз съм леко ръждясал, но винаги се забавляваме.

— Аз не съм карала от години — призна Тали с усмивка.

— В момента работиш ли върху нов филм? — попита я той с интерес.

— Започвам. Първо ще се заема с подготвителната работа. Найсетне попаднах на сценарий, който ми хареса. А „Пясъчният човек“ ще излезе по екраните след няколко седмици.

— Ще отида да го гледам — заяви той с готовност.

Макс щеше да се върне у дома точно за премиерата, която се очертаваше като голямо събитие, защото беше посветена на последния филм с продуцент Хънтър Лойд. Експертите предричаха няколко номинации за „Оскар“. Всички очакваха филмът да пожъне невероятен успех и се надяваха да бъде поредният хит в класациите. Както винаги, Тали се държеше подчертано скромно и побърза да смени темата. Сбогуваха се и след няколко минути потеглиха към домовете си.

— Готин е, нали, мамо? — попита я Макс закачливо.

Тали се усмихна. Беше ѝ ясно колко е увлечена дъщеря ѝ по Джош. Коментарите бяха излишни.

— Джош? Да, много е хубав — направо красив.

Макс се засмя.

— Имах предвид баща му.

— О, за бога — въздъхна Тали. — Да, и той е много хубав. И се оказа чудесен приятел.

Макс само се усмихна и се загледа през прозореца, докато се прибираха у дома.

19.

„Пясъчният човек“ получи възторжени отзиви за актьорско майсторство, режисура, музика и кинематография. Хората полудяха по филма. Млади и стари киноманиаци изпълваха докрай киносалоните, където го прожектираха. Оказа се колосален хит, а Тали беше във възторг. Невероятният успех на филма подейства като божествен балсам за нараненото ѝ его след една болезнена година. Макс се прибра у дома същата вечер, когато беше премиерата, и дойде на нея с майка си. На следващия ден къщата беше затрупана с цветя, шампанско, подаръци, поздравителни писма. Тали безкрайно съжеляваше, че баща ѝ не може да види всичко това. Той така се радваше всеки път, когато някой от филмите ѝ се превръщаше в хит. А този филм щеше да му хареса. В него имаше динамика, сложна интрига и прецизна актьорска игра — всичко, което той обичаше.

Джим Кингстън също ѝ се обади, за да я поздрави. Каза, че следващия уикенд ще дойде да я види, заедно с Боби. А Джош щеше да се върне у дома след няколко дни, за коледната ваканция.

— Трябва да е фантастично добър филм, ако се съди по оценките на критиката — каза ѝ Джим ласкаво, а после я попита дали е готова за посрещането на Коледа.

Тя всъщност се ужасяваше от това. Щеше да посрещне още един важен празник без баща си. Болката от загубата още не беше заглъхнала, както за нея, така и за дъщеря ѝ.

— Толкова готова, колкото е възможно.

Тя вече се беше отбила в „Максфийлд“, за да купи всичко, което смяташе, че Макс ще иска за празника. Бриджит винаги ѝ бе помагала за коледното пазаруване, но сега Тали не помоли Меган да го свърши вместо нея. Вече си бе взела поука да не бъде толкова зависима от асистентката си, както беше с Бриджит, и се стараше повече да се справя сама. Искаше деловите им отношения да бъдат по-балансираны и дори леко дистанцирани. Това ѝ се струваше по-разумно след всичко,

което се беше случило. Меган прояви разбиране. Тя вече бе започнала да се превръща в ценно допълнение към живота на Тали.

— А ти как ще прекараш празника? — попита Тали.

— Коледното пазаруване никога не е било моята стихия. Тези празници никога не са същите след големи сътресения и болезнени преживявания, както е и с теб. Зная колко ти липсва баща ти.

— Така е — призна тя. — Но той беше на осемдесет и шест, така че, макар ужасно да ми липсва, все пак това е естественият ход на живота. — Което съвсем не беше така в случая със съпругата на Джим.

— Трябва да уточним датата, когато ще отидем на пързалката да караме кьнки — напомни ѝ Джим и обеща: — Ще ти се обадя веднага щом се прибере Джош.

Затова тя не се изненада, когато той пак ѝ позвъни след четири дни. Тя седеше на бюрото, мислеше за Бриджит и се питаше каква ли ще бъде нейната Коледа в затвора. Дори не можеше да си го представи, а и не искаше. Видя, че я търси Джим, и вдигна телефона. Той я поздрави въодушевено за последния ѝ филм. Както беше обещал, двамата с Боби бяха ходили да го гледат през уикенда и много го бяха харесали.

— Удивителен е! — Сега, като я познаваше по-добре, Джим бе още по-впечатлен от уменията ѝ като режисьор. Изпълнението беше невероятно. Боби беше харесал филма не по-малко от баща си.

На Тали ѝ стана много приятно да го чуе.

— Благодаря ти — отвърна му топло. Филмът бе надминал всички рекорди в класациите за продажби, превръщайки се в ненадминат хит за сезона. — Наистина всичко се развива много добре.

— Имам коледен подарък за теб — смени темата той. Тя не му бе купила нищо, и внезапно се смути. — Вчера адвокатът на Бриджит се свърза с нас, както и с областния прокурор. Тя се е съгласила да се признае за виновна и по двете съдебни дела срещу нея, за да приключи всичко и да ѝ се зачете времето, прекарано в ареста. Това означава, че не си длъжна да водиш гражданско дело за обезщетение, понеже след като Бриджит се е признала за виновна, от теб се иска само да сключиш споразумение с адвоката ѝ за конкретната сума на обезщетението, което тя е склонна да ти плати. И с това всичко ще приключи. Няма да се налага да се явяваш в съда и да свидетелстваш.

Никакви съдебни заседатели, никакъв процес... Почти всичко свърши, Тали — завърши той тихо.

Беше изпълнен с трепетна радост, че може да ѝ поднесе такъв подарък. Много скоро тя можеше да загърби всичко, а той знаеше колко е важно това за нея. Очакването на насрочените съдебни процеси много ѝ тежеше, а Джим знаеше от опит колко травмиращи могат да се окажат те. И докато не се приключи с всичко това, тя реално нямаше да е излекувана.

— Защо, според теб, се е съгласила на това? — попита Тали, едновременно изненадана и зарадвана. Това беше много важна новина.

— Вероятно защото нейният адвокат не е глупав. Тя не може да спечели нито едно от делата. Сега може да склучи много по-добра сделка с федералния прокурор и с щатския прокурор. С цел ограничаване на щетите. Ще се споразумеят колко години да прекара в затвора, вместо да се стига до процес, при който съдебните заседатели може да отсъдят максимално наказание по двете престъпления. За нея би било истинско самоубийство да се яви в съда. Постъпва правилно, а това улеснява гражданския иск, ако е благоразумна, което тепърва предстои да се разбере. Но се надявам, че ще прояви здрав разум. Това наистина е единственият ѝ шанс.

Той беше изключително доволен от благоприятния развой на събитията, а Тали започна да схваща какво има предвид Джим. И тя се зарадва.

— Честита Коледа, Тали — пожела ѝ той с искрена топлина в гласа.

— Благодаря ти, Джим, за всичко. — И наистина изпитваше безкрайна благодарност към него. И двамата се чувстваха въодушевени.

— Сега остава да се уговорим за карането на кънки на лед след празниците — продължи той приятелски.

— Ще ми бъде много приятно — призна тя с искрена радост, като си спомни колко се бяха забавлявали при предишната си среща в залата за боулинг.

После се обади на Макс, за да ѝ съобщи какво е направила Бриджит. Искаше ѝ се да може да каже и на баща си. Кошмарът беше почти свършил. Може би това всъщност бе коледният подарък на Бриджит за нея. Или пък не. Може би го бе направила само заради себе

си. Ограничаване на щетите, както го бе нарекъл Джим. Бе трудно да се каже. Но беше за добро. И за нея беше много добра новина.

Във вторник сутринта, между Коледа и Нова година, Тали и Макс закусваха в кухнята. Тали преглеждаше имейли на компютъра си, а Макс четеше вестник. Изведнъж извика толкова силно, че Тали едва не подскочи от стола.

— О, за бога! Какво става? — Тя постоянно беше нащрек за лоши новини, като последица от всичко, което я беше сполетяло. Джим ѝ бе казал, че лошото е свършило, но може би не беше така. — Какво има?

Лицето на Макс грееше. Тя започна да чете на глас, с тона си, запазен за важни неща.

— Чета от рубриката, посветена на всички филми, пуснати за Коледа. Те предвиждат, че ще спечелиш Оскар за „Пясьчният човек“, а журналистът, който води тази рубрика, обикновено се оказва прав. Какво ще кажеш, мамо?

— Звучи чудесно, но не може да се вярва на всички тези предвиждания. Той просто предполага. Ще видим. — Номинациите щяха да бъдат обявени едва в началото на февруари. След това добави: — Досега два пъти бях номинирана, но не спечелих. — Но дори и само да я номинират, щеше да бъде страхотно за филма.

По-късно се оказа, че тя може да бъде номинирана и за наградите „Златен глобус“.

— Това е една много хубава и оптимистична прогноза — каза Макс и попита: — Ако те номинират, може ли да дойда с теб? — Искаше да е сигурна отсега, че ще присъства на събитието.

Тали си спомни, че на предишната си номинация бе отишла с баща си, но и с Макс щеше да е забавно. Всъщност Макс я бе придружавала и преди, но понякога вечерта на церемониите можеше да е много дълга и скучна. Определено щеше да е изумително, ако спечели „Оскар“, при това в присъствието на Макс. Тази мисъл я изпълваше с трепетно очакване.

Време беше отново да започне да води нормален живот. След като Бриджит се призна за виновна по всички обвинения, Тали поне не трябваше да се тревожи за съдебните процеси. Нещата най-последно

започнаха да се уреждат. И може би в бъдеще я очакваше един „Оскар“. Но не смееше да се надява на това. Беше само едно глупаво предвиждане — Тали го знаеше, но щеше да е невероятно, ако спечели. Беше вълнуваща мечта.

Следобед Джим ѝ се обади и също я поздрави заради статията. Каза, че се надява тя да спечели. Предложи ѝ да се срещнат след няколко дни, за да отидат на пързалката. Всички очакваха тази среща с нетърпение.

— Как изкарахте Коледа? — попита той.

— Скромно. Тихо. Приятно. Много ни липсваше баща ми — честно призна тя, — но се забавлявахме. И оттогава сме все заети.

Когато Макс си беше у дома, времето винаги летеше по-бързо за Тали. Той каза същото за своя син Джош. Съобщи ѝ, че след Нова година ще заведе двете момчета на ски в Скуо Вали, затова предложи да се видят на пързалката вечерта преди Нова година.

Макс и Тали се срещнаха с тримата мъже от семейство Кингстън при пързалката в четвъртък вечерта. Макс донесе кутия с ореховки, които беше направила за тях. Петимата прекараха няколко часа на леда, непрекъснато се смееха и шегуваха помежду си. Джош се оказа най-добър на кьнки, тъй като наскоро бе карал в Мичиган. Той хвана Макс за ръката и двамата започнаха да се плъзгат с лекота. Той я придържаше да не падне, а Боби се пързеляше по-бързо с приятелите си. Джим и Тали се носеха доста по-бавно по ледената пързалка, разговаряха и се смееха. Накрая седнаха на пейката, за да си поемат дъх след цял час на леда. Много се забавляваха. Тали беше с розови наушници и ръкавици в същия цвят. Приличаше на хлапачка, с розови бузи и блеснали очи, а Джим не изглеждаше много по-голям от синовете си. Бяха приятна група, привличаща вниманието на хората, докато се пързеляха заедно.

— От цяла вечност не съм се забавлявала така — рече Тали с усмивка.

— Нито пък аз. Но винаги прекарвам чудесно, когато съм с теб — промълви Джим и за миг доби срамежливо изражение. — Надявам се, разбираш, че обикновено не запознавам децата си с хората, с които работя. — Не пожела да използва думата „жертви“, но тя разбра какво има предвид. — Ти си забележителна жена, Тали. За мен е чест, че те познавам. Иска ми се да можем да уредя по-благоприятен резултат за

теб, или това изобщо да не се бе случвало. Но след като вече се е случило, се радвам, че ми възложиха твоя случай и имах възможност да те опозная.

Двамата бяха започнали да се чувстват като приятели и наистина се бяха сблизили, след като той стана участник в най-трудните и тежки събития в нейния живот.

— И аз се чувствам по същия начин. Мисля, че ти свърши изумителна работа. Ако не беше ти, никога нямаше да успеем да изобличим Бриджит и да я спрем. Просто съм благодарна, че всичко вече отмина.

Тя бе успяла да преодолее проблемите по-добре, отколкото той бе очаквал. С всяка следваща среща му се струваше все по-силна и уверена. Освен това беше и много привлекателна жена, толкова мила и нежна, че той я харесваше все повече и повече и бе все по-привързан към нея. Никога не бе отделял от личното си време за някоя „жертва“, както правеше с Тали. Обичаше да бъде с нея и след всяка среща искаше да я види отново.

— Не искам да си мислиш, че това е нещо обичайно за мен. Всъщност — отклони той поглед за миг, преди отново да се загледа в зелените ѝ очи, — не съм излизал на срещи с жени, откакто Джийни почина.

— Разбирам — промълви тихо тя, свали единия си розов наушник и го потупа по ръката, а той нежно пое ръката ѝ в своята.

— Ще вечеряш ли някой път с мен, Тали? — попита я той с предпазлив поглед. Боеше се, че ще му откаже, че е съсипал всичко, което споделяха сега.

Тя се усмихна и кимна.

— С удоволствие.

При тези думи той засия. После стана и ѝ помогна да се изправи. Тя току-що му беше дала всичко, което искаше, и Джим се боеше да каже нещо повече. За пръв път не се чувстваше нелоялен към покойната си съпруга, задето се интересува от друга жена. Беше сигурен, че тя щеше да хареса Тали, ако можеше да я види отнякъде. Щеше да ѝ допадне колко внимателно се държи тя с момчетата му, а Макс беше прекрасно момиче. Изглежда, всички те много си допадаха. И трите им срещи досега бяха забавни и приятни. Джим вече бе предупредил Джош да не се държи зле с Макс, а синът му тържествено

обеща, че няма да се случи нищо подобно. Джим не искаше нещо да се обърка в прекрасните им отношения. Тали бе преживяла достатъчно злини, както и Макс.

До края на вечерта младежите се пързалиха заедно; от време на време Джим и Тали се присъединяваха към тях. През паузите седяха на пейката и разговаряха. Джим каза, че иска да я заведе в ресторанта „Джорджо Балди“, където според него предлагали най-добрите спагети в света.

На никого не му стана приятно, когато вечерта започна да клони към своя край. Неохотно си тръгнаха от ледената пързалка, защото вече щяха да затварят. Беше единайсет вечерта; бяха там от цели четири часа. По-младите членове на двете семейства никак не изглеждаха уморени. Но на сутринта тримата мъже Кингстън трябваше да потеглят за Скуо Вали за своята тридневна ски ваканция. Момчетата обещаха да се обадят на Макс, като се върнат, а Джим и Тали се спогледаха продължително на сбогуване и той я целуна по бузата. Те първи си тръгнаха от паркинга и Тали им махна. Вечерта беше чудесна, а по всичко личеше, че ще има и още такива срещи. Тя бе прекарала много приятно с Джим и момчетата; Макс също. Тя се бе облегла на седалката в колата със затворени очи, заслушана в своя айпод. Тали шофира до вкъщи в пълно мълчание, потънала в мислите си.

Тали не се чу с Джим цяла седмица след завръщането му от Скуо Вали. Той беше зает с работа по множество нови случаи, които се бяха струпали върху бюрото му още от първия работен ден на новата година. Обади ѝ се в деня, когато Бриджит се призна за виновна по обвинението във финансови злоупотреби, документни измами, злоупотреба с доверие и укриване на данъци. Тя се беше признала за виновна по всички обвинения. Както и за убийство първа степен. Произнасянето на присъдата бе насрочено за началото на април. В отдела за пробации сега изготвяха доклада преди съдебния процес и препоръките си към съдията. Джим каза, че вероятно ще получи десетина години, защото се е признала за виновна. В противен случай можеха я да осъдят на двацет години или на доживотен затвор. Така че с това признание Бриджит беше спечелила много. При това

положение гражданският иск на Тали щеше да бъде разрешен чрез споразумение за изплащане на обезщетение. В протокола за признаване на вината на Бриджит бе включена и клауза за пълно обезщетение на нейната жертва. Джим предупреди Тали, че тя може би няма да успее да си върне много, ако Бриджит е похарчила или укрила откраднатите пари, но все пак щеше да получи нещо. Така че, с изключение на произнасянето на присъдата и преговорите за обезщетението на Тали, с всичко останало беше приключено. На Тали ѝ бе спестено мъчителното преживяване да се явява на съдебния процес. Тя се почувства безкрайно облекчена.

— Ти присъства ли в съда, когато тя се призна за виновна? — полюбопитства Тали.

— Да, бях там.

— И как се държа тя?

Той се поколеба за миг. После разказа на Тали всичко съвсем откровено, макар да беше болезнено.

— Тя беше хладна, спокойна, овладяна. Без никакъв признак за емоции. Не изглеждаше уплашена. Прочете признанието за вината си с непоколебим, силен тон, без никакви сълзи, без дори да трепне. През цялото време гледаше съдията право в очите. Тя е завършен социопат, отначало докрай. Косата ѝ бе измита и грижливо сресана. Дори беше облечена с много секси рокля, за която вероятно ти си платила.

За Тали беше шокиращо да го чуе. Дори не можеше да си го представи.

— Не разбирам — каза тихо Тали.

— И не би могла. Такива хора са чужди на повечето от нас. Ето защо толкова често остават безнаказани. Не можем дори да си го представим — затова не ги подозираме, докато те ни лъжат, мамят, крадат, изневеряват ни, а понякога стигат и до убийства. Доста стряскаща история. Съжалявам за Хънтър Лойд — каза той тихо. — Но се радвам, че ти не си била на мястото му.

— Аз също — промълви тя.

Мислеше си за Макс. За нея би било истинска катастрофа, ако майка ѝ бе загинала.

— Какво ще се разберем за нашата вечеря? Удобно ли ти е в петък вечерта? — попита той. Страхуваше се, че може да е размислила.

— Идеално. — Тази сутрин Макс се беше завърнала в Ню Йорк, и сега Тали беше свободна. Тя не се срещаше с други хора и тъй като в момента не работеше, разполагаше с много време. Засега беше заета само с преговори с инвеститорите за следващия си филм.

— Ще те взема в седем и половина — обеща той.

И двамата се усмихваха, когато затвориха.

В петък вечерта Джим пристигна точно навреме. Тали бе щастлива да го види. Новината, че Бриджит се е признала за виновна, действително ѝ помогна през цялата седмица да се чувства облекчена, по-свободна, отколкото от месеци насам. А Грег беше придвижил напред преговорите за споразумението по гражданския иск, за да получи поне част от откраднатите пари. Макар и бавно, всичко се подреждаше благоприятно за нея и болката и разочарованието оставаха зад гърба ѝ.

По време на вечерята двамата с Джим разговаряха неуморно за работата, за децата си, за бъдещите им семейства, когато решат да ги създадат. Вечерта премина неусетно, а храната в ресторанта на Джорджо Балди беше точно толкова вкусна, колкото ѝ беше обещал Джим. Когато я изпрати до дома ѝ, той се поколеба за един дълъг миг, докато стояха пред къщата. Накрая я целуна нежно по устните. После я погледна загрижено и призна нежно:

— Само искам да знаеш, че досега не съм целувал никоя жертва.

— Аз не съм жертва — прошепна тя. — И вече никога няма да бъда.

Тя несъмнено се възстановяваше съвсем успешно. Той се усмихна. По време на вечерята му беше казала, че същия ден получила поредното писмо от Програмата за идентификация на жертвите с нейния номер, написан върху плика, но моментално го изхвърлила.

— Знаеш какво искам да кажа — продължи той. — Никога не съм започвал връзка по време на работа. — Вече ѝ го бе казал, когато бяха на пързалката, но искаше да е сигурен, че тя се е уверила в искреността му. — Не искам да си мислиш, че се опитвам да се възползвам от хората, с които работя.

Но тя никога не си го бе мислила. Преди той да я целуне, смяташе, че са просто приятели.

— И аз имам проблем — призна Тали, след като бяха толкова честни един към друг, което много ѝ харесваше. За нея това винаги

беше извънредно важно, а сега — повече от всеки друг път. — Не съм сигурна дали ще мога отново да се доверя на някого. — Изглеждаше много сериозна. Той се засмя, което я сепна. — Говоря сериозно — заяви тя.

— Знам и не те обвинявам... но ако не можеш да се довериш на един агент от ФБР, на кого да вярваш тогава?

Тя се замисли за момент, после се усмихна.

— Имаш право.

— Това може да се окаже най-безопасната връзка, която си имала. Не искам да звучи нахално, но... — Тя го целуна, преди да успее да довърши изречението.

И двамата бяха забравили вкуса на целувките. Тя беше изтласкала всичко от главата и сърцето си, а той вярваше, че е умрял заедно с Джийни, но сега разбра, че не е така. Беше съвсем жив, както и тя. И като вдигна очи към лицето му, тя нямаше представа какво ще се случи, но знаеше, че може да му вярва, и се чувстваше защитена.

20.

Последната формалност, свързана с Бриджит и финансовите злоупотреби, която Тали трябваше да изтърпи, беше посещението на старшият надзорник от отдела по пробациите — Сандра Зинеман. Тя трябваше да състави доклад преди произнасянето на присъдата, съдържащ препоръки към съдията за продължителността на присъдата на Бриджит. Оказа се, че служителката е приятелка на Джим и се познават много добре. Тя му се обади скоро след като пое случая и Джим я запозна с подробностите по него, без да споменава, че се среща с Тали. Това не беше важно за случая.

— Какво представлява тя? — попита Сандра.

Още щом прочете името Тали Джоунс, остана силно впечатлена, като разбра коя е жертвата. Сандра беше запалена почитателка на нейните филми и въпреки че искаше да се държи строго професионално, любопитството ѝ надделя. Тя винаги бе харесвала това, което пишеше за Тали Джоунс, а щом прегледа документите по случая, се изпълни със съжаление заради преживяното от известната режисьорка.

— Изглежда, приятелят ѝ и обвиняемата са се отнесли отвратително с нея.

— Тя е много достойна и здравомислеща жена — отвърна Джим. — Но преживя много трудни моменти. Ще ѝ се обадиш ли, за да си уговорите среща?

На Джим му се щеше да спести на Тали поредния разговор за случилото се, но препоръките на старшият надзорник от отдела по пробациите бяха важни за съдията. Срокът на присъдата на Бриджит щеше да се основава на заключението в доклада на надзорника. Така че в крайна сметка участието на Сандра бе много важно за крайния резултат. Тя щеше да разговаря с Бриджит и с всички останали, замесени в случая, за да оформи добре обосновано предложение, базирано на всички аспекти на случая. Сандра беше известна с честността и прецизността си при изготвянето на становища.

Сандра се замисли за момент.

— Всъщност се колебае дали да не я посети в дома ѝ, по две причини. Предполагам, че там тя ще се притеснява по-малко. А освен това искам да получа представа как са работили заедно, и въобще каква е била атмосферата на „местопрестъплението“. — Имаше предвид кражбите на Бриджит, а не убийството. — Навярно мястото е много впечатляващо — завърши тя с нотка на страхопочитание.

— Не съвсем — каза Джим. — Къщата ѝ наистина е хубава, но самата тя е напълно нормална. Обвиняемата е тази, която претендираше, че е „впечатляваща“. Тали Джоунс не е по-различна от всяка жена, която можеш да срещнеш в супермаркета. Успехът не я е главозамаял. Обвиняемата се стремеше да изпъкне много повече от нея, и затова беше толкова алчна. — На него му допадна идеята Сандра да се срещне с Тали на неин терен. — Какво мнение си състави, след като прочете доклада?

— Тази Бриджит трябва да бъде осъдена на повече години затвор.

Тя беше изчала молбата на адвоката на защитата Бриджит да излежава едновременно двете присъди, като по-дългият срок включва по-краткия. Сандра Зинеман не виждаше причина това искане да бъде удовлетворено. Обвиняемата беше присвоила цяло състояние от работодателя си, беше злоупотребила шокиращо с доверието ѝ, а освен това беше признала, че е извършила убийство. Сандра дори смяташе, че обвиняемата заслужава да излежи пълния срок за двете присъди поотделно. Не беше склонна да се осигури на Бриджит възможност да се отърве с по-лека присъда.

— Ще отида да се видя с жертвата колкото може по-скоро. Но имам на бюрото си още два тежки случая. — Единият бе за убийство, а вторият — за мрежа от педофили, използващи интернет.

Сандра искаше първо да приключи с тези две дела. Като старши надзорник с отлична репутация, на нея възлагаха най-тежките случаи в отдела.

— Кажете ми, ако мога да помогна с нещо — предложи услугите си Джим.

— Трябва да я попитам какво мисли за присъдата и какви последици ще има това дело за нея.

Джим познаваше процедурата и знаеше колко смущаващо ще бъде за Тали да преживее всичко отново, но това щеше да е за последен път до произнасянето на присъдата. Тогава се очакваше Тали да направи изявление пред съдията. Джим възнамеряваше да я придружи, за да я подкрепи — още повече, че така или иначе беше длъжен да присъства на изслушването, тъй като участваше в разследването по случая.

Сандра се обади на Тали след два дни. Режисьорката се държа много мило и се уговориха Сандра да я посети през следващата седмица. Визитата ѝ не се оказа толкова болезнена, колкото се опасяваше Тали. Сандра беше изключително опитна в професията си, а освен това изпитваше искрено състрадание към Тали. Хареса я от пръв поглед и остана впечатлена, че тя не се опитва да преувеличава страданията си, не драматизира излишно, изглежда и се държи като съвсем нормална личност, която е била жертва на престъпление и жестоко наранена от предателството на Бриджит. Сандра се изпълни със съчувствие към нея и с още по-голямо възхищение, отколкото бе очаквала първоначално. На излизане от къщата на Тали, след сериозния тричасов разговор, Сандра изпитваше към нея още по-дълбоко уважение, отколкото преди да се срещнат. А самата Тали се чувстваше странно спокойна и защитена. Разбираше, че тази непозната, която бе видяла толкова много потресаващи престъпления, искрено ѝ съчувства за преживяното. За Тали беше истинско облекчение да разговаря с нея. Освен това Сандра не скри, че е решила да препоръча на съдията максималното наказание, независимо от сделката, която ще се опитат да сключат Бриджит и адвокатът ѝ. Увери Тали, че е сигурна, че съдията по делото ще се вслуша в нейните предложения. Обикновено ставаше така, и преценките на Сандра много често се потвърждаваха от съда.

Тали ѝ благодари топло. След като изпрати Сандра, се върна в градината, обзета от огромно облекчение. Почти всичко бе приключило и нейният случай беше в добри ръце. Вече можеше да мисли за други неща, да очаква и се надява на по-щастливи дни занапред.

21.

Тали седна на задната седалка на дългата лимузина и се намръщи. Беше с червена сатенена рокля без презрамки, която ѝ бе избрала Макс. Дъщеря ѝ се засмя на нацупената ѝ физиономия — приличаше на сърдито четиригодишно дете. Роклята беше много тясна, прилепнала по тялото ѝ. Тали изглеждаше великолепно в нея, с вдигната нагоре руса коса и елегантни сандали от червен сатен с високи токчета.

— Не мога да проумея защо трябва да отида с тази абсурдна кола. И мразя тази глупава рокля. Можехме да отидем с буса. А гърдите ми направо ще изпаднат от деколтето. Ще стана за смях — мърмореше вкиснато Тали.

Джим и Макс се спогледаха многозначително. Макс се радваше, че той е с тях, както и Тали. Тя беше тъжна през цялата седмица заради мисълта, че баща ѝ няма да е с тях. Но беше хубаво, че я придружава Джим. През последните три месеца Джим и Тали прекарваха доста време заедно. През уикендите тя беше с него и с Боби, а Джим я придружи в Ню Йорк, за да посетят Макс. Вече бе уредила инвеститорите за следващия си филм. Планираше се снимките да започнат през септември. И, по ирония на съдбата, присъдата на Бриджит щеше да бъде произнесена след седмица. Почти всичко беше приключило. Но Тали най-много се радваше, че Джим е с тях.

— Трябваше да се облека в черно — отново промърмори тя.

Макс се засмя.

— Изглеждаш фантастично, мамо. Освен това си звезда. Не можеш да цъфнеш с някакъв джип, когато всички останали ще се появят с лимузини.

— А защо не? — попита Тали.

Джим ѝ се усмихна. Беше лудо влюбен в нея и изключително горд, че я придружава.

— Следващата година ще отидем с пикап — обеща ѝ Джим с усмивка. — Или със служебна кола на ФБР. Това вече ще е сензация.

Тали се усмихна. Мразеше тези церемонии, с цялата тълпа от светски репортери, крещящи името ѝ. Беше ѝ противно да се показва накипрена и нагласена като някаква кукла, наплескана с твърде много грим. Струваше ѝ се фалшиво и показно. Тя приличаше на знаменитост, но само външно; не и в душата и сърцето си. Би предпочела да си е у дома и да гледа церемонията по телевизията, но не и ако спечели. Така или иначе, беше сигурна, че няма да спечели, и затова се срамуваше още повече, че се е наконтила толкова. „Пясъчният човек“ вече беше получил четири награди „Златен глобус“, но да се извоюва „Оскар“ беше много по-трудно. Тя никога досега не беше получавала „Оскар“. Беше сигурна, че и тази вечер няма да е по-различно, макар че беше номинирана за най-добър режисьор, а филмът ѝ бе получил номинации за наградите в още пет категории.

Дългата черна лимузина бавно напредваше в редицата. Накрая дойде и техният ред. Макс огледа майка си за последен път. Самата тя носеше бяла рокля без презрамки, с къс жакет от бяла лисица. Приличаше на изгряваща звезда. А Тали изглеждаше величествено, като кралица. Само дето не ѝ харесваше да играе тази кралска роля.

— Ние сме следващите, мамо. Погледни ме. — Тя огледа майка си за последен път, преди да слязат от лимузината. — Ослепителна си. Не забравяй да се усмихваш.

Джим следеше трогнат диалога между майката и дъщерята. И двете бяха прекрасни. Той вече обичаше Макс почти колкото майка ѝ. Синовете му бяха впечатлени, че баща им се среща с холивудска звезда, но тя не се държеше като такава — това бе най-хубавото. Точно заради нейната непретенциозност и скромност я бе харесал от самото начало. Наложил се буквално да я завлекат насила на церемонията по раздаването на Оскарите, а тя не спирала да мърмори и да се оплаква. За Джим цялата тази суета беше забавна. Но не и за Тали.

— Ако те ядосат, ще ги застрелям — обеща Джим, а тя се разсмя гърлено.

Седеше в лимузината в тази секси рокля, с перфектно подредена коса, вдигната нагоре привидно небрежно, с червени сатенени сандали и диамантени обици. Той знаеше, че всички жени, присъстващи тук, както и милионите, седнали пред телевизорите, ще ѝ завиждат тази вечер. Самият той носеше съвсем нов смокинг, купен специално за случая. Никога досега не бе имал нужда от собствен смокинг, но си

каза, че сега може да му трябва от време на време. Почувства се дълбоко поласкан, когато тя го помоли да придружи нея и дъщеря ѝ. Знаеше, че сега двете му момчета гледат телевизия — беше ги предупредил да не пропуснат церемонията, както и сестрата му на покойната му съпруга, която беше луда по киното. Джак Спрейг също гледаше. Той беше впечатлен, че Джим Кингстън е поканен на церемонията за раздаване на Оскарите.

Тали слезе от лимузината много грациозно — в този миг приличаше повече на актриса, каквато беше някога, отколкото на режисьор, какъвто беше сега. Тя се усмихна, а репортерите закрепяха името ѝ. Тримата запристъпваха по червения килим. Джим беше между Тали и Макс. Тали се усмихваше на фотографите като професионалистка, каквато си беше; отговори на няколко въпроса, засмя се на нечия забележка. Позира за снимка с Макс, още една с Джим, после тримата заедно. Някой го попита как се казва. Придвижваха се бавно напред. Той се чувстваше зашеметен. Бяха заобиколени от цял куп звезди. Чак сега започна да разбира защо Тали не харесва всичко това — наистина беше плашещо. Но тя умело прикриваше истинските си чувства и пристъпваше плавно и грациозно. Най-после влязоха в сградата и ги заведоха до местата им, а камерите преброждаха публиката за най-нашумелите звезди.

— О, боже, да се изправиш срещу заподозрян с автомат „Калашников“ в ръцете е по-малко страшно от това — измърмори Джим.

Помисли си, че тя е права — това бе най-плашещото му преживяване. Никога досега не му се беше случвало нещо подобно.

— Мразя това — процеди тя през зъби с усмивка.

Ала това беше нейният свят. Понякога се налагаше, поне за кратко, да е част от него, независимо дали го харесва, или не, особено в такава вечер. Тя обичаше работата си, но не и показната ѝ част. Макс обаче, изглежда, се забавляваше искрено. Заеха местата си на втория ред.

— Изглеждаш прекрасно, мамо — увери я Макс за пореден път и отново я огледа критично, за да е сигурна, че няма червило по зъбите и косата ѝ не се е разрошила.

Тали изглеждаше безупречно и Джим се гордееше с нея. Никога не бе очаквал да стане част от този свят. Все още не можеше да

повярва, че се е озовал сред целия този блясък, и колко естествено му се струваше да е тук с нея.

Няколко души се приближиха, заговориха Тали и ѝ пожелаха успех. Сред тях бяха продуценти и други режисьори, прочути звезди и агентът ѝ. Тали го запозна с тях. Джим не можа да запомни всички, но беше очевидно колко много я уважават колегите ѝ. Каза си, че усещането е прекрасно, дори и тя да не получи „Оскар“, но се надяваше, че ще спечели престижната награда. Светлините започнаха да гаснат. Той се наведе към нея и шепнешком ѝ пожела късмет, а тя му се усмихна. Една камера ги улови в едър план и прожекторът ги заслепи. В този миг сестрата на покойната му съпруга ги видя на своя телевизор в Пасадина и извика от изненада. За семейството си той изведнъж се бе превърнал в звезда, както и Тали. Смаяният Джим не бе и сънувал, че ще доживее нещо подобно, дори и след милион години. И самата Тали не бе очаквала да се озове тук. Просто вършеше работата, която обичаше.

— Вече имам най-големия късмет — прошепна тя в отговор, а той стисна ръката ѝ.

Както винаги, вечерта изглеждаше безкрайна. Те тръпнеха в надежда и едва изчакваха изреждането на многобройните категории — от най-добра анимация до най-добра поддържаща актриса и най-добра песен. Това държеше присъстващите в напрежение, вместо накрая да им поднесат закуп всички най-високи награди. Първата награда за „Пясъчният човек“ беше за най-добра музика. Екнаха възторжени викове. Композиторът излезе да вземе своя „Оскар“ и благодари на многочисления екип, на техниците и на всички, които познаваше. Джим разбра, че ги очаква дълга нощ. Тали изглеждаше ведра и спокойна. Държеше Джим за ръката; от време на време си шепнеха нещо с Макс. Джим си каза, че с напредването на вечерта Тали изглежда все по-овладяна. А той се изнервяше още повече вместо нея. Тя впечатляваше с красотата и спокойствието си.

Тази вечер бяха решили да връчат наградата за най-добра актриса преди наградата за най-добър режисьор. Всички останаха възхитени, когато една от любимките на Холивуд се изкачи на сцената с изключително тясна рокля, с която приличаше на морска сирена. Действително беше рядко красиво момиче. Джим се вцепени от страхопочитание, когато звездата мина покрай тях — толкова близо, че

успя да вдъхне парфюма ѝ, а Тали му се усмихна успокояващо. Тя знаеше колко зашеметяващо е всичко това. От години живееше сред тази атмосфера и не се впечатляваше от нея, но за Джим бе съвсем ново преживяване.

И ето че най-после мигът настъпи. „Оскар“ за най-добър режисьор. Прочетоха имената, показаха клипове от филмите им. Телевизионните камери снимаха в едър план всеки от номинираните, за да покажат лицата им върху гигантските екрани. Всички чакаха напрегнато. Тали остана напълно спокойна, усмихваше се на Макс и Джим и стискаше ръцете им. Вече бе решила, че няма да спечели, и не се притесняваше. Сега животът ѝ беше пълноценен. Нямахше нужда от нищо повече. И щеше да се чувства още по-щастлива, когато се захване със следващия си филм. Не ѝ трябваше награда.

Двама от най-добрите актьори в Холивуд представиха номинираните режисьори. Между тях стоеше една звезда, за да прочете името на победителя. Те изчакаха, докато тя въртеше непохватно плика в ръцете си, облечени в дълги бели ръкавици; дори се пошегуваха с това. Тали се засмя непринудено. Изглеждаше напълно спокойна.

— Тали Джоунс! — извика с възторг младата актриса.

В следващия миг прозвуча мотив от музиката към филма. Но Тали като че ли не го чу. Изражението ѝ изобщо не се промени. Джим пръв чу името ѝ. Миг след това Макс се обля в радостни сълзи и запляска с ръце. Джим вече вдигаше Тали от стола ѝ. Тали проумя какво става едва когато погледна Макс. Тя бе спечелила!

Развълнувана и замаяна, се запъти към сцената. Не очакваше да спечели. Обърна се и погледна Джим, който едва сдържаше радостните си сълзи. Сетне продължи напред, изтича грациозно на сцената, задържа за миг статуетката в ръце и затвори очи, за да благодари на Бог, че я е дарил с благословията си. Усещаше присъствието на баща си край себе си. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча ниско и чувствено. Залата притихна и се заслуша. Всички погледи бяха вперени в нея.

— Искам да благодаря на двама души — на дъщеря ми Макс и на баща ми Сам, които направиха живота и работата ми прекрасни. — Лицето ѝ доби сериозно изражение. — Искам да благодаря и на Хънтър Лойд, където и да е сега, защото ми предостави тази

изключителна възможност и ми позволи да направя този прекрасен филм. Благодаря ти, Хънт... Благодаря на всички!

Вдигна високо статуетката и я размаха към публиката. Слезе от сцената също така грациозно, както се беше качила, и се върна на мястото си, при Джим и Макс. Цялата зала се изправи на крака и ѝ благодари с овации за сърдечните думи. Хънтър Лойд липсваше на всички тази вечер. Той беше важна фигура в Холивуд. Беше ги бе напуснал завинаги, но филмите му щяха да останат, както и нейните. Речта ѝ беше съвсем кратка, но затрогваща. Тали седна на мястото си и целуна Макс и Джим. Джим никога през живота си не бе изпитвал такава гордост. Беше развълнуван заради нея, от това, че е част от триумфа ѝ. Това бе бляскав момент в живота и на двамата и за него означаваше безкрайно много, че може да го сподели с нея.

„Пясъчният човек“ спечели Оскари за кинематография, монтаж, най-добър режисьор, най-добър филм и най-добра поддържаща актриса. Академията почете целия екип, включително и Хънт. Показаха хубава снимка на Хънт върху двата гигантски екрана, а един прочут актьор произнесе кратка, но прочувствена реч в негова памет, като наблегна на това, че неговите творби никога няма да бъдат забравени и той ще си остане един от най-добрите продуценти, които Холивуд някога е имал. Когато „Пясъчният човек“ спечели наградата на Академията за най-добър филм, Тали за втори път се изкачи на сцената, за да приеме статуетката от негово име. И публиката отново стана на крака за още продължителни овации — този път в много очи имаше сълзи.

Тали изнесе кратка, трогателна реч за изключителния продуцент Хънтър Лойд и каква чест е било за нея да работи с него.

— Той завинаги ще остане с нас, както и неговите творби. Никога няма да изчезне, никога няма да го забравим, никога няма да го изтрием от сърцата си. Лека нощ, скъпи принце^[1]. Върви нежно в нощта. Толкова ще ни липсваш.

Говореше с удивително красноречие и държеше в ръка статуетката, която щеше да изпрати на Анджеला Мориси за техния син. Когато слезе от сцената, в залата нямаше човек, който да не се е просълзил. Думите ѝ бяха благородно сбогуване с Хънтър Лойд, въпреки това, което той ѝ беше причинил. Докато я слушаше, Джим ѝ се възхищаваше повече от всякога. Когато Тали се върна на мястото си,

той я прегърна и я притисна до себе си. Беше забележителна жена. А Джим се чувстваше като най-щастливият мъж на света. Макс се усмихваше на майка си през сълзи.

Беше бляскава вечер. На излизане Тали беше обкръжена от репортери. Тя още стискаше в едната си ръка двете статуетки — своята и на Хънт, а с другата държеше Джим за ръката. Тали благодари сърдечно на всички наоколо.

По-късно тримата посетиха два от баловете след церемонията. След втория Тали предупреди Макс, че си тръгва с Джим и после ще изпрати лимузината и за нея. Макс много се забавляваше сред множеството млади хора, които познаваше. Един красив млад актьор упорито флиртуваше с нея. Тя беше красавицата на бала. Тали изглеждаше много щастлива, когато си тръгна подръка с Джим, с двете статуетки в другата ръка. Група фотографи запечатаха образите им на излизане. Тя се облегна на седалката в лимузината и въздъхна облекчено. Когато потеглиха, Джим ѝ се усмихна.

— Страхотна вечер — изрече той с възхищение, — а ти беше удивителна. — И я целуна. — Толкова се гордея с теб, Тали.

За миг тя се замисли за баща си. Той също щеше да се гордее с нея. Но сега до нея бе Джим. Той беше благословия, която не бе очаквала след всичките си загуби. А сега притежаваше и „Оскар“, който щеше да издигне репутацията ѝ като режисьор. Беше благодарна за това. Но когато го погледна, не мислеше за кариерата си.

— И аз бях горда с теб тази вечер — призна му тя, приковала очи в неговите. — Благодаря ти, че дойде с мен.

Той не знаеше какво да отвърне. А и какво би могъл да каже? Обичаше нейната скромност и простота, нейната почтеност. Тя беше изключителна жена. Отново я целуна, което беше по-красноречиво от всякакви думи. Каза само:

— Благодаря ти.

Тя отвърна на целувката му.

Прибраха се у дома и слязоха от лимузината, която се върна, за да докара по-късно и Макс. Тали погледна Джим и каза:

— Каретата се превърна в тиква, а кочияшът — в мишка. Мисля, че така повече ми харесва.

Той се засмя.

— Знам, че така ти харесва повече. Обичам те, Пепеляшке моя.

— И аз те обичам — промълви тя.

Тръгнаха към къщата. Докато се качваха заедно по стълбите, още разговаряха за вечерта. Беше невероятен момент в живота ѝ и голяма чест, а най-хубавото беше, че всички лъжи и измами бяха свършили. Най-сетне я бе открил един добър мъж.

---

[1] Парафраза на репликата на Хорацио след смъртта на Хамлет („Хамлет“, V действие, сцена II). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Една седмица след раздаването на наградите на Академията Бриджит Паркър беше осъдена на осемнайсет години затвор. Въз основа на препоръките в предварителния доклад на отдела за пробации, съдията реши двете присъди да не се излежават едновременно, а да се изпълнят последователно. Тя получи шест години за финансови злоупотреби с парите на Тали Джоунс и дванайсет години за убийството на Хънтър Лойд.

Тали Джоунс успя да си върне около една трета от това, което бе загубила, чрез продажба на собствеността на Бриджит Паркър. Приходите от продажбата на къщата ѝ на Мълхоланд Драйв бяха иззети от данъчните служби заради неплатени данъци.

След една година Тали Джоунс и Джим Кингстън се ожениха на плажа на Хаваите, в присъствието на децата си.

След още една година Виктор Карсън се ожени за двајсет и три годишна рускиня, лице на рекламно шоу в Лас Вегас.

Издание:

Даниел Стийл. Предателство

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2013

Редактор: Анна Балева

ISBN: 978-954-655-421-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.